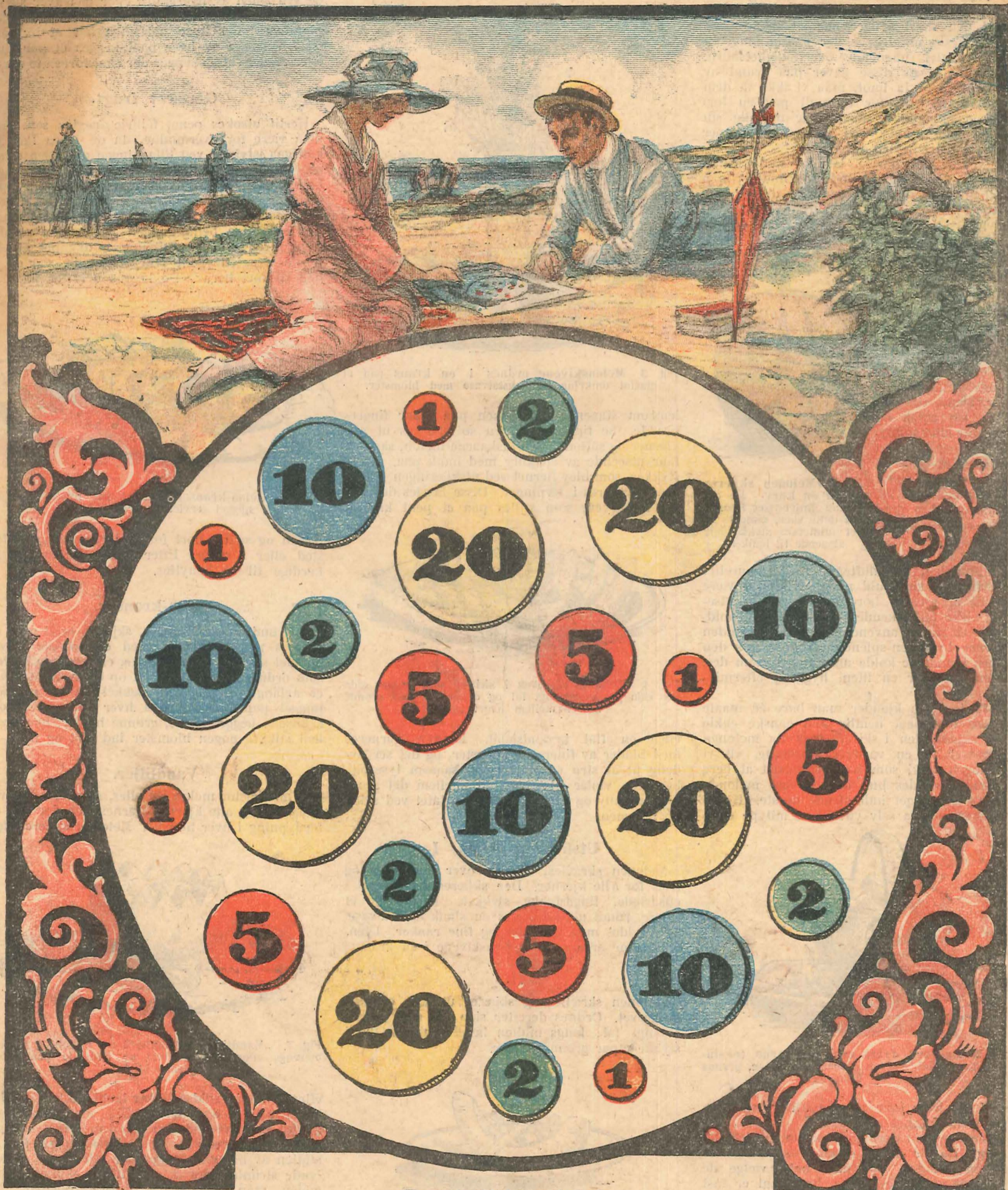

ALLERS FAMILIE-JOURNAL

Først til hundrede.

Et meget let og underholdende ferispil at spille med smaasten.

„Først til hundre“ spilles af to personer, og numrene belægges med smaasten, mynter eller lignende. De to spillere belægger vekselvis et nummer ad gangen, og tallene tælles efterhvert sammen for begge spillere under et. Den, som belægger det nummer der bringer spillets totalsum op til hundre, har vundet. Hvis spillet naar til det punkt at hundre overskrides, ilkegyldig hvilket nummer man belægger efterpaa, saa vinder den som belæ det sidste nummer for hundre. Et par eksempler vil nærmere belyse dette: 20-20-20-20-10-5-5. Den som belæ det sidste 5, har vundet. Eller: 10-10-10-10-10-5-5-5-5-3-2-2-2-2-2-1-1-1-1-1. Her kan hundre ikke naas nøiagtig, og den som belæ det sidste 1 har vundet, uanset om spillet stanset for hundre. Et tredje eksempel, formet som et direkte spørgsmål: De og en anden spiller. Deres medspiller kaldes for korthets skyld A. De selv heter B. Medspilleren begynder og belægger 20. De fortsætter og belægger et andet 20. Derefter følger trækkene saaledes: A 10, B 10. A 10, B 10. A 10. Men nu er spørgsmaalet, Hvem vil vinde? De eller Deres medspiller? Det er forudsat at begge anstrenger sig til det ypperste for at gjøre de bedst mulige træk. I næste nummer vil man finde svaret paa dette interessante spørgsmaal.

Forskjellige melonanretninger.

Av I. Th.

Sommeren igjennem har naturen med gavmild haand rakt husmøren snart det ene og snart det andet av sin overflod. Vi er nu naadd saa langt, at den snart synger paa sit sidste vers, men ikke desto mindre er der endnu langt til bunden av det bughende overflodighetshorn. Selv om mange av disse gaver paa grund av tidens er dyre at ta imot, maa vi ikke la dem ligge ubenyttede hen, for anvendt paa en forstandig og økonomisk maate har de alle sin betydning ikke mindst ved det, at de skaper variation i den daglige levemaate.

I de senere aar har vi hørt at sætte særlig pris paa de solide og nærende fødemidler; men indimellem disse materielle goder er der en hær av lettere tillagninger og anretninger, som falder helt utenfor denne ramme. Det er alle disse raffinementer, som blandt de kulinariske nydelser kommer ind under desserter, kolde anretninger osv., som ofte bare er skapt av magateller, men som allikevel har sin store berøttigelse og slet ikke kan undværes. For de hermaa alene ved sin skjønnhet, sin smak og den elegante eller indbydende maate, hvorpaa de serveres, at kaste et bestlig skjær over hvilket som helst maaltid. Hertil hører i høi grad melonen, som nu blandt sommerens ydelser staar for tur til at benyttes.

En fuldmoden, fint duftende melon, anrettet paa en fiks og smakfuld maate, vil alltid være istand til at forhøie bordets tilløkkende utseende og virke forfriskende ovenpaa en god middag. Den er meget anvendelig ogsaa paa anden maate, saavel ved den splendide frokost, hvor den anbringes blandt de kolde anretninger, som der, hvor den avslutter en liten, hyggelig eftermiddagsst.

I de fleste hjem kjender man bare én maate at servere den paa, nemlig den ganske enkle bare at skjære den i skiver, men da melonen nepos passer til en varieret anretning, vil vi her gi nogen vink, som har til hensigt at lære husmøren, hvorledes hun kan servere melonen paa en ny og meget indbydende maate. Hjemmets damer kan da selv yderligere utdype disse

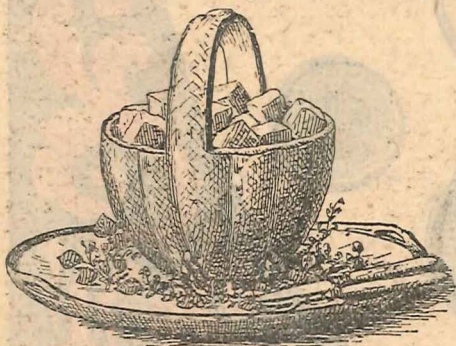

Fig. 2. Melon-kurv, fylt med utskaarne terninger av melonkjøttet. Kurven garneres med fine, grønne blader og blomster.

smaavink og hver især tilsætte litt av sin personlige oppfindsomhet og smak.

Melonen bør alltid være godt moden, tyndskallet og saftig. Da de smaa meloner som oftest er haarde og umodne, bør man helst vælge de større, fuldt utviklede. Disse, hvis skal er fast at føle paa, har en fin aroma og behøver paa grund av sin saft og sødme ikke saa meget sukker som de mindre frugter. Anvendes melonen ved middager eller anden større selskabelighet, maa den henstaa etpar timer i isskapet eller i et fat omgitt av is, saaledes at den ved anretningen er saa kald som mulig.

Fylt melonkurv.

En meget pen maate at anrette melon paa er at skjære den ut som en kurv. Hertil vælges

en mellemstor, fuldmoden, sirkelrund melon. Er den tyk-skallet, bør den skrælles, ellers kan dette undlates. Stikken fjernes da, og paa hver side av den ene halvdel av melonen skjæres bort to like store stykker, saaledes at der blir et mel-

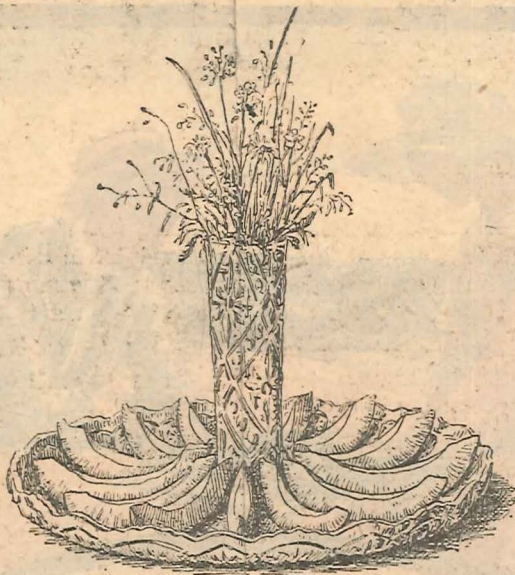

Fig. 3. Melonskivene ordnes i en kranse paa et glasfat omkring en krystalvase med blomster.

lenrum staaende til hanken paa etpar fingres bredde. Se fig. 1. Med en sølvske tas ut alle kjerner og saften i den utskaarne melon, saa den faar utseende av en kurv med hank paa. De to stykker, som blev fjernet ved utskjæringen, skrælles og skjæres i terninger. Disse legges derefter op i kurven, som stilles paa et pent kakelaf

Fig. 4. Melonen skjæres i skiver som legges side om side paa et avlangt fat og dekoreres med grønne blader mellem hvert stykke.

eller en flat krystalskaal. Kurven garneres med blader av finere bregnearter, og det ser nydelig ut at strø smaablomster, saasom lyserød, begonier, violer ell. lign., ind imellem det grønne; sølvkniv og gaffel legges paa fatet ved siden av melonen.

Utskaaren melon. I.

Melonen skrælles, skjæres over langsefter og fries for alle kjerner. Den skjæres derefter ut i ensartede, fingertykke stykker. Midt paa et større, rundt glasfat stilles en slank krystallvase, som fylles med blomster og fine ranker. Utenom denne arrangeres melonskivene i en kranse.

II.

Melonen skrælles og skjæres ut som ovenfor beskrevet. Ordnes derefter side om side paa et avlangt fat; langs midten legges mellem hvert stykke etpar grønne blader.

Fig. 5. Melon-baat lastet med glassert frugter. To vaffelstænger langs sidene agerer aarer.

III.

Melonen skrælles, skjæres over langsefter, og kjernene tas ut. Skjæres derefter i tykke skiver, som nedlegges lagvis i en glasskaal. Hvert lag bestros rikelig med støtt melis. Melonen staar etpar timer og trækker med sukkeret, før den serveres.

Melon-baat med glasert frugt.

Er stor, pen, avlang melon skrælles og skjæres over paalangs i tre like store deler. Hvert stykke uthules litt med en sølvske, saa det faar form av en baat. Naar alle baatene er færdige, stilles de ved siden av hverandre eller paa hver sit fat og fylles med glassert frugt, vindruer, kirsebær, plommer, eller hvad aarsiden har at by paa. Ut fra sidene av hver baat legges et par flate eller runde vaffelstænger der skal forestille aarer.

Glassert frugt.

Hertil utsøkes pene, feilfrie frugter som ikke maa være for overmodne, da de i saa fald let kan gaa istykker ved tillagningen og saften rende ut. I et litet fat eller kop heldes etpar eggehviter som piskes let sammen. Heri dyppes frugtene en for en. Man lar saavidt mulig stikken silte paa, da det ser penere ut ved anretningen og letter behandlingen av frugten under glasseringen. Naar eggehviten er dryppet litt av, vendes frugtene godt i krystall-meli, saa de er helt dækket herav. De legges derefter paa fat-

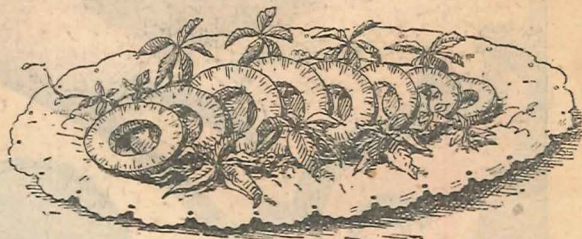

Fig. 6. Melon-kranse paa et fat pyntet med ut-hugget serviet og grønne blader.

lerken og sættes bort for at tørres paa et luftig sted eller i solen. Efter denne tørring er de færdige til at benyttes.

Melon-kranse.

En rund melon skrælles, skjæres midt over og uthules meget nøiagtig med en sølvske. Hver halvdel skjæres i fingertykke, sirkelrunde skiver, som ordnes i en rad skraat op til hverandre paa et avlangt fat som er dækket av en pen ut-hugget papirserviet. Paa hver side av melon-kransene legges friske, grønne blader, hvorimellem stikkes nogen blomster ind hist og her.

Vandliljer.

En middelstor melon skrælles, skjæres midt over paatvers, og alle kjerner fjernes, saa der blir en fordykning i hver halvdel. Melonen skjæres der-

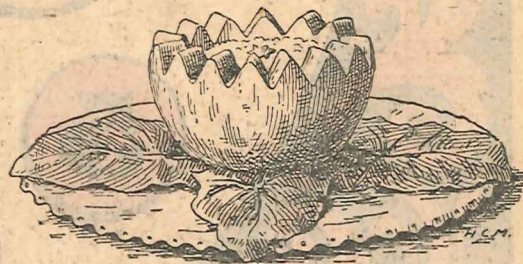

Fig. 7. „Vandliljer“ utskåret av melon, fylt med marengs eller frossen fløte og hvilende paa brede, grønne blader.

etter ut i høie, spidse takker langs kanten, saa den kommer til at ligne en vandlilje med opstaaende blader. Derpaa fylles melonen med frossen fløte eller med marengs, som er knust meget fint. I midten av blomsten legges en stjerne av ganske tynde strimler som skjæres ut av et fillet stykke melon, man har taf fra til dette øiemed.

„Vandliljene stilles paa nogen brede blader og anrettes paa hver sin glassaset.

Pris kr. 3,25 pr. kvartal.

25 øre pr. nummer.

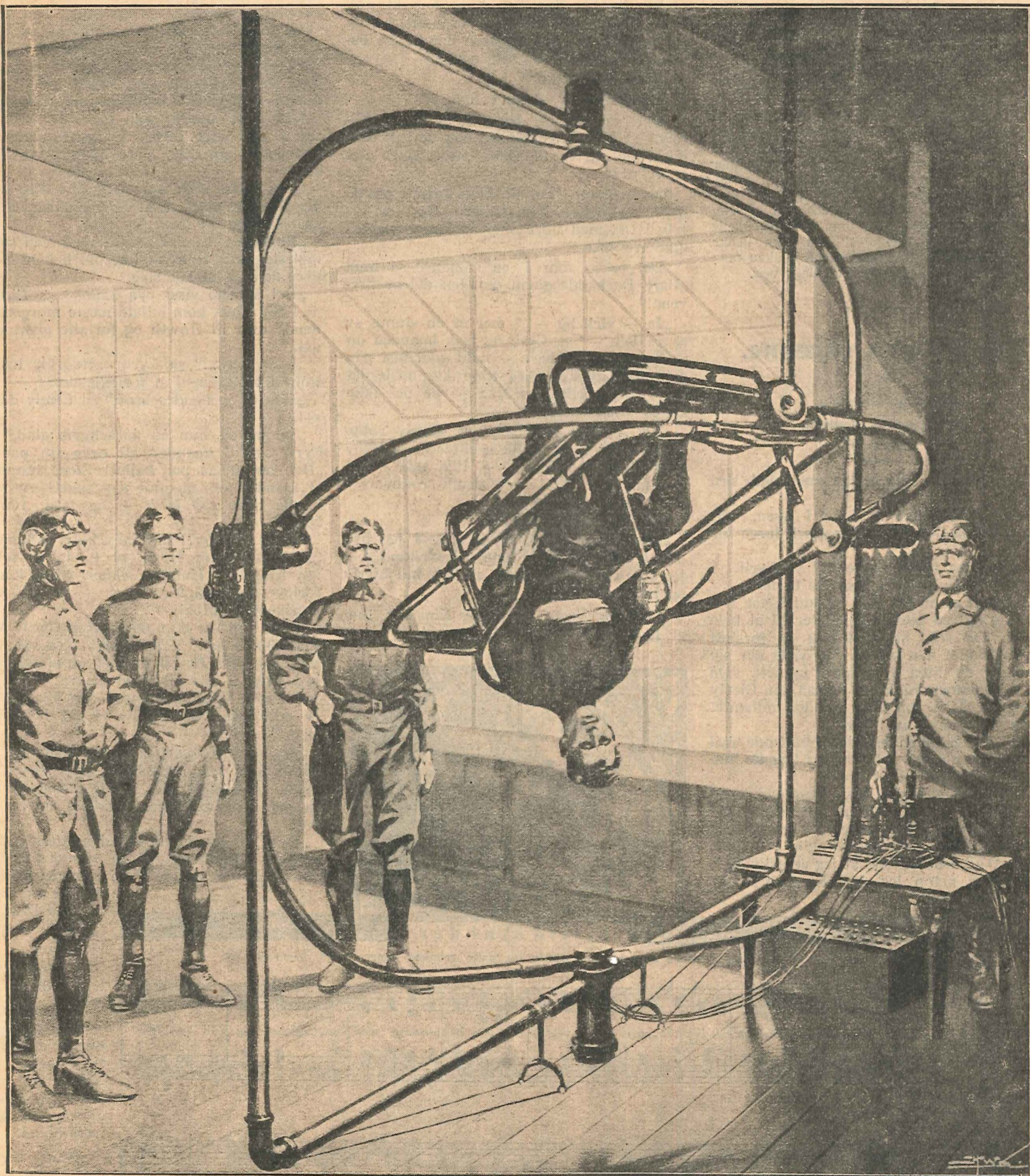
ALLERS

FAMILIE-JOURNAL.

Nr. 34

21. august 1919.

43 aarg.

„Orientatoren“,

en amerikansk maskin, hvori de vordende flyvere foretar sine træningsøvelser. Se teksten næste side. — Originaltegning av H. W. Koekkoek, enereproduktionsretten for Skandinavien erhvervet av „Allers Familie-Journal“.

Naar man skal lære at flyve.

(Se billedet paa side 3.)

Atlantehavsflyveren Alcock som nylig fløi fra St. Johns paa New Foundland til Irland og saaledes blev det første menneske der fløi over Atlanterhavet, fortæller om turen at undertiden laa maskinen med vingene paa høikant i luften, undertiden fløi man med hodet ned, undertiden sidelængs. Men da man var spændt godt fast og var blit godt trænet i „orientatoren“ før man drog ut, kom man ogsaa over dette. Det er den av Alcock omtalte „orientator“ man ser her. Den bestaar af tre inde i hverandre anbragte ringer, og inderst i stellet hænger stolen med flyveren. Det hele ligner litt den balanceindretning som man hænger op skibslamper i og som alle kjender. Men mens skibslampen bare kan gjøre to bevægelser, kan flyverstolen gjøre tre, nemlig om hver av de tre ringers akse. Ringene sættes i bevægelse ved hjælp av en liten motor som flyvelæreren behersker, og flyvereleven i stolen dreies nu snart fra venstre til høire eller omvendt, snart med høire eller venstre side op, snart endelig med hodet eller benene ned. Ringenes bevægelighet kan allsaa anbringe flyvereleven i alle de stillinger som han kan komme i med en flyvemaskin og som Alcock omtaler. Først naar man er tilstrækkelig trænet i denne „orientator“ kan man tænke paa at begynde en flyvning, under hvilken man kan risikere at komme ut i al slags veir.

Leola Dales skjæbne.

Av

Charles Garvice.

Autorisert oversættelse.

(Fortsat.)

Ogsaa der blev han mottat med kolde ord og blik.

„Lord Beaumont er inde i byen, Mr. Kingsley,“ sa tjeneren som aapnet døren for ham.

„Og greven — og damene?“ sa Cyril.

„De er ikke hjemme,“ svarte tjeneren.

„Jeg kan se at det ikke er sandt,“ sa Cyril rolig og red bort. „Det later til at hele verden har reist sig mot mig og forstøtt mig!“ mumlet han bittert. Da viste der sig pludselig en liten lysstribe i mørket. Da han red gjennom indkjørslen, saa han Cicely Stanhope. Han red efter hende, indhentet hende og sprang av hesten.

Hun for sammen og blev blussende rød da hun fik se hvem det var. Saa traadte hun tilbake og bøide koldt hodet.

„For himlens skyld, Miss Stanhope, vend Dem ikke fra mig,“ sa Cyril fortlvilet. „Det er en skjændig bakvaskelse. — Jeg vet hvad alle mennesker tror mig skyldig i — men De — De burde da vite at jeg er uskyldig!“

„Hvorfor nelop jeg, Mr. Kingsley?“ sa Cicely og forsøkte at tale rolig, men følte sig bevæget ved at se hans alvorlige ansigt.

„Har De ikke skrevet til mig?“

„Jeg, Mr. Kingsley!“ utbrøt hun ærgerlig.

„Jeg spør Dem bare om det,“ sa Cyril ute av sig selv. „Hør paa mig, Miss Stanhope. Jeg har til forskjellig tid faat tre brever — det ene den aften,

jeg reiste bort. Brevet indeholdt en anmodning til mig om at reise straks. Saa fik jeg to andre brever paa det sted, til hvilket brevet hadde opfordret mig til reise. Alle tre brever var skrevet med Deres haandskrift.“

„Mr. Kingsley!“ utbrøt Cicely.

„Det var en meget nøie efterlyning.“

„Det har været forfalskede brever!“ sa Cicely. „Mr. Kingsley, vil De vise mig et av dem?“

Cyril trampet med foten i jorden.

„Vil De tro, jeg var dum, forrykt nok til at tilintetgjøre dem — allesammen! Den anonyme brevskriver gjorde det til en beilingelse og stolte paa min ære.“

„Ødela De dem?“

„Allesammen!“ stønnet han.

„Det er meget besynderlig,“ sa Cicely. „Hvorfor trodde De dog at jeg, hvis jeg vilde skrive til Dem, vilde gjøre det anonymt?“

Saa forklarte Cyril alt. Han fortalte om de dager og nætter, han hadde oplevd, og Cicely lyttet med store øine og kunde næsten ikke tro ham.

„Det er jo som i en roman!“ sa hun. „Bare De hadde gjemt en liten del av brevene!“

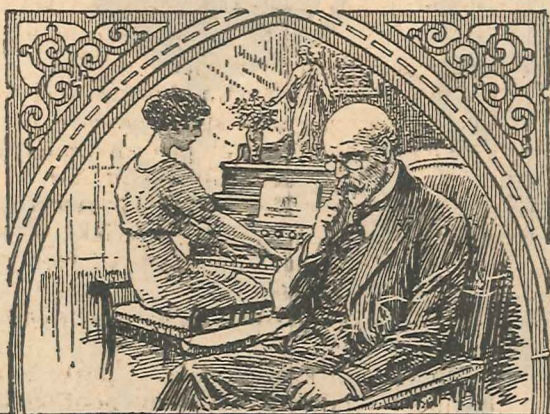
„Ja — virkelig — — her er en slump av et av dem —“ sa Cyril og trak haanden op av lommen. „Se bare — hold godt fast paa dette lille stykke — jeg vilde ikke miste det for et kongerike! — Naa — er det ikke Deres haandskrift?“

„Nei — den er falsk,“ sa Cicely rolig. „Aa, Mr. Kingsley, hvilken bitter uret vi har gjort Dem! Vi trodde — tilgi mig — at De har løpet bort med denne rødhaarete pike, Polly Marsden.“

Cyril knyttet hændene.

„Miss Stanhope, tænk paa hvad jeg har maattet lide under en saadan beskyldning — jeg som elsker Miss Dale av hele mit hjerte og hele min sjæl!“

„De!“ sa Cicely. „Aa, Mr. Kingsley, hun er forlovet med Mr. Filip Dyce!“

Stille stunder.

Et litet udvalg av de mest kjendte salmer og andre religiøse sanger i let harmonisering.

Hvad kan os komme til for nød mens Herren selv os fo-der, be-spi-ser os med him-melbrod, og til godt føle

le - der? Vor tørst og ve-der-kvæ-ger han, og læsker med det sø - te vand, som er den Helligaands naa - de

Cyril sa ikke et ord, men vendte sig om, lænte sig til sadlen og stønnet høit.

XXXVI.

Leola forlovet med Filip Dyce!

I første øieblik var Cyril helt bedøvet og blev staaende laus, lænet op til sadlen.

Saa vendte han sig om mot Cicely og forskrækket hende ved den forandring der var foregaat med hans ansigt. Det var kridhvilt og likesom meislet i sten.

„Naar og hvorledes hændte det?“ spurte han saa kort og haardt at Cicely for forskrækket sammen. „Tilgi mig,“ bad han, „hvis jeg forekommer Dem uhøilig og brutal. Men, ser De,“ sa han med et billert smil, „jeg er ikke nogen kvinde — kvinder kan bære saadanne ting meget lettere end mænd, og jeg elsker hende saa ubeskrivelig!“

Den bitre smerte som talte ut av hans sidste ord skar Cicely i hjertet. Hun la deltagende sin lille, hvite haand paa hans arm.

„Bry Dem ikke om mig, Mr. Kingsley. Jeg forstaar godt, hvad De maa lide og jeg skal si Dem alt hvad jeg vet.“

„Ja — all,“ sa Cyril ivrig, men med svak, mat stemme. Han var likesom helt bedøvet over dette frygtelige slag.

„Det skedde visst paa ballet,“ sa Cicely. „Lady Vaux kom ialfald næste morgen ridende over til Howth og fortalte grevinden det.“

„Lady Vaux!“ sa Cyril. „Hvorfor hadde hun slik hast med at fortælle det?“

„Han er jo hendes bror,“ sa Cicely dæmpet.

„Ja, ja, og hun er naturligvis glad,“ sa Cyril og lot haanden gli over sin pande. „Det var allsaa paa ballet! Store himmel, at kvinder kan glemme saa snart! At hun kunde være saa falsk — og saa hurlig efter!“

„Hvad sier De?“ sa Cicely halvt indignert. „Hvorledes kan De si at Leola er falsk, Mr. Kingsley? Hun var sikkert fri og kunde forlove sig med Mr. Dyce — om det end kanskje var uklokt —“

„Nei, hun var ikke fri!“ skrek Cyril. Men saa tilføide han: „Tilgi mig — jeg vet ikke hvad jeg sier. Bry Dem ikke om mine sidste ord, men si mig alt hvad De vet — alt — hver! ord. Miss Stanhope — jeg føler at De er min ven. Si mig all — jeg besverger Dem!“

„Jeg vet saa litet,“ sa Cicely bedrovet, for Cyrils bitre sorg rørte hende dypt og gjorde hende ængstelig! hun hadde aldrig før set en mand kjæmpe med aandelig smerte og kval.

„Dyce var hos Leola forleden morgen, han var paa Abbediet, da gamle Marsden bragte brevet fra sin datter, hvori hun skrev at — at hun var flygtet med Dem.“

„Cyril stønnet utaalmodig.“

„Leola besvimmelte,“ vedblev Cicely.

Cyril for sammen og slog sin haand saa haardt mot sadlen at hesten gjorde et kast med hodet.

„Hun trodde det allsaa!“ utbrøt han.

„Hvad andet skulde hun gjøre?“ sa Cicely.

„Men, kjære, kjære Miss Leola — han er jo borte!“

„Borte?“ gjentok Leola.

Mrs. Tibbett begyndte igjen at hulke.

„Ja,“ sa hun. „De har jo selv sendt ham bort!“

Leola for sammen.

„Sendte De ikke Mr. Dyce til ham for at si ham at han skulde reise straks? Gjørde De ikke det? Og Mr. Dyce kom og gjorde det. Aa — han sa saadanne ting til ham at det vilde ha været umulig for et dødelig menneske at høre rolig paa det. Jeg hørte det allsammen, Miss Leola, og det fik mit blod til at koke — han — han fornærmet Mr. Cyril paa det dypeste og — kaldte ham en tyv!“

„Si ikke mer — jeg kan ikke holde det ut!“ stønnet Leola.

„Aa — det kunde heller ikke Mr. Cyril!“ gispel Mrs. Tibbett med en stemme der skalv av vrede. „For han styrtet sig over ham og slog ham til jorden — grep ham igjen og kastet ham mot døren —“

„Aa —“ ulbrøt Leola som stod stolt opreist med glødende kinder og tindrende øiner.

„Mr. Cyril slyngel ham fra sig som om han var et kryp,“ sa Mrs. Tibbett stolt.

„Vedbli — hvad saa — skynd Dem —“

„Og saa — saa gik Mr. Dyce. Han turde ikke bli lenger, og Mr. Cyril gik ogsaa — og — aa, han kommer aldrig tilbake — aldrig —“

Leola knugel hændene mot panden.

„Hvad skal vi gjøre?“ ulbrøt hun. „Hvad skal vi gjøre? Han maa findes — han maa komme igjen —“

Mrs. Tibbett rystet paa hodet.

„Mr. Cyril er ikke den mand som kommer igjen, naar han er sendt bort paa den maale.“

„Aa, De er grusom — grusom — De piner mig lidde!“ stønnet stakkars Leola. „Ser De da ikke, hvor jeg elsker ham?“

Mrs. Tibbett stirret paa hende.

„Jeg elsker ham!“ sa Leola og løftet stolt sit hode. „Og han — han —“ hun hulket — „han elsker mig, indtil jeg viste mig uværdig til hans kjærlighet, indtil jeg krænket ham blodig og gjorde ham bitter uret —“

Mrs. Tibbett for sammen.

„Der er nogen ved døren,“ sa hun.

Det var Leolas hammerpike, Mary.

„Miss, Mr. Dyce er nede i dagligstuen.“

„Send ham bort!“ sa Mrs. Tibbett ærgerlig, men Leola reiste sig og sa:

„Nei, jeg vil tale med ham.“

Med skjælvende hænder begyndte hun at glatte sit haar.

XXXVIII.

Filip Dyce stod ved vinduet i dagligstuen og ventet paa Leola. Han hadde vundet prisen og burde være full av glede og triumf, men hans arm og hans ene side smertet meget og han var opfyldt av had og ondskap mot Cyril.

„Hvis jeg bare kunde faa se ham ligge død for mine føtter, vilde jeg være fullkommen lykkelig!“ mumlet han med et ondt blik.

Saa hørte han lette fottrin og han vendte sig om og saa Leola slaa inde i værelset. Det var begyndt at bli mørkt og bare ilden fra kaminen kastet et rødt, usikkert lys over det nydelig møblerte værelse.

Han kunde ikke se hendes ansigt, men der var noget over hele hendes holdning, hendes stilling som gjorde ham urolig. Han gik mot hende med utstrakt haand.

„Nu er jeg her igjen, Leola,“ sa han med sin bløteste stemme. „Jeg har ingen ro og kan ikke føle mig lykkelig, naar jeg er borte fra Dem. Jeg er kommet for at meddele Dem

Den blinde Milton dikterer sin hustru og datter digtningen „Den døende Samson“.

Efter maleri av G. S. Morsley.

Mellem Englands digtere fra renessancetiden staar John Milton som en av de mest beundrede, ikke bare for sin vidunderlige digtning, men ogsaa for sin egen rene og ædle karakter, som synes dobbelt ædel og ren paa bakgrund av en tid, hvor forbrydelser av enhver art var tallose, og hvor mennesker med blodig begjær og ufordragelighet kjempet baade om magten og religionen.

John Milton var et Londonerbarn, han var født i 1608, og hans forældre var velstaaende folk. Han var som gut saa pen at hans kamerater kaldte ham „den lille pike“, og han var samtidig av en meget drommende og indesluttet karakter. Da han var velstaaende, behøvde han ikke at søke embede, hverken som prest eller dommer, men kunde hellige sig studiet av de klassiske digtere, og selv skrev han som ung mand digter til den av ham beundrede Shakespeares ære. I en ti-aars tid kom nu det ene store digterverk efter det andet fra hans pen, men saa ulbrøt de store uroligheter i England ved kampene mellem parlamentet og kong Karl I, og Milton, som hyltet puritanernes strenge lære, sluttet sig avgjørt til Cromwell og parlamentspartiet. Han som i sine digterverker ofte hadde fremsat meninger av en for datiden overraskende frisindethet, skrev nu en bok i hvilken han ubetinget retfærdiggjorde Karl I's henrettelse, og da denne bok blev møtt med protest, endnu en bok i hvilken han paany hævdede folkenes ret til at gjøre opprør mot uretfærdige og forbryderske herskere. Denne bok blev læst uhyre meget i England, men i det øvrige

Europa blev den offentlig brændt av bødden. Den var ogsaa skyld i at Milton, da republikken var styrtet og Stuartenes kongeslegt vendt tilbake, blev forfulgt av de kongetroes dype hat og kastet i fængsel. Man blev dog nødt til atter at løslate ham, og nu trak han sig tilbake til et landsted for utelukkende at hellige sig digtekunsten. Og denne vandt ved dette skritt mer end politikken tapte, for nu var det Milton skrev to av de største digterverker indenfor den engelske litteratur, nemlig „Det tapte paradiset“ og „Den døende Samson“. Milton var paa dette tidspunkt bli fullstendig blind, og han dikterte derfor hvad han digtet, dels til sine to døtre, dels til sin hustru Elisabeth Minshull, som var døtrenes stedmor. Med „Det tapte paradiset“, som man med rette har sammenlignet med Dantes „Guddommelige komedie“, skapte Milton det digt som man har kaldt hymnen til den protestantiske trosfrihet, og et verk, der slaar som det ypperste av hvad der er spundet ut av en menneskelig hjerne. Senere fulgte „Den døende Samson“, som kanskje i formen slaar endnu høiere end „Det tapte paradiset“ og som er præget av en varme og renhet der er en avspeiling av Miltons egen rene og varme sjæl. For „Det tapte paradiset“ fik Milton et honorar av 180 kr., for „Samson“ en sum av 144 kr. Senere er iallfald „Det tapte paradiset“ trykt i millioner av eksemplarer. Milton døde fattig og nedbrutt av sykdom i 1674 i Bunhill Fields ved London.

at jeg nu har utrettet et ubehagelig arbeide og at De aldrig mer vil faa se denne mand —“

Filip Dyce gik nærmere bort til hende. „Han kom tilbake som jeg frygtet og —“ „De skyndte Dem med at fornærme og krænke ham,“ sa Leola pludselig ganske rolig, men med en stemme som drev alt blodet til hans hjerte.

„Leola!“ mumlet han.

„De skyndte Dem at krænke ham,“ gjentok hun, idet rødmen langsomt steg op i hendes ansigt. „Ja, Mr. Dyce, jeg tror nok det.“

„Leola,“ gjentok han i en forstillende tone, „det er meget merkelige ord! Hvorfor taler De saaledes? Hvorfor ser De saaledes

ul? Har jeg fornærmet Dem? Har jeg gjort noget all?"

„Spør Deres samvillighed," sa Leola med samme merkelige stemme. „Men fortsæt med Deres fortælling — eller skal jeg ende den for Dem? De traf Cyril Kingsley — her blev hendes stemme bløtere, men begyndte at skjælte av undertrykt heftighed — „De traf Cyril Kingsley som De hadde ventet og fremturet i at fornærme ham."

Filip Dyce blev blek. Hvad hadde hun hørt? Hvor meget visste hun?"

(fortsættes.)

Det gamle hjem —!

Du stille, gode barndomshjem,
du kjære, gamle rønne —
med hvite mure skjærmet av
akasiens friske grønne —
med muntre svalers vingesus
i sommerdagens sløhet —
med rosers og resedas duft
i aftenens lune mildhet.

Dit eget ansigt eide du,
mit hjem, igjennem tiden;
du lignet en som kjemper haardt,
men ranker ryg i striden;
din lød var aldrig ferskenbløt,
langt mer en smule garvet,
men blodet hos den det var godt
og rent og egte farvet.

Der stred min far, der slæppte mor,
der lød vor barnelatter,
der ofredes med vilig hu
langt mer end nogen fatter;
men moders sind var lyst og mildt
og glade hendes sange,
og faders blæk var hærde staal,
naar dagene var orange.

Mit barndomshjem, du stille vras,
snart er du løst et minde,
men aldrig vil jeg nogen tid
paa jord din make finde.
En fremmed slegt skal færdes nu,
hvor julens lys vi lændte —
men aldrig slukkes luen ul,
som da i hjertet brændte.

En lila blomst — som fløiel bløt —
sig op av muren slyngel —
de muntre sommerfugler tit
sig i dens kalke gyngel;
dens farve var saa dyp, saa blid
som selve hjemmets tone —
den svævel — over lyslet løv —
en herlig blomsterkrone.

Hin mindeblomst jeg plukker lyst
og gjemmer ved mit hjerte —
den visner ei — den lever med
i al min fryd og smerte.
Det gamle hjem — Gud have tak
for alle gode stunder —
det nye hjem — Gud signe far
og mor, hvor det de grunder —!

Betty Tofte.

Litt om lyset og lysets bøining.

Efterhaanden som videnskapens innsigt i stjerneuniversets bygningssmaale er skredet frem, har dette univers avslørt sig for os som et vældig kompleks av solsystemer, hvor kloder bevrer sig om kloder i evig kredsløp. Interessant er det nu at legge merke til, at efterhaanden som den moderne fysik har utviklet sig, er den kommet til en lignende anskuelse med hensyn til den maale, hvorpaa det materielle stof i verden er bygget, idet smaadelene i legemene kredser utenom hverandre likesom stjernene i rummet, saa at med andre ord hele den fysiske verden, baade i det store utadtil og i det smaa indadtil, kan betragtes som en uendelig kjede av store og smaa solsystemer.

De smaadeler hvorav legemet bestaar og som allsaa danner solene og planetene i stoffets stjerneverden er naturligvis uhyre smaa. Men hvor smaa, de i virkeligheten er, danner de fleste sig sikkert ingen forestilling om. I ældre tider mente man at længer end til det kemiske atom kunde man ikke naa, naar man tenkte sig stoffet delt i dets mindste deler. Men i den nyeste tid er der uomstøtelige beviser for, at delingen maa gjennemføres endnu langt videre, idet hvert atom, skjent det sandt at si ikke har nogen imponerende størrelse, allikevel er en hel liten verden av endnu mindre smaadeler, nemlig de saakaldte elektroner.

Et atom er som nævnt ikke særlig stort. Det vil man forstaa, naar man gjør følgende betragtning. Et kilogram stof indeholder som bekjendt en million milligram. Tar man derefter et enkelt milligram av for eks. radium og deler det i hundre millioner smaadeler, vil der i hver enkelt av disse uhyre diminutive smaadeler findes henved en billion atomer. Men hvert atom indeholder igjen 400.000 elektroner. I et kilogram stof findes der med andre ord saa mange elektroner som uttrykkes ved et tal der skrives med 1, etterfulgt av 31 nuller eller 40 kvintillioner.

Av slike uendelig smaa elektroner er alt stof i verden bygget op. Man vil derfor forstaa at man vilde komme til et mægtig tal, hvis man skulde (og kunde) telle dem allesammen! Man vil ogsaa begripe at da all fysisk stof i verden bestaar av elektroner, maa ogsaa alt hvad der rører sig fysisk (og kemisk i verden paa en eller anden maate ha sit utspring fra disse elektroner. I og omkring et slags centrallegeme vandrer med ofte uhyre hurtigheter de vimse elektroner i sine baner, likesom planetene i vort solsystem dreier sig omkring Solen, bare at et baneomløp foregaar meget langsommere i det sidste end i det første tilfælde.

Med det foranstaaende som forutsætning vil man lettere kunne forstaa en naturforeteelse som lyset, naar talen er om, hvad lyset egentlig er og hvorledes det opstaa.

At lys fremkommer ved at visse smaadeler utfører meget hurtige svingninger, og at disse svingninger forplanter seg gjennom æteren til vort øie, har man været klar over helt siden den geniale hollandske fysiker Huyghens i 1768 fremkom med denne forklaring. Men den gang kjendte man ikke noget til elektroner og kunde derfor heller ikke ta noget hensyn til dem i de opstilte forklaringer. Det er derfor først efter elektronerens opdagelse i den nyeste tid, at Huyghens saakaldte bølgeteori til forklaring av ly-

sets opstaaen har kunnet faa den faste form som den nu har, hvortil især en landsmand av Huyghens, professor Lorenz i Amsterdam, har bidratt ved sine siden 1880 fortsatte undersøkelser.

Naar man nufortiden vil forklare, hvorledes lyset fremkommer, tænker man sig allsaa de bitte smaa elektroner hvirvle rundt om sit centrallegeme — „solen" med en rent ut ubegripelig fart. Ved hver av disse bevrerelser fremkaldes der i æteren en liten bølge, der lik en kule brer sig til alle sider paa lignende maale som der i en sjo med stillestaaende vand fremkommer ringformede bølger, naar man bevæger en stang med en kork paa enden op og ned over og under vandets overflate.

Vil man forsøke paa anskuelig at klargjøre sig, hvad det er som foregaar naar lyset fra en lysgiver forplanter seg gjennom rummet, kan man tænke sig de smaa æterdelene som ved elektronerens hvirvlende bevrerelser sættes i svingninger, i form av en mængde turnere som er stillet op i en lang rekke, den ene bak den anden. Den forreste i rekken er „lyskilden", hvorfra „lystraalen" utgaar. Bevægelser en som skal utføres antas at bestaa deri, at turnerne i en viss tid skal fore avvekslende det høire og det venstre ben ut til siden. Hver turner skal utføre nøiagtig det, han ser sin formand i rekken utføre.

Man tænker sig nu, at turner nummer 1 — „lyskilden" — strækker det høire ben ut til siden. Selv om turner nummer 2 er saa hurtig, kan i vendingen — nogen tid tar det allid for ham, før han oppfatter formandens bevrerelse og selv kan utføre sin bevrerelse. Paa lignende maale gaar det nummer 3, 4, 5 o. s. v. Paa billedet (fig. 1) staar nummer 7 endnu helt stille og har ikke tænkt paa at løfte sit ben i det øieblik, da nummer 1 har løftet sit ben til dets høieste stilling, og de øvrige er kommet mer eller mindre paavei med sine ben. Etter nogen tids forløp, naar bevrerelsen har forplantet seg gjennom en længere rekke, vil stillingen være som paa figur 2, hvor nummer 25 gjør nøiagtig samme bevrerelse som nummer 1. Det er let at se, at hvis man forbinder samtlige turneres løftede føtter med en linje, saa vil denne linje fremtræ i form av en bølgelinje med et „bølgeberg". Turnerrækken kan vi tænke os fortsatt i det uendelige. Saalænge formanden — „lyskilden" — vedblir med sine bevrerelser, gaar der en bølgende bevrerelse gjennom hele rekken av føtter, og jo mer opmerksomme turnerne er, desto hurtigere vil bevrerelsen naa fra den første til den sidste mand i rekken.

Paa lignende maale er det med æterdelene, naar elektronerne har sat dem i bevrerelse. Hver liten æterdel maa nøie efterligne sin formands bevrerelse. Mens der foretaar var forholdsviss faa

turnere har vi nu at gjøre med millioner, ja, billioner og endnu fler. Saa uhyre „opmerksomme" er enhver av de smaa æterturnere, at allerede etter et sekunds forløp har bevrerelsen forplantet seg gjennom en turnerrekke paa 300.000 kilometers længde, — saa stor er nemlig lysets hurtighet som bekjendt.

Tænker man sig at benløftningen skal foregaa med den dobbelte hurtighet, vil bevrerelsen bli som vist i fig. 3, hvor turner nummer 4 netop begynder at iagttaa sin formands bevrerelse i det øieblik, da nummer 1 allerede har sin fot i høieste stilling. Etter nogen tids forløp har man en situation som den der ses paa fig. 4, hvor nummer 1, 13 og 25 paa samme tid gjør de samme bevrerelser. Den bølgelinje man nu faar ved at forbinde de løftede føtter med en linje, har — som man vil se — ikke et, men to bølgeberge.

Avstanden fra en turner til den næste i rak-

1. Hver turner skal saa hurtig som mulig eftergjøre sin formands bevrerelse med benene.

3. Skal benløftningen foregaa med den dobbelte hurtighet, vil turner nummer 4 akkurat begynde at iagttaa sin formands bevrerelse i det øieblik, da nummer 1 har sat sin fot i dens høieste stilling.

Er det mange

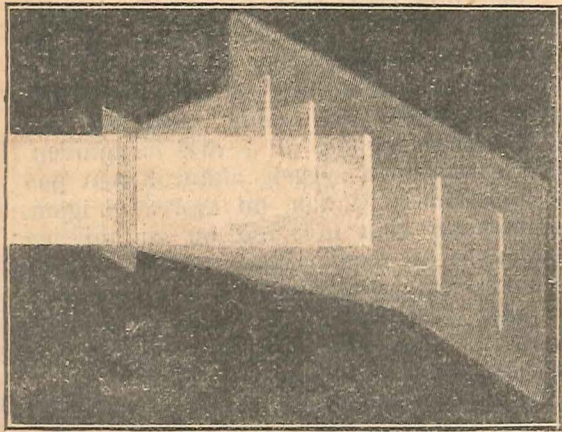
turnere, f. eks. 25 i rekke bak hverandre, vil en linje som forbinder deres føtter i de forskjellige stillinger, danne en bølgelinje med et bølgefjeld — svarende til rødt lys.

4. Naar benløftningen foregaa med fordoblet hurtighet, vil turner nummer 1, 13 og 25 paa samme tidspunkt utføre de samme bevrerelser.

ken som utfører den samme bevægelse, kalder man en „bølgekænde“. De to turner-rækker (fig. 2 og 4) gjengir omtrentlig forholdene ved en rød lysstråle og en blå. Den blå lysstråles bølgekænde er nemlig omtrent halv saa stor som den rødes, fordi æterdelenes bevægelse følger dobbelt saa hurtig eller hverandre som ved det røde lys.

Man kan nu tænke sig at man ikke bare har en række turnere, men at hele pladsen bak formanden er besat med dem, og befalingen lyder nu paa, at ogsaa de turnere som staar skraa at

6. Lyset avbøies, naar det falder gennem en spalte eller et „gitter“.

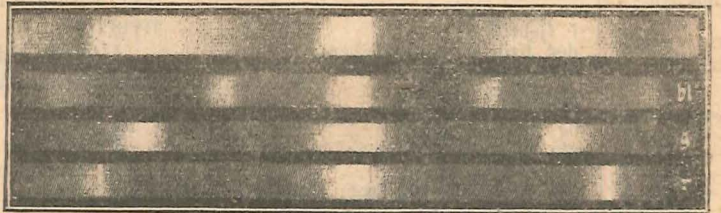
bak nummer 1 skal delta i øvelsene paa lignende maate som de andre. Det er da let at indse at bevægelsen vil forplante sig rundt omkring, og alle turnere, som staar i en ring like langt fra nummer 1, vil gjøre de samme bevægelser til samme tid.

Paa et lignende forhold beror den interessante egenskap ved lyset som man har kaldt „bøiningen“ — det at lyset i virkeligheten ikke altid forplanter sig efter de rette linjer som man

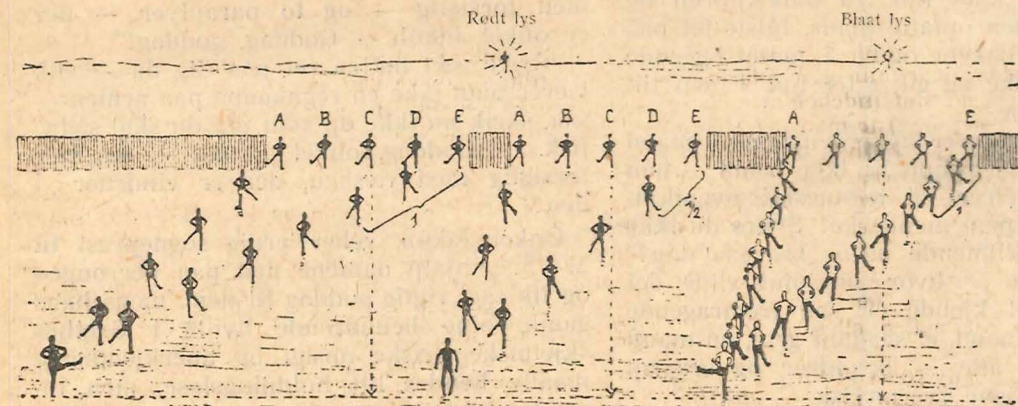
vekslende herske lys og mørke, mens der i retning like ut for spalten ikke iagttas noget særlig hvad der er vist paa fig. 6.

Tænker man sig nu at det er et blaa lys, talen er om, maa benyttningen som for nævnt foregaa med den dobbelte hurtighet. Der maa da overalt indskytes en mand, og stillingen blir som vist paa fig. 5 ytterst tilhøire. Nu faar bakmanden atter dobbelt ansporing til sine øvelser og kan utføre disse med forøket iver. Eller — for at tale mer videnskabelig: naar rødt og blaa lys samtidig falder gennem den samme spalte, utgaar der vilkørlig fra spalten i skraa retning røde og blaa stråler. De blaa stråler findes der, hvor de røde stråler gjensidig har ophævet hverandre. Brukes ogsaa gult lys, hvis bølgekænde ligger mellem det røde og det blaa lys bølgekænder, faar man gule stråler mellem de røde og blaa. Opfanges strålerne paa en væg bak spalten, faar man for blaa, gult og rødt lys et billede som det der ses paa fig. 7 (de tre nederste haand). Benyttes man hvitt lys, der som bekjendt er sammensat av alle mulige farver, faar man paa væggen et fra midten og ut til sidene farvet baand (øverste del av fig. 7). Jo større bølgekænden er, desto mer avbøies lyset tilhøire og venstre for spalten.

Betrakter man igjen billedet fig. 5, vil man se, at der bare er opstillet turnere bak A og E. Men skal man efterligne de virkelige forhold helt ut, maa man ogsaa tænke sig rækker bak B, C og D. De to formænd helt tilhøire og helt tilvenstre for bakmanden arbeider fuldstændig molsat hverandre. Men de turnere som staar imellem disse arbeider litt forskjellig fra hverandre, og den raadville bakmand vil derfor kunne gjøre ialfald en liten bevægelse og ikke som for vare sat helt ut av spillet. Med andre ord:

7. Hvitt, blaa, gult og rødt lys, som det viser sig, naar det efter et ha passert en spalte opfanges paa en væg bak spalten. Den øverste linje forestiller hvitt lys.

5. Hvorledes man kan anskuelliggjøre de skraa randstrålers indvirkning paa hverandre ved rødt og blaa lys som falder gennem en spalte.

skulde tro, men under visse forhold saa at si kan „dreie om hjørner“.

Paa fig. 5 ser man tilvenstre endel turnere av den tidligere omtalte slags. Bare nummer 1, 13 og 25 o. s. v. er tegnet, — alle side- og mellemmand er utelatt. Langt forut ser man formanden, „lyskilden“. Paa hans kommando hæver det mandskap som er fordelt tversover aapningen i „plankegjærdet“ det venstre ben. Bak turnerne A og E opstilles nu en række turnere, men rækken bak E gjøres en „bølgekænde“ større end den bak A, idet man indskyter to mand ekstra, men slik at de to rækker faar fælles bakmand. Avstanden mellem turnerne skal stadig være den samme, og følgen herav er at de to rækker kommer til at staa skraa at for hverandre. Paa den maate kommer bakmanden til at faa den samme kommando fra to formænd, og han vil derfor med dobbelt iver og fart løfte sine ben.

Indskyter man bare en mand i rækken bak E, saaledes som det ses midt paa billedet (fig. 5), blir rækken bare øket med en halv bølgekænde, og rækken bak E kommer til at gaa mindre skraa at end for. Den stakkars bakmand vil da stadig se sine to formænd gjøre molsatte bevægelser til samme tid, og hans egen kraft lammes da, saa han ikke vet hvad han skal gjøre, hvorfor han helt lar være at gjøre noget.

Overfører man dette paa lyset, vil man se, at naar lyset falder gjennom en smal spalte — svarende til aapningen i „plankegjærdet“ paa fig. 5 —, vil der i skraa retning for spalten av-

naar forskjellen mellem randstrålenes bølgekænder er en halv bølgekænde, vil der i virkeligheten paa væggen bak spalten komme ikke helt mørke, men et ganske svakt lys.

Danner man ogsaa rækker bak de tilvenstre paa fig. 5 opstille turnere B, C og D, vil man se at forskjellen mellem rækken A og C nepot er en halv bølgekænde, — de motarbeider allsaa hverandre. Det samme er tilfellet med række B og D. I det hele tal alle rækker som begynner mellem A og C motvirker alle de rækker som ligger mellom C og E, og resultatet blir helt mørke (se fig. 8 og 9).

Billedene i fig. 5 gjelder derfor bare, naar man undclukkende tar hensyn til randstrålene. Lar man stråler utga fra alle punkter i spalten blir forholdene fuldstændig omvendt. Hvad skal man da gjøre for igjen at faa lys og mørke paa de samme steder som for, uten at man behøver at lukke alle mellomstrålene ute? Kan dette i det hele tal la sig gjøre? Svaret er: det kan la sig gjøre, hvis man lukker for den ene halvdel av spalten, — da vil der igjen bli lys paa det sted, hvor bakmanden paa fig. 5 (tilvenstre) befinner sig.

Vil man i praksis anstille forsøk av den art der her er tale om kan man stille en lampe op bak en skjerm, hvori der er skaaret en spalte som er mellom 1/2 og 1 millimeters bredde. Derpaa skjærer man med en meget skarp kniv en strek i et stykke stift papir og betrakter nu i nogen meters avstand det lys som falder gjennom spalten i skjermen, idet man holder papiret med den fine strek i op foran øiet og dreier papiret slik, at snitlinjene i streken kommer litt fra hverandre. Man vil da let kunne gjøre de iagttagelser som er omtalt i det foregaaende og se, hvorledes bøiningens billedene viker fra hver-

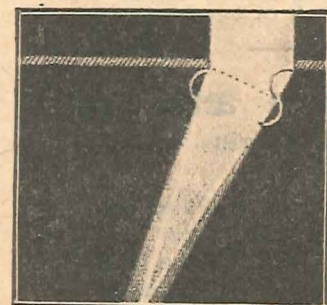
andre og blir lydelige, naar streken i papiret gjøres mindre. Befinder lyskilden sig temmelig langt borte, behøver lyset fra den ikke at avblandes ved hjelp av skjermen med spalten i.

Lysets bøining er et fenomen som man saa at si støter paa overalt i naturen. Men da der gjerne kreves overmaade fine spalter og aapninger for at bøining kan finde sted, kommer man ikke alltid til at tænke paa at det er lysets bøining som fremkalder de iagttagne virkninger.

Hvem tænker f. eks. paa, at det pragtfulde perlemoragtige farvespil som findes i mange fuglers fjær og i en hel del billers vinger, skyldes lysets bøining. I sig selv er de paagjældende fjær og insektvinger uten farve, men de fine riller og aapninger som findes i dem virker som et bøiningsgitter og likesom spalter det hvite lys i dets farvede grundbestanddele.

Eller hvem tænker paa at de smaa ringer som man undertiden ser utenom Solen og Maanen ogsaa er virkninger av lysets bøining. Her er det smaa vanddraaper eller smaa isstykker eller fint vulkansk støv som optrær som bøiningsgitter. Naar disse smaadeler er meget fine, blir sol- og maaneringene brede, — hvis smaadelen er større, blir ringene smalere. Jo mer like i størrelse, alle smaa stykkene er, desto renere blir farvene.

Eller naar en gateløgt skinner paa en dugget eller frossen rute, og der viser sig de vakreste farveringer paa denne med den violette farve inderst og med rødt ute ved kanten, hvem tænker da paa at det atter her er lysbøining som fremkalder de merkelige farvevirkninger. — Ser man gjennom et fint traadvæv, for eks. en silkeskjerm, ind mot et lys som befinner sig i en viss avstand, vil stoffets traader virke som gitter, og bøiningsfenomenet kan iagttas. Ja, man behøver ikke en gang at se gjennom en silkeskjerm, — bare man kniper øinene sammen og ser mot Solen faar man se de vakreste bøiningsfarver. Men man bør ikke gjenta dette sidste eksperiment for ofte eller for længe av gangen, da sollyset let kan skade øinene.

8. Hvis der mellem lysstrålene er en halv bølgekændes forskjell, vil randstrålene helt ophæve hverandre, mens de mellemliggende stråler bare delvis gjør dette, saa at resultatet blir svakt lys.

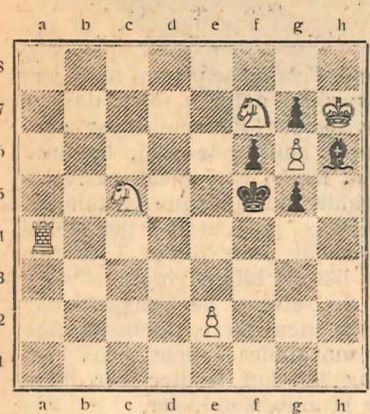
At lysets bøining ogsaa kan virke forstyrrende vet enhver som har hat med iagttagelse av smaa gjenstander at gjøre, enten det nu er gjennom mikroskop eller teleskop, og forskeren maa paa forhaand være klar over at ikke alt hvad han „ser“ er fuld virkelighet. Saaledes er kikkertbilledet av fiksstjerner ofte omgitt av pent farvede ringer som skyldes bøining, og allsaa intel har med fiksstjernene selv at gjøre.

9. Er det mellem lysstrålene en hel bølgekændes forskjell, vil den ene halvdel av strålene helt ophæve den anden, og resultatet blir da fuldstændig mørke.

Ogsaa de berømte marskanaler's „fordobling“ har man villet forklare som et bøiningsfenomen, men sikkert med urette.

Litt hodebrud.

Schakoppgave
nr. 1707.

Av J. Hov-
gaard.

6 Bramminge.
(Original.)

Sort: K, T,
3 B = 5 br.

Hvit: K, T,
2 S, 2 B = 6 br.

Hvit begynner
1 og gjør mat i 3
træk.

Løsning av schakoppgave nr. 1704.

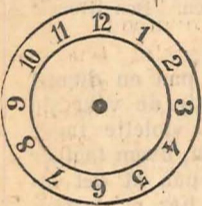
1. Tc4 - e8.
Sort D kan gi schak paa ti steder, og hvits 1.
træk gir sort T leilighet til at gi den 11. Det virker dog litt ensformig og kjedelig at sort D, med en enkelt undtagelse skal slaas, hvergang den gir schak.

Løsning av regneoppgave

1 forr. nr.:
1.
99999, 9999,
999, 99.

2.

11	13	3
1	9	17
15	5	7

Gaade.

Ved havets strand
du finde kan
en yndig by
i fjeldets ly;
der bygges stotte skiber.
Fjern hode, fot
og straks en flod,
søm strømmer klar
og munter snar,
din tanke da vil gripe.

Ved Middelhav du byen finder,
mens floden hist i England rinder.

Urgtaade.

Naar man erstatter tallene
med de rigtige bokstaver, kan
man paa urskiven læse følgende
ord: 1, 2, 3, 4, et kvindenavn,
4, 5, 6, en tidsinddeling, 5, 6,
et merke, 6, 7, 8, 9, 10, en stor
elv, 9, 10, 11, 12, en keiser,
11, 12, 1, en hovedstad.

Ærer den som æres bør.

Av C. S. Torgius.

„Afgang! — Pu! — Vi naadde det, akkurat! — Kan du saa se at der blev tid til en kop kaffe,“ sa frøken Grethe Nygaard, idet hun anbragte sig og sin temmelig omfangsrige bagage paa sætet i vognen og saa triumferende paa sin ældre ledsagerinde og kusine, frøken Signe Nygaard.

„Jeg betakker mig for at gjenta forsøket en anden gang, Grethe! — Men pust ikke som en blaasebælg, træk pusten behersket og regelmæssig — din hat sitter skjævt og dil haar er bustete.“

„Og min ene skolisse er gaal op og den anden er gaal ned og sletter og slikker mig forførdelig; inde i mig foskoker en kop kaffe endnu og et halvt smørbrød sitter paa livers i mellemgulvet —“

„Hysch! — For et sprog! — Skrik da ikke op med dine intime anliggender! — Læg bagagen op i nettet og sæt dig bort til vinduet!“

„Det kan jeg ikke, for den pladsen er oplat — der kan du se, der ligger nogen bøker som jeg kastet skrapet ovenpaa —“

„Skrapel?“

„Ja, Signe — regnkaper, to væsker, to paraplyer —“

„Bagagen, allsa!“

„Ja, naturligvis. — Jeg tror, jeg vil se efter, hvilke bøker det er — det kan da ikke gjøre noget, hvad?“

„Det er absolut uopdragent, meget upasende, Grete!“

„U! — Er det ikke kjedelig altid at være saa velopdragen, men du var da vel heller ikke det, da du var ung, hvad?“

„Grete, jeg maa anmode dig om at over-

veie dine ord, jeg sitter jo bokstavelig som paa naaler —“

„Jeg kan ikke la være — jeg røver dette eple fra kundskapens træ,“ og Grete tok den øverste av de efterlatte bøker, speidet rundt og slog den op. Med et bebreidende blik og en reservert holdning tok Signe avstand fra denne misgjerning.

„Den er god for latterkrampe, — Histoire general et systeme compare des langues semiliques — aa! — Jeg kan godt forstaa at manden har gaat langt bort og har latt denne boken ligge! — Jeg vil se paa den næste — hør! Arabische Chrestomathie — og Al-Mufassal — Al Kastehaf og Murug-edz-dza-hab! — Har du hørt paa maken! — Du kan gjerne si „Hvilket sprog!“ som du gjør saa ofte! — Nu skal du bare høre: Alluha — iluha — meza — ibn — kaliba — llaha — mulba — illu!“

„Grethe, det er en meget lærd mand som har latt disse bøker ligge her!“

„Det er da ikke avgjort, jeg vilde minsdlen ogsaa la dem ligge her. — Det er vist mesopotamisk eller arabisk! — Der er vers i — vil du bare høre, den kan synges paa melodien: „Min oldemor fik trillinger hvert aar — hør nu —“

„Hysch da, pikebarn! — Du vækker jo likefrem opsig! — Staar der ikke navn i boken?“

„Jo — P. Kruse!“

„Ja, der kan du se — det er den bekjendte professor i semiliske sprog, et av landets mest berømte navne, umaadlig lærd —“

„Uha — uha! — Saa! — Signe, læg bøkene ned — skynd dig — der er han jo!“

En solbrændt, glatbarbert mand paa henimot 30 aar kom ind fra nabokupeen og gik bort til den optatte plads, hilste let paa damene, tok bøkene og en i nettet liggende de håndvæske og gik alter ind i den tilstøtende kupe.

„Naa, saaledes ser en verdensberømt mand ut, det hadde jeg sandelig ikke trodd — han ligner jo likefrem et menneske, ovenikjøpet et meget pent menneske! Synes du ikke at han saa tillatende ut og saa saa ung?“

„Jo, Grethe — hvor morsomt vilde det ikke være at kjende en saa fremragende og overlegen aad, et saadant geni, en mand som alle — alle — beundrer og ser op til?“ svarte Signe svermerisk.

„Du mener vel, hvis man var gift med ham!“

„Hvem tænker paa det? — Bare et bekiendtskapsforhold, et venskap! — Saa, nu slanser toget; næste gang er det os som skal ut. — Du maa ikke si noget, saalænge toget staar, for du blamerer dig altid, men naar toget kjører, kan folk heldigvis ikke høre dig.“

Grete holdt sin lille mund i et minut; desværre stod toget i to minutter.

„Signe, vel du hvad jeg tænker paa? — Du er allikevel ikke en kone for professor Kruse —“

„Hysch — Grethe! — Jeg gaar ut paa bakperrongen, her er saa kvalmt.“ fräste Signe, forgjæves forsøkende at skjule sit raseri og beskjæmmelse for de medreisende.

„Hun reiser aldrig mer sammen med mig paa landet, det har jeg da faal vennet hende av med,“ sa Grethe til sig selv. „Men det er vist bedst at bestille noget nyttig — hvor var det, hun gjemte vindruene? — Hallo, her er det! — Hurra! — De deler Grethemor og jeg! — Al et menneske kan være indrettet slik som Signe! — Det er altsaa resultatet av en god opdragelse, det er maallet, kjære barn! — Hun skuldé utstoppes og sirkulere i de bedre pikeskoler! — Hun har vist været söt som lifen, det er altsaa en slund siden, professorinde Kruse! — Og

saa reise sammen med hende ned til Aralistan, hele reisen, og presentere hende i haremet — hun vilde absolut virke beroligende paa det varme blod dernede! — Og hende skal jeg ha til opsyn og regulator i sommerferien — bare jeg kunde faa hende forlovet derute paa landet, men chancen er desværre mikroskopisk og forresten, hvorfor skal det gaa utover en uskyldig! — En bok oppe i nettet — det er Kruses — han har glemt den! — Aa, en storartet ide, storartet! — Men den skal dyrkes med forslaelse og omhu og det kan Grethemor! — Nu begynner komedien, kjære Signe, og du skal komme ind paa scenen, si dine replikker, det er forresten det samme, hvad du sier, og saa fører jeg dig ut i den jernpinden, du har langsmed ryggen, akkurat som paa et dukketeater. — Saa, nu kjører vi igjen, nu kommer hun nok ind og gir mig en trommeild av formaninger og veiledninger — boken maa gjemmes, endelig! — Hør, gulden min, vil du ha nogen vindruer, her skal du se — alle disse skal du faa, vær saa god, lille ven.“

En medreisende lifen tyr tok imot den tilbudte gave som var sporslöst forsvundet, da Signe litt etter kom ind igjen.

„Grethe, saaledes som du sitter, krøller du kjolen din — træk beltet litt ned. La du merke til at Kruse steg av ved sidste station?“

„Nei, gjorde han det, det var da kjedelig! — Han skulde jo ha spillet hovedrollen, og du kan da ikke godt staa alene paa scenen og snakke høit med dig selv. — Du skal nok faa en forklaring en anden gang — ma skal vi av — aa, ta væsken der — men forsiktig — og to paraplyer — der er onkel Jakob — Goddag, goddag!“

„Grete, sæt hatten ret paa dig da — slik lærer man ikke en regnkaape paa armen — saa, skrik nu ikke op som om du skal sælge fisk. — Goddag, onkel — tak — aa, vær forsiktig med væsken, der er vindruer i den!“

Onkel Jakob, velærværdig sogneprest til M., hjalp damene ned paa perrongen og lik sagt rigtig goddag til dem, mens hans gamle øine beundrende hvilte i Grethes skjelmiske, friske ansigt og anerkjennende maalte hendes litt holdningsløse, men lovende skikkelse.

„For en slaspige du blir, lille Grethe! Riktig en hjerteknuser som kan drive gjøn med en gammel onkel! Velkommen, Grethe, som vaaren er velkommen! — Vi skal gjenopla vore psykologiske forhandlinger og socialøkonomiske betragtninger! — Ja, ja — la os saa komme ut til vognen! — Den staar paa koldskaal idag og dere kjender jo mors koldskaal, ikke sandt?“

Pastorindens koldskaal var virkelig udmerket, og efter en meget hyggelig middag nød prestefolkene den sedvanlige middagsøvn med en usedvanlig grundighet, mens Grethe og Signe laa i to flugtstoler i havestuen, nydende kapellanens utredning av den anglikanske indvirkning paa den nul'dige vækkelse. Grethe var dog mindre opmersom og bladlet adspredt i en sort bok, den hun hadde fundet i kupeen.

„Frøken Grethe, Deres interesse ligger neppe indenfor det religiøse omraade,“ bemerkel han mildt bebreidende, efter flere ganger forgjæves at ha forsøkt at faa hende ind i samtalen.

„Ikke like etter koldskaal og faarestek. Hadde vi faal øllebrød og klipfisk, da hadde jeg sikkert tænkt endel paa det hinsides. — Pastor Lodal, De har vel læst litt av Ad-Dimishki?“

„Nei — man følger jo ikke helt med længer! — Nei, er det russisk litteratur?“

„Eldre arabisk, kjære ven! — Men la os holde os til Gazali som maa være noget for Dem, — det er uttrykket ‚djarbr-el-sel‘ i tankesproget ‚Ibn-al-Udzid ben illuh zim mandeb-isullah-van ibn djarbr-el-sel musti‘. — Ikke sandt, det er merkelig at forfatteren her har anvendt conditionalis i en imperativ sætning, noget saa enestaaende, at man kan saa frem like til Ad-Dimishky, altsaa 150 aar, for at finde et lignende tilfælde.“

„Men Grethe —“ hvisket Signe forfærdet, og et blik fuldt av indignation markerte bebreidelsen.

„Men frøken — — er De arabist! — Studerer De semitisk vil! — Hvad hører jeg! Saa dypeste kompliment! — Det kan jeg ikke lie stille med, undskyld mig et øieblik!“

Neppe var kapellanen ute av døren, for Signe reiste sig som en støtte, stiv av vrede:

„Grelhe — jeg skammer mig over din fuldstændige mangel paa moral! — Du tillyver dig fortjeneste, pynter dig med stjaalne fjær! — Fyl — Fyl — Gi mig boken straks — jeg skal sørge for at professor Kruse faar den igjen! — Grelhe! — Grelhe! — Var det arabisk, det du citerte?“

„Jo —! — Men ‚Home-spun‘, min pike?“

„Hallo, frøken Grelhe,“ ropte kapellanen i døren. „Vil De komme til telefonen. Professor Kruse

vil meget gjerne hilse paa Dem paa arabisk. Han bor isommer hos Hagen paa Belsjø — han venter ved apparatet!“

Signe saa skarpt paa Grethe med øine som uttrykte beundrende forstaaelse av den straffende relfærdighet. Grethe reiste sig, strøk en haarlok fra panden og gik, uten at se paa Signe stolt og fast ut av værelset. Hun lukket døren efter sig, og kapellanen og Signe boret næsten øinene ind i den for om mulig at opfange den arabiske samtale. Kapellanen var svimmel av beundring og damen var svingende mellem gløderne misundelse og isninge foragt. Desværre opfattet de ikke ordene, men efter en mer stilfærdig indledning blev samtalen særdeles livlig. Grethe lo hjertelig, og da hun endelig ringte av og kom ind i havestuen igjen, saa hun meget oplivet ut.

„Frøken, det var da morsomt baade for Dem og professoren, for det er ikke hver dag, man træffer et menneske, man kan tale arabisk med,“ sa kapellanen.

„Er det langt til Belsjø?“ spurte Signe i en avmalt tone.

„Omtrent 6 kilometer.“

„Godt. — Imorgen laaner jeg en cykkel! — Denne komedie skal ikke vedvare — skandale.“

„Men bedste frøken — jeg forstaar ikke

et ord av det hele! — Professor Kruse er sandelig en mand som nyder den bedste agtelse —“

„Netop derfor!“ — Han er en for stor mand til at være offer for en tossete pikes indfald.“

Næste formiddag cyklet frøken Signe Nygaard til Belsjø med den glemte bok under armen.

En pike førte hende ind til en av landets største mænd, nationens pryd, generalkonsul Kruse, ridder av landets høieste orden.

„Goddag, frøken — frøken Nygaard, ja! — Goddag! — Vær saa god at ta plads — der er en stol — hvormed kan jeg være Dem til tjeneste,“ sa den lille, gamle mand, mens han halte den eneste tomme stol midt frem paa gulvet.

„Jeg vil først overrække konsulen denne bok,“ svarte Signe litt konsternert over at

se en anden mand for sig, end ham, hun hadde ventet at se.

„Tak, tusen tak! — Har De skrevet den? — Sikkert Deres debut — jeg husker ikke at ha hørt Deres navn før! Aha — arabisk! — Ja, ja! — Jeg har skrevet nogen kommentarer om det samme emne — meget interessant — hvor har jeg den nu — her skal De se —“ saa tok han etter boken som han hadde lagt fra sig — „Ja, De kjender den kanske?“

„Konsulen glemte den i toget igaar, og det er for at overbringe Dem den, jeg er kommet!“

„Naa — meget elskværdig! — Ja — ja —! — De studerer arabisk — si mig, deler De Wendischhøpfers anskuelse om Abu Nuwas — ikke sandt, litt mangelfuld begrundet —“ „Undskyld, hr. konsul, det er min kusine som — interesserer sig for arabisk.“

„Aa, Deres kusine, jasaal! — Ber Dem bringe hende min bedste lykønskning og tak,“ den gamle herre bukket galant, mens han anerkjendende kjendende strøk sin rynkede haand henover den sorte boken. „Det glæder mig sandelig at ta imot hendes bok. — Jeg har netop faat nogen eksemplarer av min sidste bok „Himjariske studier“ fra forlaget, og nu vil jeg be Dem ta med et eksemplar til Deres kusine. Nu skal jeg skrive

en dedikation og saa pakke den ind. Min sekretær har nemlig fri i formiddag — han skulde vist nok til Belsjø prestegaard. Saa, frøken — og tusen tak! Tak! — Farvel!“

I prestegaardens lysthus sat Grethe Nygaard og kand. Skau og utdypet sit bekjendtskap. De var netop kommet til et punkt, hvor sproget vanskelig slog til, da Signe kom tilbake.

„Aa, forstyrrer jeg?“

„Aldeles ikke. Faar jeg presentere — kand. Skau, sekretær i videnskapenes akademi — frøken Signe Nygaard. — Hr. Skau hadde et erend fra generalkonsul Kruse til onkel, og dette er anledningen til at vi fornyer vort flyglige bekjendtskap fra kupeen igaar. — Sæt dig ned, Signe, og fortæl om resultatet av din visit hos den store mand.“

„Der, Grethe, er en bok som gave til dig fra professoren!“

„Aa — Tak, Signe — Himjarisk! — For et sprog! — Og hør nu dedikationen:“

„Med anerkjendelse av Deres bidrag i studiene av det arabiske sprog.“

Deres meget forbundne forfatteren. Til frøken Grethe Nygaard.“

Hvem tviler nu paa mit arabiske! — Med en slik anerkjendelse!“

Rachels grav.

Mellem Jerusalem og Bethlehem er det bare en god spasertur. En flink folgjænger kan gaa frem og tilbake paa tre timer, og veien er desuten usedvanlig god til at være en Palestinavei, og den løper mellem nydelige, smaa fjeld, dækket med olivenskoger og orangelunder. Det er imidlertid sjelden at europæere spaserer fra Jerusalem til Bethlehem, det er nemlig i almindelighet for varmt til at almindelige mennesker slipper helskindet fra det eksperiment at gaa 15—20 kilometer i Palestina. Somoftest benytter yngre turister det befordringsmiddel som ses paa ovenstaaende billede, nemlig det lille egyptiske æsel, og for et par kroner kan man paa den maate komme frem og tilbake. Men enten man nu gaar paa sine ben eller rider paa æsel, saa vil ingen som foretar turen fra Jerusalem til Bethlehem undlate at stoppe op paa halvveien og en stund dvæle ved det sted, som baade i kristnes øren og for muhamedanerne har en hellig klang. Her, midtveis mellem de to hellige byer, findes nemlig graven hvor Jakob jordet sin elskede hustru Rachel. Benjamins fødsel kostet hende livet her paa dette sted. Ben Oni (smertensbarn) kaldte hun jo ogsaa i sin dødsstund sin søn, men Jakob kaldte ham senere Ben-Jamin, hvilket betyr „Høire haands søn“. Paa stedet, hvor Rachel døde, reiste Jakob en stenstøtte, og denne skal ha staaet der til langt op i tiden, men da muhamedanerne blev herrer i det hellige land, bygget de paa stedet et pent, litet tempel, og det er det vi ser paa vort billede. Hvad der findes inde i templet vet man imidlertid knapt nok, eftersom muhamedanerne hittil har vaaket omhyggelig over at ingen kristen faar lov til at komme derind. Fra Rachels grav kan man se baade Jerusalem og Bethlehem. Den sidste by kan vi ganske tydelig se paa fjeldskraaningene i bakgrunden av vort billede. Kristi fødeby ligger, som vi ser, pent og hyggelig omgitt av orangelunder og vinmarker. Bak det lille fjeld, hvorpaa Bethlehem ligger, gaar veien videre til Hebron. <

NYT FRA ALLE LAND.

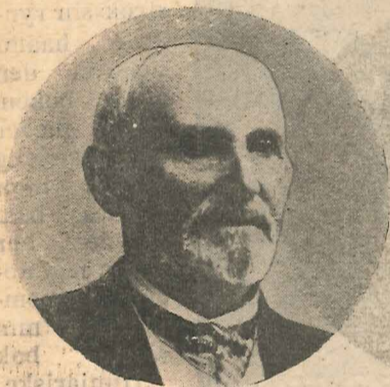
Redigert av Kristian H. Holtvedt.

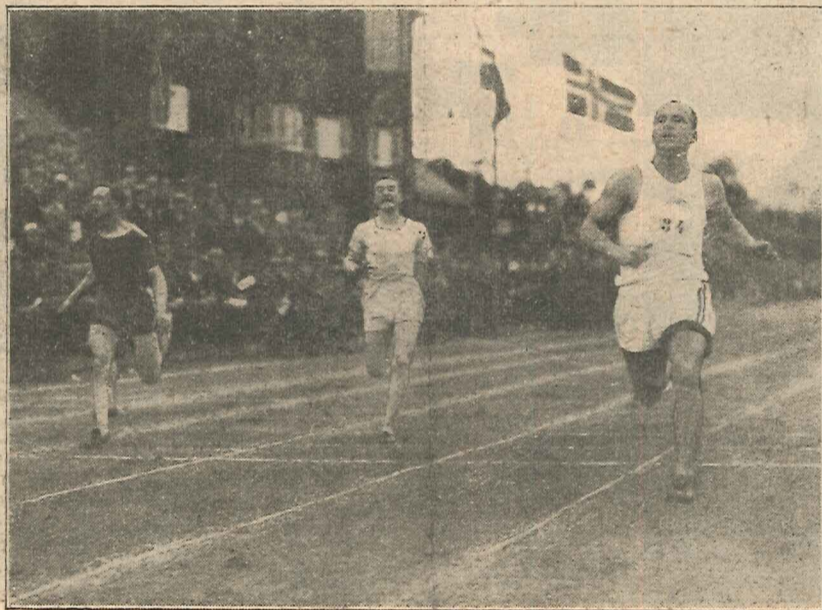
Av sommerferiens herlige saga. I tilknytning til det snapshot vi forleden bragte fra nogen norske speideres feriebesøk i Kjøbenhavn, hitsætter vi ovenstaaende morsomme billede fra dækket paa „Dronning Maud“ med endel Haugesundspeidere ombord paa vei til en „speiderleir“ i Jylland isommer. Tu- ren var vellykket og vakte de unge mænds begeistring. — Amatørfot.

Nu er sommerferien slut og i vældige skarer er skol barna igjen strømmet ind til byene for at ta fat paa det nye skoleaar. Her ser man en liten for- trop av smaa folkeskolebarn som med sin lille bagage med jernbanen ven- der tilbake til Kristiania fra det herlige somerliv i en av feriekoloniene i Asker. — Fot. Skarpmoen

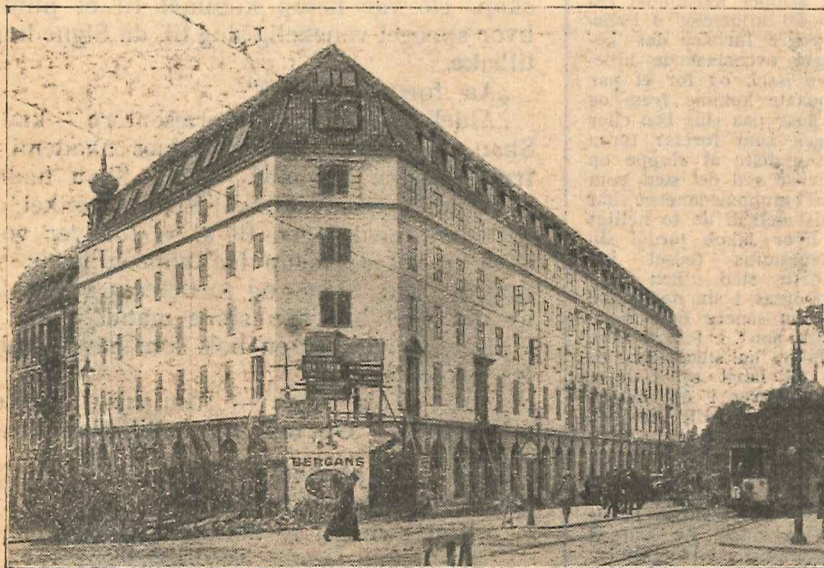
Toldkasserer E. Bruun i Fredrikshald døde forleden i den høie alder av 93 aar. Da han i 1916 søkte avsked fra toldkassererembedet i Fredrikshald som han hadde beklædt siden 1887 var han landets ældste embedsmand. I 74 1/2 aar hadde han da været i toldvæsenets tj- neste, idet han begynte sin løpebane ved toldkassererkontoret i Porsgrund i 1842. Senere har han virket i Ham- merfest, Horten, Larvik, Kristiania og Fredrikshald. Han har været meget be- nytlet som kommunemand og i offentlige stillingsverv.

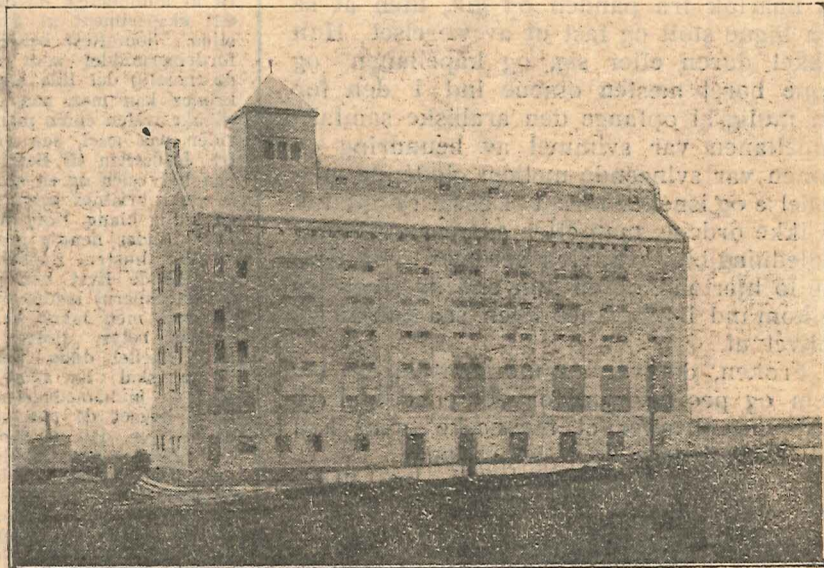
Av sommeridrettens annaler. Vore idrætsfolk tillands og tilvands har iaar hat en overordentlig livlig sæsong, og det vil nok drøie længe endnu for den er over. En række stevner av større eller mindre betydning har været holdt inden de forskjellige sportsgrener. Her ses et snapshot fra „Tjalve“s in- ternationale idrætsstevne i Kristiania forleden. Det er en spændende indspurt ved 100 m. løpet med seirherren, nordmanden John Johnsen tilhøire. — Fot. Skarpmoen.

En veltjent skolemand. Skolebestyrer Arnt Stensvand som fra kommende sko- leaar tar avsked, har i 53 aar virket som lærer. Allerede i 1860 blev han kon- stituert som lærer i Herfos hvorfra han seks aar senere kom til Vestre Moland. I 1878 blev han bestyrer av Strømsbu lærer- og lærerindeskole, og da denne 24 aar senere blev nedlagt fortsatte han som bestyrer av Strømsbu folkeskole — en stilling han altsaa nu tar avsked fra. Den veltjente skolemand er 75 aar og fremdeles frisk og virkelysten.

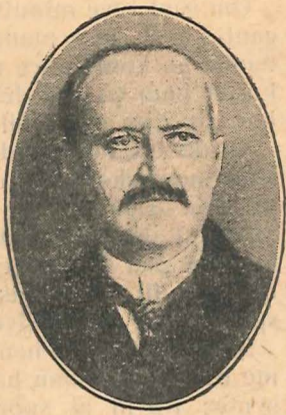

„Handelshuset“ paa Drammensveien i Kristiania, den svære seksetages forretningsgaard, hvis vakre facade dækker et helt kvartal, er snart færdig til bruk. Den skal huse de forskjellige forretninger med kunstakademiet øverst.

Statens kornmagasin paa Sinsen ved Kristiania som nu er tat i bruk blev paabegyndt ifjor vaar. Det rummer 5000 ton og bygningen kommer paa 1.3 mill. kroner eller omtrent det dobbelte av den oprindelige kalkulationssum.

Det store verdenspogjør.

Finansminister Erzberger som under den voldsomme opvaskdebat i den tyske nationalforsamling bl. a. erklærte at rikskansler Michaelis i 1917 avviste de alliertes fredsføler fordi han ikke vilde gi slip paa annekstionsplanene overfor Belgien.

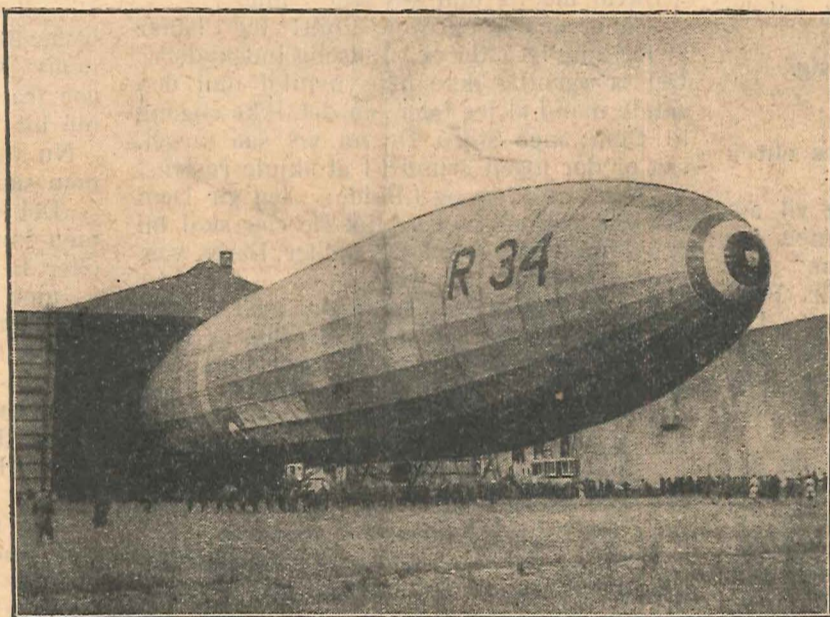
Fhv. rikskansler Michaelis som vistnok søkte at forsvare sig mot Erzbergers beskyldninger, men uten held. Han kunde bare undskylde sig med at de alliertes fredsføler som fremsendes gjennom paven var meget vakt og ubestemt.

Da de alliertes seierrike faner den 14. juli førtes gjennom triumfbuen i Paris. Avdelinger fra alle de alliertes hære: franskmænd, englændere, amerikanere etc. til marokkanere og siamesere deltok i det storslaatte triumftog som fylgte Paris med uendelig jubel.

Karl Kautsky, den tyske uavhengige socialdemokrat som av de hemmelige papirer i det tyske utenriksministerium vil offentliggjøre et utdrag som skal bevise Tysklands skyld i krigen. Militarpartiet har dog stadig søkt at hindre dette.

Conrad v. Hitzendorff, den østerrikske feltmarskalk som har utgitt en sensationel bok „Veien til katastrofen“ hvori han temmelig utilhyllt beskylder det østerrikske keiserpar, især keiserinden, for bevisst eller ubevisst landsforræderi.

I paasyn av et hoist interessert verdenspublikum foregik i den tyske nationalforsamling den store opvask som ministeriet Scheidemann ikke hadde vaaget sig til men som paa en uforfærdet og drastisk maate indlededes med centrumsmændens finansminister Erzbergers haarde angrep paa de tysk-konservative og som fortsattes gjennom den stormende debat og de avsløringer som herunder kom for dagen angaaende al-tyskernes og det gamle krigspartis skjæbnesvangre politik og misgrep saavel overfor folket som utad. Med stor interesse imøteser man nu det efterspil for den bebudede riksrret som stormdagene i nationalforsamlingen vil faa. Opvasken blev foreløbig en eklatant seier for den Bauerske regjering, som man mente efter fredsslutningen stod paa svake føtter, og den bidrog overordentlig meget til at skape klarere linjer i Tyskland end man paa længe hadde had. I forbindelse hermed har den endelige vedtagelse av den tyske forfatning ogsaa gjort sit til at klarne situationen. I teknisk-politisk henseende er forfatningen meget demokratisk, og den slaar i saa henseende foran de fleste andre landes, men det var ikke at vente at et saa omfattende verk skulde vinde bifald paa alle hold i saa politisk oprevne tider som disse, da meningene staar saa steilt mot hverandre og da enhver søker bedst mulig at sette sig

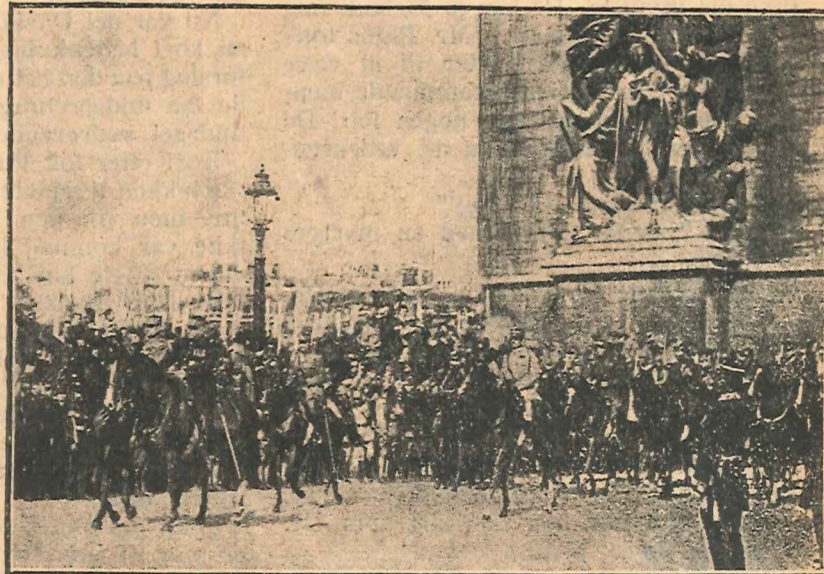

Luftens erobring staar nu paa dagsordenen rundt omkring i landene. Det gjælder ikke længer at sette sportslige flyverekorder men gjennom vel planlagte færdier at bringe det paa det rene mulighetene for aapning av kommercielle luftforbindelser. Her ser man det engelske luftskib „R 34“ bli trukket ind i sin hangar i Pulham ved Norfolk. Efter Atlanterhavsfæerden skal det nu ned til Kapstaden.

tilrette i magtens hynder paa de andres bekæstning. Yderste høire og yderste venstre erklærte sig saaledes meget misfornøyd, og selv mellem-partiene indtok det standpunkt, at en forfatning jo ikke er en evigvarende ting men underkastet forvandlingens naturlige lover. Det er forøvrig ikke Tyskland som i den sidste tid særlig har trukket opmerksomheten hen paa sig. De store streikebevægelser og urolige forhold som siden de store seiersfester har præget de indre forhold i ententens lande har saaledes vakt betydelig opmerksomhet hele verden over. Ikke mindst gjælder dette England, hvor arbejderspørsmålet efterhaanden er traadt sterkt i forgrunden, og hvor man mener at urolighetene som har kostet landet millioner av værdier skyldes yderliggaaende utenlandske elementers agitation. Situationen saavel der som andensteds i verden synes nu idetheletat at bære i retning av et saa grundig opgjør mellem arbeidskraft og kapital som man neppe nogensinde før har staat overfor. Denne kamp sætter spor overall. Den følges med den mest levende opmerksomhet, og det er ikke mindst det mægtige England man henser til som det store barometer hvorfra andre vælder at kunne hente varslar. Dette land har sine armer ute overall og sammen med sine allierte over det en vældig indflydelse.

De tre marskalker av Frankrike: Joffre, Foch og Petain blir foran raadhuset i Paris overrakt de æreskaarder som byen har skjænket dem i taknemlighet og beundring over deres seierrike indsats.

Triumfbuen i Paris er atter aapnet. Siden tyskerne i 1871 red gjennom den har den været lukket indtil kjettingene blev tat bort da marskalkene Foch og Joffre red ind under den ved den store seiersfest.

En snare av guld.

Av
I. I. Bell.
Autorisert oversættelse.
(Fortsat.)

„Det er det ikke!“ Mr. Phin saa paa uret. „Det gaar et og klokken ti; saa kommer De der til litt før midnat. Jeg vil følge Dem paa stationen.“

„Det kan jeg ikke!“ utbrøt David halvt ærgerlig, halvt leende. „Gaar det ikke et tog iallen? — Og hør nu, Phin, jeg maa ha lov til at avlægge et besøk i City i formiddag.“

„Avslaat!“

„Saa lar jeg selv ansvaret!“

Mr. Phin sukket igjen.

„Tillat mig,“ sa han meget høflig, „at be om min avsked —“

David la sin kniv og gaffel fra sig.

„Mener De det?“

Mr. Phin tok sin tegnebok frem.

„Jeg har endnu ikke hævel Deres check — her er den —“

„Ta den,“ sa David hastig. „Jeg vil adlyde Dem med hensyn til City, men jeg kan ikke forlate London før iaften.“

„Saa la det da være slik,“ sa Mr. Phin og la igjen Checken i legneboken. „Det gaar et tog fra King Cross kl. 8.45. Jeg skal være paa stationen kl. 8.15. Jeg venter ikke at bringe noen nyheter endnu, men man kan jo aldrig vite det.“

„Jeg skal være der,“ sagde David og gav sig igjen ilag med frokosten, for han hadde en sund, god appetit. „Er der flere ordrer?“

„Endnu en. Hvis De synes det, kan De la Deres bankier vite hvor De reiser hen, men ellers maa ingen vite det.“

„Men jeg maa si det til Silverests!“

„Maa?“

„Nuvel, jeg ønsker at gjøre det.“

„Faar jeg lov til at minde Dem om at De saa Mr. Silverest og hans datter for første gang iforgaars?“

„Har De noget imot Mr. Silverest?“

„Ikke det mindste. De har jo forbudt mig at undersøke hans affærer.“ Mr. Phins tone blev let sarkastisk. „Det later til at være overmaade ventlige og imøtekommende mennesker; men det er jo ikke nogen feil! De har formodentlig fortalt dem alt vedrørende Dem selv?“

„Jeg agter at gjøre det idag!“

„Jasaa —“ sa Mr. Phin med en marlyrs mine.

„Men vil utelate visse navner,“ tilføjede David. „Likeledes vil jeg sandsynligvis ophæve vort falske slegtsskap eller ialfald —“

„De er allerede bli forestillet for to mennesker som Silverests nevø!“

„Hvorfra vel De at det var to?“

„Mr. Glade fulgte en dame fra Silverest til hendes hjem igaar aftes klokken elleve. Jeg antar, hun var der samtidig som De. Kan jeg faa høre hendes navn?“

„Miss Enid Lorimer — men hvorfor vil De vite det?“

„Mr. Phin skrev navnet ned i sin lommebok. Saa løftet han hodet og sa:

„Starforth, ønsker De oprigtig at jeg skal føre saken videre?“

„For pokker, mand — De vel jo at jeg ikke kan gjøre noget uten Dem!“

Denne erklæring fremkaldte intet tegn paa taknemlighet i Mr. Phins ansigt.

„Jeg vil gjøre Dem et likefremt spørsmål,“ sa han. „Hvad forledet Dem til at gi Mr. Silverest en stor sum penger?“

David var hell uforberedt paa dette spørsmål.

„Hvorfra ialverden vel De det?“ buste det ut av ham.

„Aa — bare en formodning. Men jeg ser at jeg har ret.“

„Nei, De har ikke. Pengene er bare et laan.“

Mr. Phin bøide hodet.

„Hvad forledet Dem til at laane ut penger?“ spurte han st.lfærdig.

David maatte mot sin vilje smile.

„De er mig for dreven, Phin! Jeg tilstaa at jeg handlet efter en pludselig indskydelse. Det er egentlig ikke hensynsfuldt mot den gamle mand at jeg taler om det, ikke engang til Dem; men siden De nu vet saa meget, saa er der ingen grund til at skjule resten.“

„Tak,“ sa Phin og Lilloide: „Jeg gir Dem mit ord paa at intel av det De sier skal bli brukt mot den mand De kalder Deres ven. Fortæll bare!“

Han avbrøt ikke fortællingen med et eneste ord, men da David var færdig, sa han:

„Hvis jeg kunde uttænke noget som kunde bidra til at gjøre Dem besindigere, saa vilde jeg være lykkelig. Starforth. Endnu kan jeg bare beundre Deres ubesindighet.“

„Ialfald,“ sa David, „tilbakekalder De Deres indvendinger mot at jeg fortæller Silverests alt, hvad jeg anser for passende?“

Mr. Phin pullet resten av sit smørbrød ind i munden, lygget det eftertænksomt, svælgte det og svarte saa:

„Jeg vil gjøre en handel med Dem. Tilbakekald De Deres indvendinger imot at jeg søker opplysninger om Mr. Silverest — jeg lover Dem, det skal ske med den største hensynsfuldhet og velvilje — og saa tilbakekalder jeg mine og — hm — gir Dem min velsignelse.“

Nu var det Davids tur til at rødme. Efter en kort betænkning gik han ind paa Phins forslag paa den betingelse at han straks skulde faa underretning om alt, hvad der blev opdaget vedrørende Mr. Silverests affærer.

Kort etter tok Phin avsked og gik.

Klokken ti ringte David til Silverests kontor, men fik den besked at Mr. Silverest ikke var kommet indnu. Omtrent klokken elleve ringte han igjen og fik samme svar. Han satte sig mækelig tilrette i salongen for al vente litt, før han ringte for tredje gang, men saa blev han kaldt til telefonen av en picolo.

Det var Mr. Phin som talte.

„Vel Glade at De bor paa hotel Planet?“

„La mig tænke mig om — — han — han spurte mig —“

„Pak ind Deres ting og ta avsted, før der er gaat ti minutter. Si til kusken at han skal kjøre Dem til Euston. Naar De har gaat av der, saa gaa selv og la Deres tui bli bragt til King's Cross og ta ind paa det store nordiske hotel. Det er alt!“

„Han har vistnok ret!“ tænkte David, og før der var gaat ti minutter, var han ute av hotel Planet.

Omtrent tyve minutter senere kom en elegant klædt, ung mand ind i vestibulen og hadde en konference med portieren, hvilket kostet ham en god drikkeskilling. Saa satte han sig i en drosjebil og kjørte til Euston.

Straks efterat David var ankommet til det store nordiske hotel, ringte han til Silverest og søn. Denne gang fik han vite at Mr. Silverest ikke var rigtig frisk og ikke vilde komme paa kontoret den dag. Saa ringte han op til Silverests private leilighet og spurte etter Miss Silverest.

Skjønt hun med hensyn til faren gav samme besked som han hadde faat paa kontoret syntes David at spore en let ængstelse i hendes stemme. Han spurte om han fik lov til at komme og tale med Mr. Silverest om eftermiddagen.

Hun betænkte sig litt og svarte:

„Jeg tror ikke, han vil være oplagt til at tale om eller tænke paa forretninger, fetter David.“

„Kusine Dorothy, jeg skal ikke plage ham med forretninger,“ svarte han. „Men jeg forlater London iaften — jeg vet ikke for hvor lang tid — og vilde gjerne si farvel til ham — og Dem — før jeg reiser.“

Det varte litt, før hun svarte:

„Nuvel, saa venter jeg Dem klokken fire. De vil træffe Miss Lorimer som var her igaar aftes. Jeg hadde lovet at komme til hende i eftermiddag, men da jeg nødig vil gaa fra far, har jeg bedt hende om at komme hit.“

Nu var det Davids tur til at betænke sig, men saa tok han mod til sig og sa:

„Det er kanske meget dristig av mig — men kunde De ikke sende avbud til hende eller la mig faa komme paa en anden tid — men mit tog gaar klokken 8.45 —“

„Liker De ikke Miss Lorimer?“

„Det har jeg saamen slet ikke tenkt over endnu — men saken er at jeg gjerne vil tale alene med Dem og Mr. Silverest.“

„Er det noget viktig — noget uopsættelig?“ Hendes tone forekom ham nu litt nervøs.

„For mig er det viktig. Men det er slet ikke noget ubehagelig, kusine Dorothy,“ skyndte han sig at tilføie.

„Kom klokken fire og — jeg skal se hvad jeg kan gjøre,“ sa hun og la med et „farvel“ hørerøret fra sig.

De næste faa timer var triste nok for David. Han var mer end nogensinde overbevist om at Dorothy næret mistanke til ham, og han var slet ikke sikker paa at den forklaring, han vilde gi, vilde tilfredsstille hende med hensyn til hans hensigtsærlighet og hæderlighet.

X.

Ingen mistro mer.

Elektriciteten bærer skylden for meget av verdens ondskap, og forbrydelser maa ha været meget sendræglige forretninger, for telefonen blev opfundet.

Telefonisk mottok Miss Enid Lorimer Dorothis avbud meget høflig. Hun kunde like-saa godt komme en anden eftermiddag og hun forstod saa godt situationen. Hvor kjedelig det var for Dorothy at hun saa snart igjen skulde miste sin nylig fundne slegtning, Hun haabet at han vilde vende tilbake til London snart igjen. Han var en pen og interessant, ung mand, saa forskjellig fra alle andre unge mænd av deres bekjendskap som ikke hadde set noget av verden — og saa fremdeles.

Dorothy gik fra telefonen med en følelse av lettelse og litt ængstelse. Hun hadde ansett det for bedst at si Enid den sande grund til at hun bad hende opsætte sit besøk, men nu ønsket hun at hun hadde sagt en anden grund. I disse tider, hvor uærligheten florerte overalt, kunde man fristes til at supplere det gamle ord: „Ærlighet varer længst!“ med den tilføielse: „Naar man har at gjøre med ærlige mennesker. „Ikke fordi Dorothy endnu mistrodde Enid.

Enid forlot derimot ikke straks telefonen. Etterat ha ventet etpar minutter ringte hun til Mandrake og Glade og hadde en liten samtale med den sidste.

Glade var netop kommet paa kontoret, ikke i det bedste humør. Men det Enid meddelt ham hadde en beroligende virkning paa ham.

Liti over fem sat David med Mr. Silverest i biblioteket. Dorothy var netop gaad ut av værelset under paaskud av at ville besøge en huslig forretning, men i virkeligheten for at ordne og samle sine tanker i ensomhet paa sit eget værelse.

For David hadde fortalt sin fars og sin egen historie uten at fortie andet end navnene paa de som var skyld i ulykken. Nu var han meget glad over at ha lettet sit hjerte trods alle formaninger om forsigtighet. Han var tilbøielig til at tro at det hadde bant veien til venskap, hvilket var meget mer værd end et uvirkelig slegtskap som dog var tilhjelp for hans planer. Han var ikke lenger en fremmed for Silverests. De hadde begge været saa deltagende som han kunde ha haabet, skjønt Dorothy bare hadde sagt meget litet. Samtidig var de enige om at det foregivne slegtskap maatte bibeholdes; det var forsant at trekke sig tilbake fra det nu.

Mr. Silverest som hadde sittede hensunken i tanker siden hans datter hadde forlatt værelset, for pludselig op med et svakt utbrud.

„David, Gud give, jeg ikke hadde tat Deres penger!“

„Si ikke det,“ bad den unge mand. „Nu, da vi forstaar hverandre, synes det at være den naturligste ting av verden. Vi handlet begge etter øieblikkets indskydelse som De allerede har sagt, men jeg er overbevist om at den indskydelse var av det gode og til det bedste — i det mindste hvad mig angaar —“

„Jeg er ræd for — ikke for mig. Jeg vil gjerne være aapen overfor Dem, David — likesaa aapen som De har været overfor mig og min datter. Det første, jeg maa si Dem, er dette — at jeg ikke kan indse hvorledes jeg skal kunne betale Dem pengene tilbake.“

„De vil sikkert engang kunne betale mig dem, Mr. — onkel Adrian,“ svarte David, som var altfor meget gentleman til at foreslaa at betrakte laanen som en gave. „Men la os nu tale om andre ting. Jeg skal gaa om faa minutter.“

„Er De optat? Ikke? — Saa bli og spis middag med os!“ Indbydelsen kom næsten som en bøn.

„Det er meget venlig av Dem,“ sa Davis, som ønsket av hele sit hjerte at han kunde ta mot indbydelsen, „men jeg skal være paa King's Cross klokken otte.“

„Vi kan spise straks,“ sa den gamle mand ivrig og ringte. Han talte ikke til sin gjest, indtil piken var kommet og gaad. Saa sa han med dæmpet stemme og med et svakt smil:

„Som De ser, vil jeg gjerne nyde Deres selskap. Ikke fordi jeg vil tale om mine egne affærer — det er nok at De vet hvor alvorlige de er. Men jeg behøver ikke at forestille mig overfor Dem som jeg maa gjøre overfor alle de andre unge mænd

som kommer i vort hus —“ David følte et litet stik i hjertet ved at høre ham si „andre unge mænd“ — „og det er en trøst! Fortæl mig nu litt om Deres liv over i New Zealand!“

Senere var David i nogen minutter alene med Dorothy inde i dagligstuen.

„Jeg er ræd for at jeg har gjort Dem uleilighet,“ sa han. „Jeg tilstaar at jeg ikke betænkte mig paa at ta imot Deres fars gjestfrie indbydelse.“

„Jeg er glad over at De blev,“ svarte hun venlig og mer utvungent, syntes han, end hittil. „Det later til, De opmuntrer far. Det De fortalte ham i eftermiddag, vil gi ham ny interesse for livet — det haaber jeg i det mindste. Jeg kængler virkelig efter at høre at disse kjeltringer er krævet til regnskap.“

„Saa skal De være den første som faa høre det,“ sa han varmt. „Jeg reiser bort — hvor længe jeg blir borte, vet jeg ikke — men saasart jeg har tat ophold et sted, skal jeg tillate mig at sende Dem min adresse. Jeg ber Dem om uopholdelig at la mig vite, hvis jeg paa nogen maate kan tjene Deres far. Vil De gjøre det?“

Der gik et uttryk av bedrøvet alvor over hendes ansigt.

„Jeg synes at kjende Dem saa meget bedre, end jeg gjorde for to timer siden,“ sa hun endelig, „og allikevel —“

„Allikevel kan De ikke stole paa mig endnu,“ fuldendte han hurtig.

„Det er ikke det, fætter David. Men det vilde være urigtig at indvikle Dem mer i fars — i vor ulykke — selv om det var for min fars skyld. De er saa — saa impulsiv —“ hun smilte svakt — „det kan jeg ikke glemme. De vet vist hvad jeg mener. Men jeg takker Dem.“

„Det var en indskydelse som er skyld i at jeg er her,“ sa han alvorlig, „en indskydelse, jeg aldrig skal glemme. Prøv paa at se det paa den maate, kusine Dorothy. Skjønt vi bare har kjendt hverandre i nogen faa dager —“

„To —“ avbrøt hun ham smilende.

„Nuvel — to — saa har vi oplevd mer sammen, end de fleste venner oplever paa et aar.“

„Det kan nok være, men allikevel —“

„La mig tale ut. Jeg er kommet til den slutning at Deres far staar alene i sine vanskelige forhold —“

„Det er sandt. Han har ingen nære slegtinger og hans faa venner har tilfældigvis mer hjerne end penger —“

„De glemmer en som har flere penger end hjerne!“

Hun lo og sa:

„Kanske jeg ikke glemte ham helt.“

„Nuvel, De maa ikke ignorere ham!“

Før han kunde fortsætte, spurte hun:

„Hvorfor vil De prøve paa at hjelpe min far?“

„Kanske fordi der engang i tiden ikke var nogen som kunde hjelpe min far.“

Det var muligens ikke det mest fyldestgjørende svar David kunde gi, men den unge pike følte at det var et godt og sandt svar.

„Nuvel, jeg skal love at la Dem faa vite situationen, hvis den blir altfor fortvilet —“

„De maa for Guds skyld ikke vente saa længe!“

„Men De maa til gjengjæld gi mig det løfte at De ikke vil gjøre noget uten først at ha raadspurt mig.“

Det maatte David la sig nøie med.

„Siden De vil sende mig Deres adresse,“ sa hun i en let tone, „saa formoder jeg at De kan si mig hvorhen De reiser?“

„Til en landsby paa østkysten av Skotland ved navn St. Ann's —“

„Hvor merkelig!“ utbrøt hun. „Vi var der forrige sommer! Der traf vi for første gang

Mr. Glade. Hans kompanion har et underlig, gammelt hus nede ved vandet.“

David skjulte sit mismod under en tilsynelatende interesse og ønsket inderlig at han ikke behøvdde at fortie noget for denne tilbeldelsesverdige pike. Han kom saa med nogen spørmaale angaaende St. Anns.

Da hun hadde besvart disse spørmaale, vilde hun netop spørre hvad der hadde faat ham til at vælge St. Ann's, da kom en pike ind for at si at det var nogen i telefonen som ønsket at tale med Mr. Starforth.

Da David hadde tat hørerøret, hørte han Mr. Pines stemme:

„Naar De skal gaa, saa la Deres venner føre Dem ut av bakdøren. Har De hørt det? Farvel.“

„Gid pokker hadde manden!“ tænkte David. „Hvad tror han mine venner er skapt av?“

Da han kom tilbake til dagligstuen, underrettet han sin vertinde om den instruks han hadde faat. Hun tok det meget rolig.

„Har De noget imot at jeg ikke fortæller far det?“ sa hun, da de hadde tatt litt sammen om det. „Det kunde gjøre ham ængstelig.“

„Ikke et ord til ham!“ svarte David rent glad ved tanken paa at det var enslags hemmelighet mellem ham og Dorothy. — „Men det er virkelig ikke noget at være ængstelig for,“ vedblev han. „Jeg ønsker at reise i aften uten at nogen vet hvor jeg reiser hen — og det synes som om Phin har opdaget at det er nogen paa vakt — men jeg begriper ikke hvorledes nogen har faat vite om mit nærvær her. Kusine Dorothy, det gjør mig meget ondt at jeg har trukket Dem — eller rettere sagt Deres hjem — ind i dette.“

„Bry Dem bare ikke om det eller noget andet, men se bare til at komme sikkert avsted,“ sa hun varmere, end det kanske var hendes mening.

Saa kom Mr. Silverest ind, og straks efter blev middagen servert.

— — —

Det var mørkt, da de lo stod ved porten i den bakerste have, og det var muligens derfor, de talte hviskende.

„Naar jeg skriver,“ sa David, „skal jeg saa kalde Dem 'kusine Dorothy'?“

„Hun la kanske ikke merke til det svake eftertryk paa 'kusine'.“

„Da De aldrig før har kaldt mig 'Miss Silverest',“ svarte hun, „synes jeg, det er litt underlig at begynde nu — synes ikke De ogsaa det, fætter David?“

„Jeg haaber en dag — „han stanset brat og tilføide: „Stoler De paa mig nu?“

„Det tror jeg — men nu maa De gaa. Det er paa høi tid, hvis De skal være ved King's Cross klokken otte.“ Hun rakte ham sin haand.

„Den forbistrede King's Cross —“ tænkte han i sit stille sind, idet han tok hendes kolde fingrer mellem sine.

Saa bøide han sig med et suk ned og kysset dem — og skyndte sig saa bort.

Han er altfor impulsiv,“ tænkte Dorothy halvt bedrøvet, halvt glad, mens hun gik op mot huset.

Mr. Phin som venlig saa gjennom fingrene med sin klientes sene ankomst — han kom akkurat 8.25 — hadde ingen særlige nyheter at bringe. Han avleverte nogen gode raad, ogsaa et maskinskrevet dokument, indeholdende instruksler, og fulgte saa David bort til den kupe som var reservert ham.

En liten pakke som laa paa sætet fanget Davids oppmerksomhet.

„Det er bare en liten avskedsgave,“ bemerket Mr. Phin. „La den ligge foreløbig. Godnat og sov godt.“

David var ikke søvlig og laa paakledt paa sit leie til midnat, saa faldt det ham

ind at han jo egentlig kunde lænke likesaa godt i sin pyjamas og klædte sig av.

Saa fik han igjen øie paa pakken og aapnet den. Den indeholdt en revolver med ekstra forsyning av skarpe patroner og en billet med de faa ord:

„Man kan aldrig vite — — S. P.“

Omtrent paa samme tid kastet Mr. Ashton Glade træet, sulten og vaat — for veiret hadde forandret sig — et sidste ærgerlig blik paa de mørke vinduer i Silvesters hus. Samtidig sendte han nogen bitre tanker i retning av Miss Enid Lorimers bolig og begav sig derpaa til den underjordiske bane.

XI.

Der falder et kort.

Paa King's Cross hadde Mr. Phin paa mindet David om at være forberedt paa — omend ikke netop at vente — noget i retning av en hurtig utvikling av saken og hadde raadet ham til at nyle de adspredelser og fornøielser som tilbød sig i St. Ann's, men ikke at fjerne sig utenfor rækkevidden av postbudet og telegrafbudet.

David tok ind paa „Stjernen“ — det eneste vertshus i byen — men som ikke gik ut paa at dra fordel av sit monopol. Dets hjemlige hygge virket behagelig paa David eter hotel Planets moderne luksus og pragt, hans yarelse var litet og beskedent, men proper og ulastelig møblert, og det var friskt og fril i restaurationsværelsene som vendte ut mot den nordlige del av haven. Han hadde slet ikke noget at utsætte i nogen retning, men allikevel forandret han efter en ukes forløp opholdssted. Han var den eneste gjest i huset, og de lange aftener var triste og kjedelige. Selskapet i drikkesalen var paa en maate underholdende, men David brydde sig ikke om at tilbringe sine aftener der.

Straks efter sin ankomst begynte han at gjøre sig gode venner med flere av fiskerne nede ved havnen. Tre dager efter bad en av dem ham om at besøke ham i hans hus. David følte sig meget tiltalt av det, han saa derinde.

Fiskerbefolkningen i St. Ann's er et samfund for sig. De har mange dyder og bare faa feil. Et retsindig og finttænkende sindelag holder dem oppe i deres haarde arbeide. Istedeffor grovhet og simpelhet finder man

iblandt dem en jevn, oprindelig kultur — bak deres frimodige, imøtekommende væsen ligger en jevn værdighet og uavhengighetsfølelse. Deres hjem er præget av en stille tilfredshet og velstand som er opnaad ved haarde arbeide, men ikke ved lave midler.

Den som i sin daarskap vil prøve paa at patronisere disse folk, og som i sin uvidenhet smiler av det som forekommer dem underlig og farvelig i deres tankegang, hiken

og trakten, mangler evne til at gaa tilbunds i tingene og se dem i det rette lys.

Det gik straks op for David at hvis han ønsket at omgaas fortrolig og venskabelig med disse mennesker, saa maatte han ta det som en venlighet av dem, ikke som en naade av ham. En fremmed der i byen var ikke særlig velset. Den fisker som hadde bedt ham hjem til sig fortaalte ham rent ut dette. Der var jo mange andre steder hvor folk kunde leie sig ind. Men da fiskerne etterhaanden opdaget at David hverken var viktig eller paatrængende og at han var kommet langt borte fra blev de venligere tilsinds mot ham. Resultatet blev at David faa dager efter flyttet fra „Stjernen“, uten derfor at paadra sig vertens vrede, og flytte til et par ældre fiskerfolk, som tok imot ham mer som gjest end som en loerende, de skulde ha fordel av.

I begyndelsen hadde David syntes at han paa en eller anden maate maatte rettferdiggjøre sit sene besøk paa dette sted — for sæsonen var jo forbi for længe siden. Efter sit første streiffog langsmed kysten kjøpte han sig en fin, liten hammer. Kysten var rik paa interesser for en geolog, og David hadde i New Zealand tilegnet sig noen kundskaper i denne videnskap, for han og hans far hadde en tid søkt lykken i at studere landets mineralier. Han begynte saa at foreta ekspeditioner omkring mellom revnene og klippene og vendte tilbake mer eller mindre belæst med alle slags forsteninger av dyr og planter, og han viste tilstrækkelig begeistring og kjendskap til at tilfredsstille sine nye venners og nabøers nysgjerrighet.

Men det var utflugtene paa havet i selskap med fiskerne — undertiden om aftenen og undertiden tidlig om morgenen — som gjorde de uker, der nu fulgte, utholdelige for ham. Mr. Phin var ikke forsømmelig, men hans brever indeholdt ikke beretning om noget som kunde ansees at være særlige fremskritt. David hadde skrevet to ganger til Dorothy og hadde meddelt sine forskjellige adresser. Han prøvde paa at indbilde sig selv at han slet ikke ventet svar, men postbudet fik dog indtryk av at denne unge mand ventet andre brever end de som var skrevet paa maskinen.

I den fjerde uke av hans landsforvisning kom det dog et brev fra Mr. Phin som be-

udet muligheten av litt fremgang i saken. Mr. Phin skrev:

„Kjære Starforth!

Jeg har bruk for to tusen pund sterling og en billet som kan introducere mig hos Mr. Adrian Silvester.

Deres hengivne S. Phin.“

Tidligere brever hadde forberedt David paa denne anmodning og han besørget nu promte begge deler.

Da han hadde sendt sit svar med eftermiddagsposten, faldt det ham ind at han hadde forsømt sine geologiske studier i den senere tid, han hentet derfor sin hammer og begav sig paa et streiffok langs kysten, indtil fiskerbyen laa langt bak ham.

Det sted han valfartet til, var blit ham meget kjendt og forrolig. Her fandtes mange forsteninger og de var lette at komme i Lesidelse av. Men det var ogsaa en anden grunn til at han valgte dette sted til sine operationer. Her kunde han se det hus som tilhørte Mr. Godfrey Mandrake og som vakte Davids nysgjerrighet og interesse, muligens fordi han ikke hadde kunnet skaffe sig noen særlig opplysning om det og dets eier. De indfødte kaldte det Castle House, fordi det gik et sagn om at der for længe siden paa samme grund hadde ligget en bygning som hadde været værdig til dette pompøse navn. Men nu var det intel spor av denne bygning, og at dømme efter grundens størrelse maatte dette slot, hvis det noensinde hadde eksistert, ha været meget lite og ubetydelig.

Det var slet ikke noget fordringsfuldt i den nuværende bygning som var litt over hundre aar gammel. Det var et solid, elegant, toelages hus, omgitt av høie murer, og det laa under en lav, fremspringende klippe. Et brystvern av store stener skjermte det mot havets angrep, om hvilket gamle folk kunde fortælle meget fra deres tid. Dette brystvern hadde bestaaet saa længe gamle folk kunde huske tilbake, var omgitt av en lav mur som skjermte forhaven. Det hele reiste sig i vel en tredive fot over den ugjestfrie kyst og utgjorde ikke det sikreste tilflugssted.

Huset laa omtrent tredive meter fra havet og vendte mot syd. Hovedindgangen var paa den vestlige side, indgangen til tjenerværelsene mot øst. Haven bakenfor strakte sig til muren som gik langsmed landeveien — en svært litet befærdet vei — og i muren var det to porter, den største av disse førte til en kort allé. David hadde lagt merke til at under Mandrakes fravær blev begge porter holdt stengt, skjønt huset var bebodd av opsynsfolk.

Elektriserende musik.

1. „Enten maa De betale huseien straks, eller ogsaa maa De flytte med det samme!“ ropte verten, idet han faysende av vrede styrtet ind til den musikalske, lille familie.

2. Der kan kanskje ventes flere besøk av lignende art! tænkte den lille familie, — saa man maa heller gardere sig! Hvorefter et elektrisk batteri blev anbragt paa farens cello.

3. Tre minutter senere kom en ny mand og krævet en regning betalt. „Hvis De ikke oieblikkelig betaler, maa jeg holde mig skadesløs ved at lægge beslag paa Deres instrument!“ sa han.

4. Og det gjorde han. Han tok den store cello med tilhørende bue og forlot den lille familie som med spændte miner saa manden gaa saa stolt ut av døren. „Pas nu paa!“ sa faren.

5. Neppe var manden kommet utenfor døren, før han tænkte: „Der gjorde du et godt bytte! Hvis du nu bare kan spille paa den, saa er du forsørgt for livstid!“ Saa prøvde han.

6. Det blev en morsom prøve — for de andre, — vel at merke. For da den elektriske strøm i celloen blev sluttet, begynte den stakkars mand at danse — men ufrivillig — til megen morsk for alle, — og celloens rette eiermand tjente mange penger paa at vise ham frem

Ingen i St. Ann's syntes at ha noget at fortælle om Mandrake. Han kom av og til og blev ikke længe av gangen. Saa længe han lodde her, hadde han undertiden gjester, altid mænd med litt fremmedartet utseende. Det var alt hvad David kunde faa vite om ham.

Hvad opsynsfolkene angik, omtalte hans vert dem altid som „denne kone og hendes mand“, hvorfor David engang bemerket: „Det er da underlig at De ikke sier denne mand og hans kone“, Peter?“

„Naa ja, Sir,“ svarte Peter alvorlig, „han er slik en stiltfærdig, enfoldig liten fyr, som kommer her to-tre ganger om uken for at kjøpe mal. Han sier aldrig et ord naar han kan undgaa det, og vi andre er blitt kjed av at si noget til ham. Han heter Dwight, og jeg tror han er sydlænding.“

„Og Mrs. Dwight?“

„Aa — hun. Hun gaar ikke utenfor portene to ganger om aaret og taler aldrig til nogen undtagen til guttene og pikene som kommer med varer til huset, naar herren er der. Hun er en underlig kone.“

„Hvorledes det?“

„Det sier alle her. Det er hendes ansigt som faar mig til at si det —“ den gamle fisker slanset — „det er hvitt og glat og fugtig likesom en rokke —“

„Esj!“ sa David. „Det maa være fælt!“

„Kanske det ikke alltid er saaledes, men saaledes var det da jeg saa det sidste gang — det er vist to aar siden. Det var paa postkontoret paa en tid da det var meget travlt, og hun stod i trængsel ved disken, da en person kom ind — synlig beruset — og hadde stort hastverk for at faa et frimerke. Han kunde ikke komme like bort til disken, og jeg antar han hadde tænkt at be hende om at kjøpe et frimerke for sig, for med mynten i haanden rakte han armen ut og slog hende paa skulderen — saaledes. Naa, hun skrek litt og vendte ansigtet om — og det lignet præcis en rokke — saaledes som hun fortrak munden, halvt forskrækket og halvt vred. Det var en besynderlig kvinne!“

„Har andre sagt det samme om hende?“

„Nogen gutter vilde engang skremme hende, da hun stod ved porten, og det var fuldmaane. Men de blev ræddere end hun — og de sa hun lignet en hai.“

„Hun maa øiensynlig være en svært liten tiltalende person,“ sa David. „Er hun gammel?“

„Nei — hun ser bare saa gammel ut. Hun er øiensynlig et trofast tyende mot Mr. Mandrake naar han er der, for hun har været længe i sin plads.“

David hadde pligtmæssig skrevet disse oplysninger til Mr. Phin, som hadde takket uten kommentarer.

Nu laa David, som var blitt træt av at hugge sten, paa en grusflate og stirret dø-

vent utstrakt op paa huset eller rettere sagt paa dets øverste etage, som var det eneste han kunde se av det. Vinduene stod aapne som alltid, naar veiret var pent, og en fin røk steg op av en av skorstenene. Men skjönt Davids øine var fæstet paa huset, var hans tanker dog langt borte — flere hundre mil borte.

Pludselig opdaget han at det stigende vand berørte hans føtter. Han reiste sig op og følte sig kold, for solen stod lavt nu, og vinden blaaste sterkt. Idet han gik nedover den skraa strandbred, kom han til brystvernet, og i læ av en av dets fremspringende kanter tændte han en cigar. Han vilde netop gaa videre, da en eiendommelighet i en av stenene fanget hans oppmerksomhet. Det var ikke nogen geologisk merkverdighet, men han begynte at hugge paa stenen paa en aandsfraværende, mekanisk maate.

Mens han var beskjæftiget saaledes, for han sammen ved at noget rørte ved hans skulder, og en smal, grønn gjenstand faldt flagrende til jorden for at havne i en liten pyl ved hans føtter. Idet han forsøkte at gripe det, snublet han med det resultat at han kom til at sætte sin hæl paa det og trykket det ned i den sandede bund. Han tok det op, rystet sandet av det og undersøkte det.

Det var et almindelig spillekort med grønn bakside, ruter tre.

David saa op. Det var intet at se uten muren som hævet sig en tredive fot over ham. Litt efter gik han saa langt tilbake som den stigende flod tillot det og saa igjen op. Hvis han hadde ventet at opdage et tegn paa et eller andet menneskes nærhet ute over toppen av muren, blev han skuffet. Stedet laa øde og forlatt som alltid. Vinduene var aapne endnu, gardinene bevæget sig frem og tilbake i vinden og den enslige røksky steg langsomt op mot den gråblaa himmel.

David gav sig selv det gode raad ikke at lage et mysterium ut av ingenting. Men han undersøkte dog kortet igjen. Kartonen var tør, men den var blitt tilsmudset, da han traadte paa den.

En straale fra den nedgaaende sol glimtel paa den hvite side med de røde øine paa kortet og viste at det var blitt kradset ned noget paa flaten. De nedkradsede ord hadde en viss regelmæssighet; men David kunde ikke tyde mer end to ord som stod paa høire hjørne — en mands navn. — Han kastet et blik paa huset og gik hjem. Etter at han neste morgen med samme frugtesløse resultat hadde undersøkt kortet, skrev han til Mr. Phin:

„Har De nogensinde hørt omtale en mand ved navn Edvard Shalbert?“

Saa la han kortet i brevet sammen med nogen faa, forklarende ord.

XII.

Edvard Shalbert.

Dagen efter Davids avreise fra King's Cross, spurte Mr. Silvester sin datter om den unge mand hadde omtalt hvor han reiste hen. Det var kanske en inspiration som lik Dorothy til at svare:

„Ja, han gjorde, far. Men jeg er sikker paa at han ikke ønsker det almindelig bekjendt, og hvis nogen skulde spørre dig om det, er det lettere for dig ikke at vite det. Hvad synes du? Hvis det blir nødvendig for dig at faa vite det, kan du bare spørre mig.“

Dorothy ledet nu talen bort fra dette emne. Hun vilde ikke fortælle ham at deres hus var blitt iagttatt den foregaaende aften.

Om eftermiddagen fik Mr. Silvester en vit sit av Glade paa kontoret.

„Jeg vilde bare kikke ind for at se hvorledes De har det,“ sa Glade, „og saa for at si Dem at de penger De betalte forleden dag, endnu er disponible hvis De skulde ha bruk for dem.“

Trods sin datters advarsel følte den gamle mand sig sterkt fristet. Hans post denne morgen hadde indeholdt nogen brever av et alt andet end behagelig indhold. Kreditorernes tryk var sterkere end nogensinde.

Men han hadde git Dorothy sit ord.

„Jeg er Dem meget forbunden,“ svarte han høilig, men det er ikke nødvendig.“

„Det var ogsaa det jeg sa til Mandrake,“ svarte Glade elskværdig og lot saken falde.

„Det glædet mig at træffe sammen med Deres nevø forleden aften, Mr. Silvester,“ vedblev han. „Han forekom mig at være en meget elskværdig ung mand i alle henseender. Jeg fik ut av det at han ikke hadde mange venner her i byen, og jeg skal med fornøielse stille mig til hans disposition. Hvor opholder han sig?“

„Min nevø forlot byen igaar,“ svarte Mr. Silvester, „men jeg vet ikke hvor længe han blir borte. Men jeg skal overbringe ham Deres venlige tilbud ved første anledning, Mr. Glade.“

Glade syntes ikke at lægge merke til at disse ord blev sagt litt stivt.

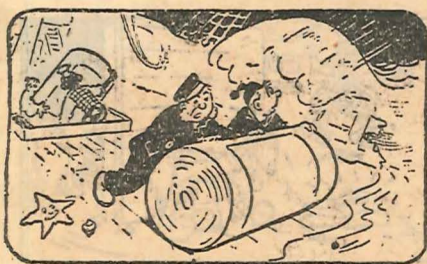
„Hvis jeg bare hadde hans nuværende adresse —“

„Den har jeg ikke. Han skriver uten tvil snart.“

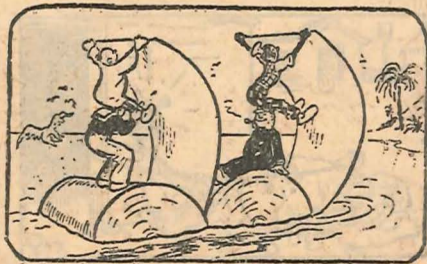
Glade gik bort i en meget misfornøiet sindstilstand. Han hadde lovet Mandrake at han skulde holde øie med Starforth og nu hadde han allerede tapt hans spor. Han forutsaa at han vilde bli forvist fra London til den drøpende kjedelige by ved havet og det uten nogensomhelst forbedring i sin økonomiske stilling.

Han følte sig behagelig overrasket over den maate, paa hvilken hans ældre kompanjon tok imot hans tilstaaelse om hans uheld.

Den første hurtigpresse i Kannibalistan.

1. Der raste en frygtelig storm. Det gode skib „Mary Ann“ sprang læk, saa mandskapet maatte forlate det i rum sjø. Redningsbaater var der ingen av! Men kapteinen var som sedvanlig situationen voksen. I lasten hadde man rikelig med trykpapier i ruller — et par av dem blev trillet ned i sjøen.

2. Saa sprang sjøfolkene „ombord“ paa disse eiendommelige fartøier, og paa en maate som nærmere kan studeres ved eftersyn av billedet her, fik de forsynt baatene med „master“ og „seil“, saa de for en kraftig nordenvind drev ind mot en av smaaøene i Sydhavet.

3. Her viste befolkningen sig saa civilisert, at de baade hadde milepæler og kunde læse, og den smarte kaptein fik i en fart laget en primitiv, men fortreffelig hurtigpresse av en stang, endel tang og et par milepæler.

4. En times tid efter landingen kunde de første eksemplarer av „Kannibalistan Avis“ sendes ut med de sidste nye efterretningen ute fra den store verden. Det er ikke for meget sagt at kannibalene slukte denne læsning!

„Naa, ja, Ashton, det er kjedelig nok,“ sa Mandrake, „men nu er det jo engang skedd. Men De maa gjøre Dem alle mulige anstrengelser for at finde sporet igjen — og De maa skynde Dem. Ved at holde Dem i stadig forbindelse med den gamle mand vil De snart faa vite noget om hans nevø. Det er sandt — hvad sa Silverest om pengene?“

„Aa — han avskog dem.“
 „Med bestemt?“
 „Han betenkte sig litt og gjorde det med synlig motvilje.“

„Hm — det var straks en viktigere meddelelse, Ashton. I forretningsaker maa man bruke oinene likesaa godt som ørene. Kan De spise middag med mig iaften? Jeg har ikke været i teatret paa længe —“

„Det skal være mig en fornøielse,“ sa Glade som følte sig rent oplivet. Borte fra døren spurte han: „Hvor har Styles været i hele eftermiddag?“

Mandrake smilte sælsomt.

„Han er ute og leter etter en mand.“

„Vel ikke etter Bethunes gjenfærd?“

„Netop. Jeg gav ham lov til det. Han gjorde et farlig leven over paa kontoret.“

„Jasaa. Men det kan vi da ikke finde os i —“

„Vi maa prøve paa det,“ var det tørre svar.

For Mr. Silverest snek ukene sig trist hen.

En eftermiddag kom hans fuldmægtig ind paa hans private kontor.

„Hvad er det, Arnold?“ spurte han og fuldmægtigen la merke til det forgræmmede uttrykk i den ældre mands ansigt, som engang hadde været saa tilfreds og rolig.

Arnold saa ut som om han var paa nipet til at graate, men saa tok han sig sammen og efterat ha rømmet sig flere ganger sa han høilidelig:

„Mr. Silverest, jeg blir haardt trykket fra alle kanter —“

„Arnold, hvem vet det bedre end jeg?“

„Sir, kan der ikke gjøre noget? Jeg kan tænke mig hvormeget De maa lide, for det er frygtelig for mig. Hazel og Curtice har netop ringt op.“

Silverest avbrot ham med en træt gestus.

„De maa forsøke paa at stille dem tilfreds igjen.“

Der indtraadte en pause. Saa sa Arnold med oiensynlig anstrengelse:

„Mr. Silverest, jeg har ikke villet tale om det, men det har trykket mig i mange maaneder. Det er en sammensvergelse mot os!“

Den anden saa op med et træt smil.

„Naa, naa, Arnold! Slike ideer maa De ikke sætte Dem i hodet, medmindre De med sammensvergelse mener omstændigheter!“

Arnold rystet paa hodet.

„Jeg er overbevist om det. Skjønt vore forretninger har gaat daarlige, er det ikke naturlige at vi skulde bli behandlet saaledes av vore kreditorer som vi er blit behandlet

i de sidste tolv maaneder — vort firma, som er saa gammelt og anset! Mr. Silverest, jeg er overbevist om at det arbeides paa at underminere Silverest & søns kredit! Tænk over det, Sir, før De kalder mig en taape! Jeg ønsker av hele mit hjerte at vi var færdige med Mandrake & Glade!“

Arnold vilde gaa, men hans chef kaldte ham tilbake.

„Er det alt hvad De vilde si?“ spurte Mr. Silverest rolig.

„Nei, Sir, det er ogsaa en anden ting. Ulykken — det er kanskje bare et sammenstræf — men jeg sier at ulykken skriver sig fra den dag, da Shalbert tok sin avsked og forsvandt.“

„Du gode Gud, De vil da vel ikke sætte dette i forbindelse med —“

„Ikke direkte. Jeg har jo indrømmet muligheten av et tilfældig sammenstræf. Det var jo ingen trætte med Shalbert; han efterlot sine saker i tilstrækkelig god orden, men det var allikevel et par detaljer, jeg kunde ønske at faa forklaring over av ham.“

„Det er en ubehagelig affære, Arnold,“ sa Mr. Silverest sorgmodig. „Jeg har ofte ønsket at jeg kunde glemme den.“

„De har intet at bebreide Dem, Mr. Silverest. Jeg har alltid hat en følelse av at manden skjulte noget for Dem. Hans ferie var næsten forbi, da han kom til os den dag og talte med os begge om sin tilbakereise til Afrika; hadde endog løst billet, efter hvad han sa. Men den næste morgen kom hans lille billet, hvori han frasa sig bestyrerstillingen i Aluka, og Deres brev, hvori De bad om en forklaring, kom tilbake fra den adresse, han hadde opgitt, med paaskriften: 'Bortreist'. Saa kom politiet for at forhøre —“

„Ja, ja — jeg husker det altsammen, men — kom ind!“

En kontorist kom ind med et kort.

„Denne herre ønsker at overgi Dem et introduktionsbrev fra Deres nevø, Sir,“ sa han.

Mr. Silverest betydte ham at han skulde gaa, og idet han vendte sig til Arnold, sa han:

„Vi kan senere tale nærmere sammen. Be Herren om at komme ind.“

Mr. Phin kom ind, bukket og overrakte sit introduktionsbrev. Da Mr. Silverest hadde læst det, strakte han haanden ut og sa:

„Glæder mig at se Dem, Mr. Phin. Vær saa god at sætte Dem ned. De er sendt fra min nevø, som sier at jeg kan ha fuld tillid til Dem. Paa hvilken maate kan jeg tjene ham eller Dem?“

„De er meget venlig,“ svarte Mr. Phin med sin milde stemme. „Al den hjelp, De kan gi mig, vil forhaabentlig ogsaa bli til nytte for min klient. Foreløbig har jeg imidlertid bare et spørsmål at gjøre Dem, og jeg stoler paa at De ikke vil betragte det som en altfor stor frihet av mig.“

„Hvad er det for et spørsmål, Mr. Phin?“ spurte Silverest litt nervøst.

„Har De nylig faat etterretning fra Edvard Shalbert?“

„Det er da høist merkværdig!“ utbrøt Mr. Silverest og sank tilbake paa stolen.

„Hvorledes?“ spurte hans gjest.

„Min fuldmægtig og jeg talte netop om denne mand, da De kom.“

„Saa er det altsaa mulig at —“

„Aa nei, Mr. Phin. Min fuldmægtig kom bare til at tænke paa ham. Vi har ikke hørt det mindste fra ham, siden han forsvandt. Men tør jeg spørre, paa hvilken maate Shalbert staa i forbindelse med min nevø?“

„Det er et spørsmål, jeg ikke kan besvare endnu. Der er kanskje slet ikke nogen forbindelse mellem dem, men jeg maa først ha nogen ting bevist. Endnu vet jeg intet andet, end at Edvard Shalbert forsvandt og at der blev avertert efter ham — jeg skriver op denslags ting — og at han har været i Deres tjeneste. Jeg kom til at tænke paa hans navn, og nu er jeg her etterat ha faat en billet fra Deres nevø med nogen introducerende ord.“

„Mr. Phin, det gjør mig ondt at De er kommet forgjæves.“

„Jeg hadde egentlig ikke haabet at De hadde hørt noget fra manden, men man kan jo aldrig vite. Vilde De ha noget imot at fortælle mig hvad De vet om ham, Mr. Silverest?“

„Min fuldmægtig kjendte ham meget bedre end jeg. Han kan fortælle Dem om ham.“

Mr. Silverest ringte, og Arnold blev tilkaldt.

„Fortæl Mr. Phin,“ sa den gamle mand efterat ha forestillet herrene for hverandre, „alt hvad De vet om Edvard Shalbert.“

„Et øieblik,“ sa Mr. Phin, „der falder mig et spørsmål ind. Kan De si mig, om denne Shalbert hadde noget at gjøre med et firma ved navn Mandrake og Glade?“

„Nei, slet ikke,“ svarte Mr. Silverest hurtig. „Arnold, hvad er der iveien?“

Fuldmægtigen var blit ganske hvit i ansigtet og begyndte at ryste.

„Almægtige Gud!“ hvisket han. „Hvorledes kan vi være sikre paa det?“

XIII.

Mr. Phin besöker Dorothy.

„Han har samtykket i at reise bort en uke eller to.“

Dorothy talte med doktoren inde i dagligstuen, før hun gik ind til patienten i biblioteket.

„Det var jo bra!“

„Men“ vedblev den unge pike, „det later til at det bare er et eneste sted i hele kongeriket, han vil reise til — og det er til St. Ann's paa østkysten av Skotland.“

„Hvorfor saa ikke til St. Ann's?“

„Vi er jo allerede i november maaned

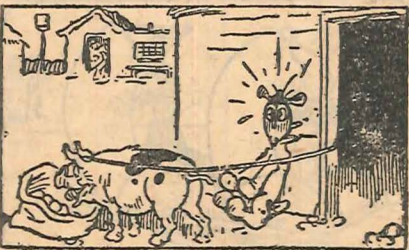
Den kloke hund som vakthavende.

Den kloke hund hadde opgit sit omstreifende liv og var gaat i fast tjeneste hos en mand, som, mens han paa hjemveien et øieblik var inde i et verisshus, bandt den kloke hund til en ring i væggen, for at den kunde passe paa en sæk poteter, som manden stilte fra sig utenfor.

Nu vilde uheldet at den ring, som manden hadde bundet den kloke hund fast i, tilhørte en stor, sortflekkegris i hvis næse den var anbragt, og da bemeldte gris, som foreløbig befandt sig inde i skuret, lugtede, at det var poteter i nærheten, maatte den absolut ut og sætte smak paa disse.

Dette kunde imidlertid ikke ske, uten at samtidig den kloke hund blev trukket fast ind imot plankeverket, og hvad hjelp det den nu at den var en klok hund, — om den saa var aldrig saa klok, kunde den ikke forhindre, at den sortflekkeete efterhaanden lot alle potetene forsvinde i sin buk.

Da manden kom tilbake, var det av potetene ikke andet end sækken igjen, og den kloke hund saa oprigtig tatt ikke meget klok ut. Men formodentlig er det omsider lykkedes den at faa manden forklart, at det ikke var den, som hadde spist potetene, men derimot den sortflekkeete inde i skuret.

og klimaet kunne bli barskt for ham. Der er jo heller ingen adspredelser der.

„Bry Dem ikke om det, Miss Silverest. Hovedsaken er at faa ham bort fra London og forrølingene. Hvorfor vil han endelig til St. Ann's?“

„Vi var der for to somrer siden, og han likte at være der, skjønt han ogsaa den gang var meget trykket. Men,“ tilføide hun litt nølende, „nu for tiden har han en nevø dernede —“

„En livlig og hyggelig ung mand?“

„Aa ja, meget hyggelig!“ svarte Dorothy og smilte mot sin vilje. — „Jeg tviler ikke paa at vi kan finde et passende logi —“

„Naar kan De reise? — Imorgen?“ spurte doktoren som tænkte at Miss Silverest selv trængte til forandring.

„Imorgen tidlig.“ svarte hun, „jeg vil nødvendig gi ham tid til at betænke sig. Det var en ren kamp at holde ham fra City imorges, og han vilde endelig ha sin fuldmægtig hit.“

„De har hat ti tunge dager,“ sa doktoren deltagende, „men det er en triumf for Dem at De har faat ham til at reise. Medmindre De selv ønsker det, vil jeg ikke gaa ind til ham nu. Jeg vil overlate ham til Dem og Nordsjøen.“

Saasnt han var gaat, begynde Dorothy med forberedelsene til den næste dag. Der var mange ting at gjøre og tænke paa.

Midt under hendes forberedelser kom piken ind med et kort.

„Hvad kan han ville mig?“ tænkte hun og skyndte sig ind i dagligstuen.

Mr. Phin bukket ærbødig, kanske litt usikkert; men det varté ikke længe, før han gjenvandt sin sedvanlige rolige sikkerhet. Han hadde været nysgjerrig efter at se den pike som saa hurtlig hadde fordreiet hodet paa hans klient.

„Miss Silverest,“ sa han uten betænkning, „jeg har tat mig den frihet at spørre efter Dem, da jeg ikke vilde forstyrre Deres far. Det gjorde mig ondt at høre om hans sygdom. Jeg kommer netop fra hans kontor. Mr. Arnold tvilte paa at jeg vilde faa tale med Dem, men jeg vovet et forsøk. Kanske jeg bor si at jeg allerede har talt med Mr. Silverest i City.“

„Det visste jeg ikke,“ svarte hun, „men jeg vet hvem De er. Mr. Starforth — min fætter — talte om Dem, før han reiste fra byen. De hjelper ham i en viktig sak. — gjør De ikke?“

„Jeg prøver paa det,“ svarte Mr. Phin beskedent, men i en opromt tone. „Hvorledes har Mr. Silverest det idag?“

„Han er ikke egentlig syk, Mr. Phin, men han lider av overanstrengelse og nervøsitet. Jeg er meget glad over at han var lovet at ta ferie. Vi reiser imorgen til St.

Ann's paa østkysten — men De vet naturligvis hvor det er?“

Dorothy var vist selv uvidende om den svake rødme som hadde bredt sig over hendes ansigt, men den undgik ikke Mr. Phin. „Jasaa!“ mumlet han tankefuldt.

„Det er det eneste sted, min far vil hen. Vi var der for to somrer siden.“

„Det kan jo bli hyggelig — hm — og styrkende, skjønt det er sent paa sæsongen,“ sa Mr. Phin som ønsket at vinde tid. „Mr Starforth melder om at der er pent vei som regel.“

(Fortsættes.)

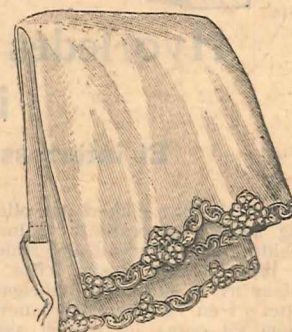
34te haandarbeide.

Benklær med venetiansk broderi.

Disse benklær som er meget lette at sy supplerer de deler av linnét som vi har bragt i de sidste numre av bladet. De utstyres med det samme pene blomstermotiv og syes av fin linon.

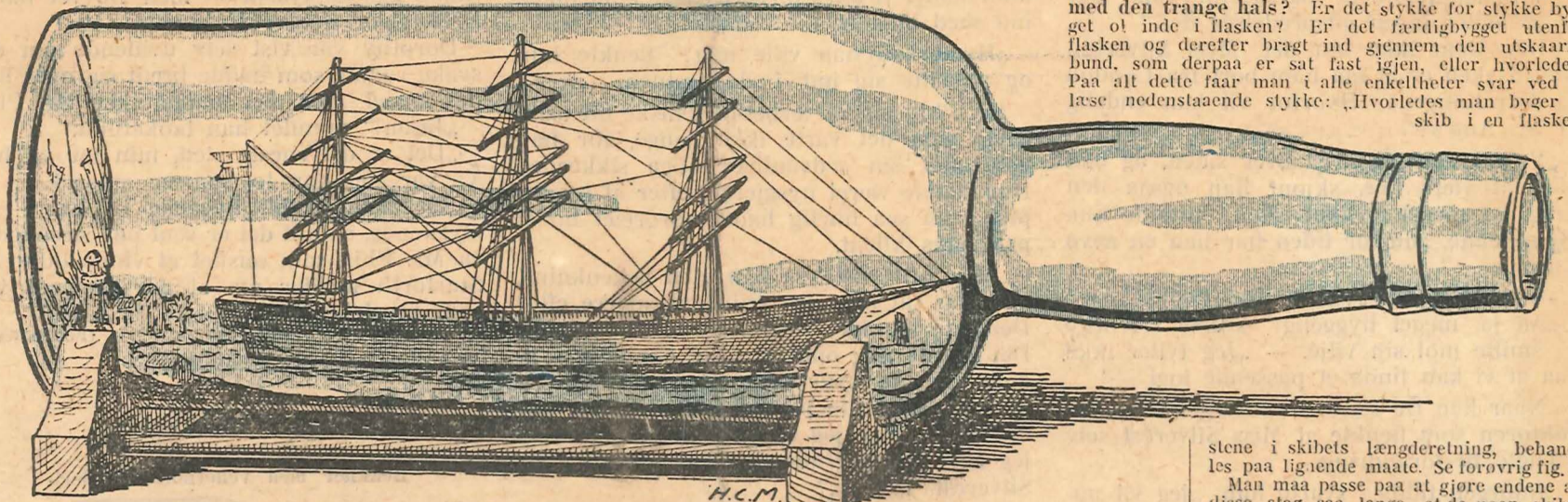
Materiale: Paategnet linon og garn, pris kr. 7.75 gjennom „Nordisk Monster-Tidende"s broderiavdeling, Storgaten 49, Kristiania.

Bestillingseddél findes i „Raadgiveren“ paa side 23.

Noter for de som ellers ikke kan spille: „Sving jer sagte blide toner“

Musical notation for a piano piece, including a circular illustration of a piano and a staff with notes and lyrics.

Hvorledes er dette skib kommet ind i flasken med den trange hals? Er det stykke for stykke bygget og inde i flasken? Er det færdigbygget udenfor flasken og derefter bragt ind gennem den utsskaarne bund, som derpaa er sat fast igjen, eller hvorledes? Paa alt dette faar man i alle enkeltheder svar ved at læse nedenstaaende stykke: „Hvorledes man bygger et skib i en flaske.“

Hvorledes man bygger et skib i en flaske.

Et interessant taalmodighetsarbeide.

De fleste har sikkert en eller anden gang set de interessante taalmodighetsarbeider, som sjømand undertiden morder sig med at lage i sin fritid og som bestaar av et skib med fuld rigning, inde-sluttet i en flaske med snever hals. Mange vil ogsaa ha dannet sig sin fo-destilling om hvorledes dette kunst-tykke egentlig er utført. Nogen mener, at stykkene hvorav skibet bestaar, et for et er ført ind gjennem flaskehalsen, og derefter med eksempelvis taalmodig-het og stor fingerferdighet stillet sam-men, mens mer skeptiske naturer holder paa at skibet er bygget færdig utenfor flasken, hvorefter flaske-bunden er skaaret ut med en diamant, skibet sat ind og flaskebunden atter sat paa.

Ingen av disse forklaringer er imidler-tid rigtige. Ganske vist er det ikke saa liit av et kunststykke at fremstille et saadant skib i en flaske, og naturligvis stiller det ogsaa visse krav til taalmo-digheten. Men naar man hører, hvorle-des man skal bære sig ad, vil man sik-kert indromme — at ikke bare frem-gangsmaaten er overordentlig fiks og lur, men at den ogsaa er av den beskaffen-het at den gir en selv lyst til at prøve, om man ikke skulde kunne gjøre sjø-mændene kunsten efter.

Hvorledes man skal bære sig ad, kan man faa vite ved at læse den folgende anvisning, som er bygget paa en i denne sak erfaren gammel sjømands beretning.

Skibsskroget samt master og rær.

Skal man bygge et skib i en flaske, kræves det bare et liit antal redskaper. Hovedverktøiet er en kniv og saa-danne smaa redskaper, som man selv kan lage med denne kniv samt en fil.

Skibsskroget skjæres til av et stykke træ, enten furu, gran eller alm., — i hvert fald bløtt træ, da dette natu-r-ligvis er lettest at bearbeide med de enkle redskaper, som staa til raadig-het. Træstykket bør være rikelig stort av hensyn til eventuelle feilskjæringer, saaledes bør den lille træbloks længde overskride det færdige skibsskrogs ende-lige længde med i det mindste 3 eller 4 centimeter.

Den ene side av træstykket skjæres nu til med kniven og skræpes glat og plan

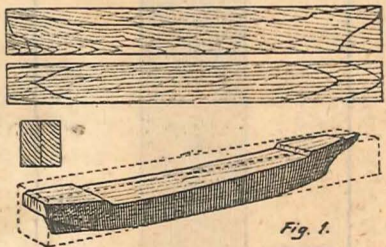

Fig. 1.

med et stykke glas, og naar man er færdig, kontrollerer man om siden er helt plan, ved at lægge den f. eks. mot en bordflade. Derefter tilskjærer, avpudser og kontrollerer man en av de smale sider og avrjdsrer saa skibsskrogets høide og bredde paa disse to sider samt paa de to andre, endnu ikke avpudsede sider.

Paa begge de smale sider indtegnes dækkets profil, set ovenfra, hvorefter det skjæres omhyggelig ut. Derefter tegnes dækkets profil, set fra siden, forfra og bakfra, hvorefter utskjæringen foretas.

Su er man saavidt færdig at man kan ta fat paa dækkets og undersidens uthuling, hvortil fig. 2 gir anvisning. Hvor dyllt uthulingen skal foretages, fremgaar likeledes av fig. 2 (C). Avpuds-

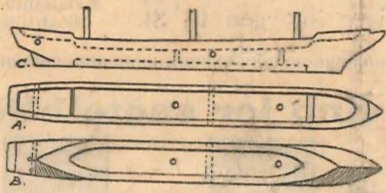

Fig. 2.

ningen av disse uthulinger foretages bedst med et liit stemmejern eller i mangel herav med et avbrukt og paa bruddstedet skarpslipt knivsblad. Og-saa de paa fig. 2 viste huller børes. Der børes to lodrette, — som dog ikke har noget at gjøre med mastene, — og 2 vandrette med de paa fig. 3 avbildede syler, som man selv kan lage av en lang-spidsset, trekantet seilnaal, hvis kanter er gjort yderligere skarpe ved slipning.

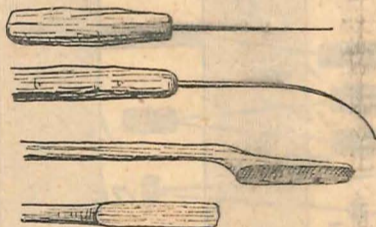

Fig. 3.

Baugspydet, som man nu skal lage, til-dannes av haardt og tørt træ. Sjø-mænd benytter heril ofte et stykke av de træbaand som sitter utenom tøn-der og haljer. Av samme materiale lages master, rær og bommer i overensstem-melse med fig. 4. Der sættes liik mange rær paa for- og stormasten, og vil man bygge skibet som fuldrigger, sæt-ter man et lignende antal rær paa den tredje mast. Baugspydet sættes fast i den antydede fordykning i forstavnen i et sylboret hul. Dets reising skal være saaledes at det gaar i flugt med fordækket. Hvorledes man anbringer bommene og rærne, er vist i fig. 5. Der brukes almindelig hvit, glat sy-træ, og man begynder med at fastgjøre traaden i et fint, boret hul i den øvre-ste raa. Paa den tilsvarende plads i masten børes ogsaa et hul, hvorigjennem tra-a-den trækkes. Hvorledes man derefter for-sætter ovenfra og nedover, ses av fig. 5.

Bommene fastgjøres paa den maate at be-g-ge ender av en traad fra samme føres gjennem et hul i masten og trækkes tilbake, en til hver side, hvorefter de knyttes.

Naar dette er gjort, sættes mastene ned i temmelig dype, bored huller og limes fast. Man bør noie merke sig deres plads og huske paa at de tid-

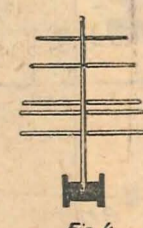

Fig. 4.

ligere bored huller slet ikke kommer i betragtning her. Mastenes høide maa naturligvis staa i forhold til flaskens høide naar den ligger ned (dens tver-

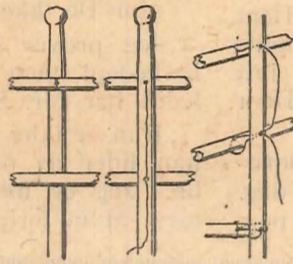

Fig. 5.

maal, likesom det maa tages hensyn til mastenes indhyrdes størrelsesforhold. Mastene bør løpe spidst til opad og skal ende med en knap. Rærne avrun-des i endene.

Skibets maling.

Man kommer nu til malingen av skibets forskjellige deler. Vandlinjen rid-ses op med blyant og likesaa berørings-linjene mellem de forskjellige farver. Underskibet kan passende males rødt og vandlinjen markeres med hvitt. Der-etter kommer et bredt, graat belte, og øverst ved rælingen males en sort, bred rand. De deler som paa for- og agter-skibet befinder sig over rælingen, ma-les hvite med sorte vindusglugger. Hele dækket males brungult, og den samme lase gir man master og rær med undtagelse av knappene som gjøres hvite. Skibets navn males med hvitt paa den sorte kant midtveis for alter-dækket.

Rigningen.

Noget av det vanskeligste arbeide og sikkert det, som stiller taalmodigheten paa størst prøve, er ordningen av rigningen med de mange bitte smaa knu-ter og de mange andre smaa ting, og det kan under dette arbeide endda hænde, at man kommer til at brække en mast eller en anden ting isykker. Det er da ikke andet at gjøre end at lage en ny, — at lappe paa det gamle vil som regel ikke betale sig.

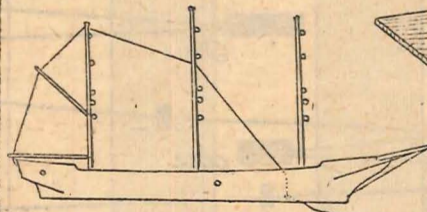

Fig. 6.

Rigningsarbeidet begynder med at man ved hjælp av stakene gir mastene den rette høidning bakover. En ende traad gjøres fast ved hjælp av en træ-prop i et sylboret hul i agterstavnen, føres derpaa gjennem et hul i agterbom-men, hvorigjennem den kan løpe frit, og fastgjøres ved gaffelspiden. Derfra lø-ber den gjennem masten liik under knap-pen og videre gjennem stormasten under raa nummer lo, regnet oppefra, hvor-etter traaden trækkes gjennem dæks-hullet liik bak formasten og føres i den underste utskjæring videre til et hul ved bakbordssiden et stykke længer fremme, hvor den føres ut. De ø-vrige slag, o: de taug som støtter ma-

stene i skibets længderetning, behan-dles paa lignende maate. Se forovrig fig. 7. Man maa passe paa at gjøre endene av disse stag saa lange, at de, naar skibet sættes ind i flasken, rækker et stykke utenfor flaskehalsen, — det vil for en

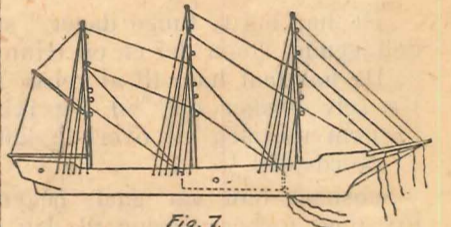

Fig. 7.

almindelig flaskes vedkommende si en 3-4 ganger skibets hele længde. Det er ogsaa praktisk at fæste traadene i nummerorden til et papstykke (se fig. 8), da man saa senere, naar en traad skal spændes, lettere straks kan finde denne.

Baugspydet avstives med en traad til hver side, hvor de fæstes ved hjælp av træpropper. Nedad trækkes en traad som fastgjøres i midt-linjer i et skaar.

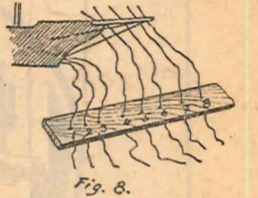

Fig. 8.

Til sidene av-stives hver mast ved hjælp av en enkelt traad, en saakalt bardun (se fig. 7). Det hul, gjennem hvilket traaden gaar, børes først utenfra skraat opad i skibssiden. Enden av traaden fastgjøres med en træprop i det første hul regnet forfra paa bakbordssiden (skibets venstre side, naar man ser fremover mot forstavnen). I masten gaar traaden gjennem et paatvers boret hul (se tegningen). Fremgangsma-aden fremgaar forovrig saa tydelig av tegningen at en nærmere beskrivelse er overflødig.

Av hensyn til arbeidet med skibets forstave rigning fastgjør man nu hele fartøiet paa et bredt av cigarkassetræ. Traadene kan nu strammes ved at

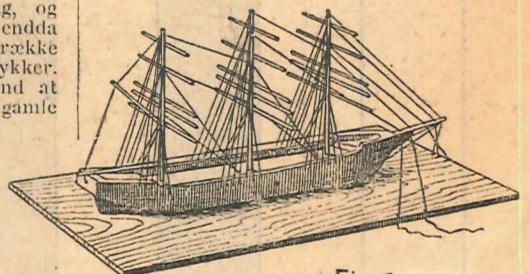

Fig. 9.

sættes ind i aapninger, som man har skaaret i cigarkassetræet (fig. 9).

Endnu har man tilbake at forsyne rærne med braser og toplenter. Brasene anvendes, naar rærne skal bringes i forskjellige stillinger. De løper dels til den nærmeste bakved værende eller — naar det gjelder agtermasten — foran værende mast, dels til dækket — det sidste, naar talen er om de nederste rær. De sidstnevnte braser skal kunne løpe frit gjennem de tidligere i skroget bored vandrette huller. Toplenter forbinder rærnes to ender med masten og løper frit gjennem masten et stykke ovenfor raaens fastgjøringspunkt.

(Forts.)

Hvad der interesserer damerne.

Smal, heklet blonde til bluser og linned.

(Hertil hører billede 1.)

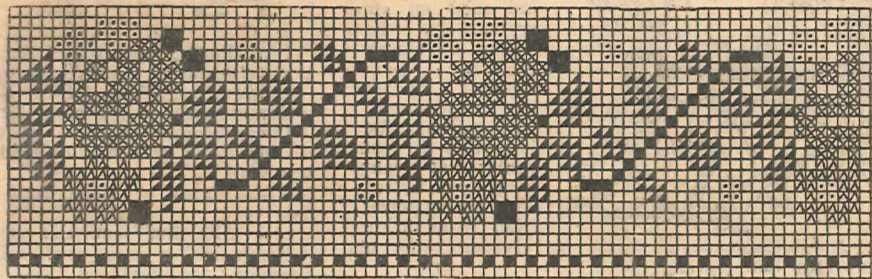
Med hvid heklegarn nr. 80 slaar man op en luftmaskekjede, der er saa lang som blonden skal være, og paa den hekler man saaledes:

1. rad. Avvekslende 1 f. m. (fast maske) i hver femtefølgende l. (luftmaske) og 6 l. — 2 rad: 8 f. m. om en l.-bue, 8 f. m. om den følgende l.-bue, 10 l. slynges, til den 5. l., saa der dannes en liten ring, 6 l., 1 st. (stang- eller pindmaske) om den lille l.-ring (se billedet), 3 ganger avvekslende 4 l. og 1 st. om den lille l.-ring, 5 l., som slynges endnu en gang fast til den 5. av de i begyndelsen heklede 10 l. Det er nu opstaaet en ring med 5 l.-buer; om hver av disse l.-buer hekler man: 1 f. m., 5 st. og 1 f. m.,

Bilt. 1. Smal, heklet blonde til bluser og linned.

bare ved den første buer skal det efter den 3. st. slynges fast til den av 4. f. m. av den med 8 f. m. fyldte buer, derpaa gaar man med 5 f. m. tilbage til de 4 av de 10 l., som er blit staaende som stilk, og 10 l. ler fastslynges der til endnu 4 f. m. om l.-buen, som bare halvt er omkantet med f. m., derpaa 8 f. m. om den næste l.-bue; nu gjenntas stadig fra *, bare maa de følgende blader ved utførelsen av den anden bladbue stadig slynges fast til den 3. st. av den sidste bladbue i det foregaaende blad (Se billedet). Den rette side, altsaa luftmaskekjeden, omhektes med f. m.; der skal altid være 5 f. m. i hullet mellem 2 f. m.

Bilt. 2. Bord i korsstingsbroderi til barnekjoler og barnetørklær.
Forklaring av tegnene: ⊗ lys rød, ∇ lilla, ● gul, ■ guldgul, ▲ grøn.

akkurat kan faa armene gjennom ærmehullene. Naar man saa faar livet paa, viser det sig at sidestykkene er for høie, og saa fremkommer de stygge lverfolder. Det hadde sikkert ikke været til skade, hvis syersken hadde hat litt mer mod og hadde klippet ærmegapet litt rikeligere.

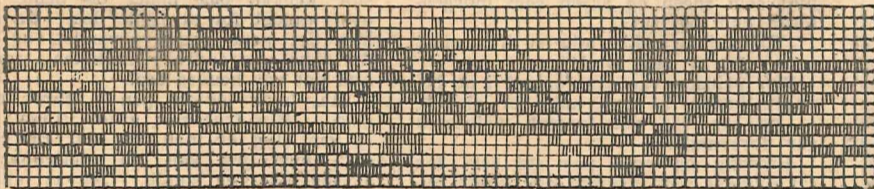
En anden vanskelig ting er den opstaaende linning; den kan, naar den er daarlig sydd, gjøre at kjolen faar et stygt utseende, men det er ikke nok at selve linningen kanskje er som den skal være — den skal ogsaa syes i paa rette maate. Livet eller blusen maa ikke ringes saa meget ut i halsen, at den egentlige (i de fleste tilfælde temmelig tykke) del av halsen blir latt fri; utringningen skal derimot først begynde ved den slankere del av halsen, for at den opstaaende linning bare skal bli en liten smule videre nede til end oven til. Naar man sætter linningen for langt ned, faar man den meget rundt utskaarne fasoner, som nu i almindelighet anses for uskjøn og uklædelig. Mangen gang behoves det bare nogen faa millimeter for litt eller formeget til at gjøre at en kjole ikke kommer til at sitte.

Siden man er begyndt at gaa saa meget med vaskesnipper, ser man selvfølgelig ikke saa mange daarlig sittende kjolelinninger, men man kunde helt unge dette, hvis man anvendte litt mer omhu paa denne del av blusen.

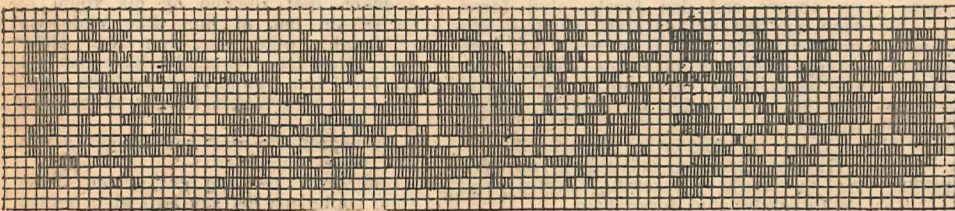
To smale filerte mellemverk til damebluser m. m.

(Hertil hører billedene 3 og 4.)

Mellemverkene kan utføres paa grovt eller fint grundstof, alt efter hvad man vil anvende dem til, men som pynt paa lette damebluser vil de være pænest, utført paa haandfilert stof, hvori 3 huller fylder et rum av 1 cm. Hvis man ikke selv vil filere

Bilt. 3. Smalt, filert mellemverk til damebluser m. m.

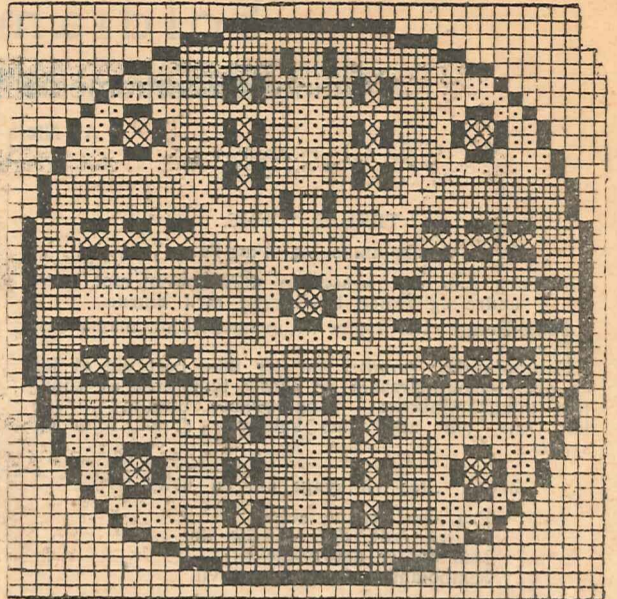
Bilt. 4. Smalt, filert mellemverk til damebluser m. m.

stoffet, kan man kjøpe færdig gittertyl, men dette maa man helst vælge en smule finere end det haandlagde ca. 4 huller lik 1 cm.). Mønstrerne indstoppes i tylllet med hvitt lingarn eller fint glansbrodrgarn.

meget med vaskesnipper, ser man selvfølgelig ikke saa mange daarlig sittende kjolelinninger, men man kunde helt unge dette, hvis man anvendte litt mer omhu paa denne del av blusen.

Hvorfor kjolen ikke sitter.

Oftre er det slet ikke let at finde ut av hvorfor kjolen ikke sitter. Man gir da gjerne mønsteret skylden, idet man kanskje har tat det efter en anden kjole eller har kjøpt sig et mønster, men i virkeligheten ligger feilen for det meste i at man har baaret sig forkjert ad under arbeidet. Dette kan atter komme av at man ikke forstaar hvorledes man skal bære sig ad, eller av at man har slusket med sit arbeide. Det har saaledes for eksempel haendt mig, at skuldersømmene paa en bluse ikke vilde sitte; det hjalp ikke, all hvad jeg forandret, gjorde mindre eller større, indtil jeg endelig opdaget at sømmen strammet paa inder-siden, fordi endene av sømmen var, tat for meget med ind i ærmegabet og var sydd fast der. Derved kunde sømmen naturligvis ikke komme til at ligge glatt paa skulderen. Dette er kun et eksempel blandt mange. De værste fejl blir begaatt ved utringningen av ærmegapene. Mange tror at livet kommer til at sitte godt, naar ærmegapene bare er rigtig bekvemme, og derfor klipper de dem saa store som mulig. Saaledes gaar det til at ryggen blir for smal, og at side-slykkene som i forveien er korte, blir altfor korte, hvilket gjør at man ikke kan løfte armene. Naar livet er sydd saaledes, og naar man da hæver armene, haender det at hele livet glir op, og da kan det ikke negtes at det ser stygt ut og at livet paa den maate slet ikke passer. Det kunde hindres hvis ærmegapene under armene blev en liten smule mindre ringet, men det er heller slet ikke saa let som man skulde tro at finne den gyldne middelvei. De tilfælder, hvor der netop gjøres det motsatte, er likeledes meget hyppige. Man er ræd for at bruke saksen for ikke at ødelegge noget, og man er saa tilfreds naar man

Bilt. 5. Typemønster til et korsstingsbroderi, som kan anvendes til puter, skamler osv.
Forklaring av tegnene: □ lys graagrøn, ⊞ mellemstaalblaa, ■ gul, ● sort.

Heklet blonde til barnelinned.

Blonden hekles paatvers i frem- og tilbake-gaaende rader, med garn nr. 60. Man slaar op 13 l. (luftmasker).

1. rad: 3 l. springes over, 1 st. (stangmaske) i den næste m. (maske), 3 ganger avvekslende 2 l. og 1 st. i den trediefølgende m.; derefter 2 l. og 1 st. i den samme m., hvori den sidste st. blev heklet. Arbeidet vendes.

2. rad: 1 l., 3 f. m. (faste masker) om de følgende 2 l., 3 ganger avvekslende 3 f. m. om de næste 2 l.; derefter 1 f. m. om den næste l. Arbeidet vendes.

3. rad: 3 l., 1 st. om den næstsiste f. m., 3 ganger avvekslende 2 l. og 1 f. m. om den trediefølgende f. m., derefter 2 l. og 1 st. om den f. m., hvori den sidste st. blev heklet.

2. og 3. rad gjenntas til blonden har naadd den fornødne længde.

Løsninger paa opgavene i dr. X's avdeling i nr. 31:

110. Pakkeveining ved hjælp av bøker: Denne opgave løses let ved ligning. Kaldes vegten av de tre pakker a, b og c, idet a er vegten av den største, c vegten av den mindste, kan man opstille følgende tre ligninger:

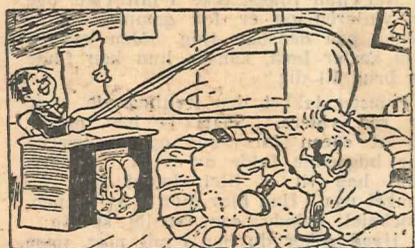
$$\begin{aligned} (1) \quad b + c &= a + 150 \\ (2) \quad a + c &= b + 600 \\ (3) \quad a + b &= c + 1050 \end{aligned}$$

Lægger man alle tre ligninger sammen, finder man, at de tre pakkers samlede vekt utgjør 1800 gram. Og hver enkelt pakkes vekt finder man ved at trekke ligning (1) fra (2) og (2) fra (3), hvorved man faar for a værdien b + 225 og for b værdien c + 225, hvorav følger, at a har værdien c + 450, hvorefter det er let at beregne c's værdi alene. Den findes at være 375 gram. Og herav følger igjen at b maa være 375 + 225 = 600 gram, og a 375 + 450 = 825 gram. De tre pakker veide altsaa 825, 600 og 375 gram.

111. Brevkortet med det ufuldstændige poststempel: Kortet er avsendt fra Aachen. Det første bokstav i dette navn staar i poststempelen. Resten av bokstavene faas ved i det almindelige alfabet at oppsøke de bokstaver, der har de numre som tallene i poststempelen angir, idet bokstav nummer 1 er a, nummer 3 er c, nummer 8 er h, nummer 5 er e og nummer 14 er n.

112. Dr. X's A-B-C: 1. Chaussé, 2. Chimpanse, 3. Celle, 4. Champagne, 5. Chalup og 6. Charabanc.

113. Logogrif: Fire, feer, Erie, frieri, — ferie.

Praktisk stemplemaskin.

„Billy,“ sa chefen til sin unge, haabefulde yngstemand paa kontoret, „her har du to stempler og 37 regninger. Kan du stemple regningene i en fart og bringe dem ind til mig!“

„Syv og tredive regninger!“ tænkte Billy. „Det er vel meget! Men hvad har vi Trofast til? Han bestiller aldrig noget til gjengæld for alle de gode ben, man bringer ind til ham!“

Som et lyn slog den geniale ide ned i den unge mand, at „Trofast“ jo udmærket kunde gjøre tjeneste som stemplemaskin, naar han fik stemplene bundet til benene, og papirene blev spreddt utpaa gulvet.

Som tænkt saa gjort. Billedet viser hvor vellykket ideen virkelig er. Make-lig læsende sin avis dirigerer den unge mand ved hjælp av en stang med et kjøtben paa avstemplingen. Enkelt, praktisk!

Soldiamanten.

Menneskeæterkomedie fra Sydhavet i 1 akt.

Av Niels Meyn.

(Fortsat.)

TREDJE SCENE.

Sambolambo og Ping-Pong.

Ping-Pong gaar og hvæsser to store kviver mot hverandre og ruller blodtørstigt med øinene.

Ping-Pong: Her lugter av menneskekjøtt, massa eks-cellense.

Sambolambo: (vred): Har jeg ikke lært dig at jeg er overstatshofmarskalk og eneste indehaver av samtlige ministerembeder — konkurranse umulig — Jeg har selv ætt alle mine kolleger. (Trær frem og synger.)

Me l.: „Jeg vil syngre om en helt.“

Paa den grønne solens ø
er jeg født, der vil jeg dø.
Men det er det længe til;
Sambolambo længe leve vil.

Statens bedste titler jeg
samlet har helt under mig.
overhofmarskalk med fler,
Sambolambos titel deilig er:

Overundervisnings-, indenriks-,
landbruks-, utenriks- og krigs-,
statsminister, ekscellent.
Sambolambo alting er omtrent.

Kassen dog kongen til sig rev,
selv han finansminister blev.
Ei jeg bryder mig derom,
Kassen er nemlig alltid tom.

Forresten er det mig selv som tommer den. Jeg har ogsaa andre indtægter, av de litt uregelmæssige. Det er en av mine største glæder at stjele gudernes ofre, men undertiden kommer den motbydelige trolldmand mig i forkjøpet. (Han gaar bort til gudsbilledet og stikker haanden ind i hullet.) Naa, denne gang er jeg første mand paa stedet. (Han trækker posen frem og putter den til sig.) Her har jeg en pose maken til den som kongen gjemte diamanten i. Den store soldiamant som han arvet efter en reisende som døde sidste aar; han døde forresten i suppegryten. Han kunde ikke taale at bli kokt. — Hallo, Ping-Pong!

Ping-Pong: Javel, massa overkrigsfinansseksellense!
Sambolambo: Hvaad staar du der og kikker efter! Pas dig selv!

Ping-Pong: Mig alltid være helt blind, men mig saa massa overundervisningseksellensen ofret noget til Tiki-støttene.

Sambolambo: Det var netop det jeg gjorde. Spring

hjem og hent den store suppekjelen. Men løp som et lyn.

Ping-Pong: Jeg iler. (Ut.)

Sambolambo: Ja, il du bare, min ven; imens du er borte, saa deler vi andre steken. (Han gaar bort til hytten og kryper derop.)

FJERDE SCENE.

Professor Smæk. Siden Ping-Pong.

Professoren (kommer frem fra gudehaugen): Det er et merkværdig land. De eier ikke saa meget som en eneste indskrift og deres avguder er ganske nymalte! Jeg kan ikke ha noget tilovers for et folk uten oldtidsminder. Jeg undres paa hvor Kjæk er bli av. (Han faar øie paa det store træbillede ved hytten.) Det var forresten et ualmindelig pent likbillede. (Han trækker et forstørrelsesglas frem og begynder at undersøke det.) Imens kommer Ping-Pong ind med en stor gryte, som han sætter fra sig ved ildstedet. I det samme opdager han professoren.

bak den intetværende professor og ham.) Nu har jeg dig!

Professoren (spreller): Hjælp! Overfald! Mord! (Ping-Pong vetter ham bakover og kvæler hans skrik.)

FEMTE SCENE.

De forrige. Kjæk. Siden kongen, Lirumlarum og Sambolambo.

Kjæk (springer ned fra hytten): Hallo, her er jeg! (Han springer løs paa Ping-Pong og befrir professoren.)
Kalabassa (kommer ned fra hytten): Paa dem! Slaa paa trommen! Kaldt alle folket sammen!

Sambolambo: Statens vel forbyr at vi henter folket. De to hvite mænd er akkurat til et maaltid til os tre, saa kan Ping-Pong gnage benene.

Lirumlarum: Dine forfædres aander fraraader at jeg bøie mig for. Vi tar dem selv. Fremad, mine tapre krigere, fremad! (Han uttaler opfordringen med rungende røst, og alle fire kanibaler svinger sine vaaben og springer frem.)

Kongen: Velan, aadernes vilje og statens vel maa jeg bøie mig for. Vi tar dem selv. Fremad, mine tapre krigere, fremad! (Han uttaler opfordringen med rungende røst, og alle fire kannibaler svinger sine vaaben og springer frem.)

Professoren: I kulturens og civilisationens navn nedlægger jeg protest mot dette overfald.

Kjæk: Ja, jeg gjør ogsaa vrøvl, jeg har aldrig kunnet taale at bli stekt. Men jeg har en bedre protest her. (Han trækker to revolverer frem.) Tilbake, og kast knivene!

Kongen (falder bakover av skræk).

Kjæk: Kast vaabnene, ellers skyter jeg! Naa — en —

Sambolambo: Grip ham, paa ham, slaa ham ihjel! (Han gaar forsiktig et skritt tilbake.)

Lirumlarum: Fremad, dere tapre mænd! (Han trækker sig ogsaa tilbake.)

Ping-Pong: Jeg venter bare paa, at eksellensene skal vise mig veien. (Gaar ogsaa tilbake.)

Kjæk: Hvaad blir det til? — To —

Sambolambo: Nu maa det ske.

Lirumlarum: Nu skal dere dø.

Ping-Pong (ruller vildt med øinene og svinger kniven sin).

Kjæk (gaar et skritt frem og hæver revolveren): Tre —

Alle fire kanibaler kaster vaabnene.

Kjæk (peker med revolverløpet over mot hytten): Derover med dere, og den første som rører sig er dødsens!

Lirumlarum hjælper kongen op, og de lusker alle fire bort til hytten.

Kongen (til Lirumlarum: Hvis du kan faa disse ubehagelige folk ut av landet, saa skal du faa en kongelig belønning.

Lirumlarum: Jeg hører og adlyder. (Han gaar bort til Kjæk, mens Sambolambo stirrer misundelig efter ham.)

Lirumlarum (til Kjæk): Mægtige, hvite høvding, hvis du og din ledsager vil forlate øen med det samme, skal du faa den bedste baat vi eier.

Kjæk: Naa ja, hvorfor ikke! Hvor ligger baaten? (Forts.)

De fortrylled: appelsiner.

Det var engang en prins som reiste hjemmefra for at søke sig en brud, hvit som sneen, vakker som morgengryet og klok som en god engel; for bare en slik vilde han ha, selv om han saa skulde reise jorden rundt for at finde hende.

Han hadde redet langt og endnu ikke set nogen han likte. Da kom han til kysten av et stort hav, hvor et nydelig skib laa fortoiet. Prinsen gikk ombord med sin hest, og straks lettet usynlige hænder ankeret, og skibet seilet ut paa havet. I tre dager varte seilasen, saa la skibet til ved en ø, og prinsen gikk iland og red videre, skjont med stor vanskelighet, for der var sne og is allevegne omkring ham.

Tilslidst kom han til et litet, hvitt hus og banket paa døren, som blev aapnet av en gammel kone med hvitt haar.

„Hvaad søker du her, unge mand?“ spurte hun.

„En brud, som maa være den vakreste kvinde i verden,“ svarte prinsen. „Kan du si mig hvor jeg skal finde hende?“

„Nei, hun findes ikke i mit rike. Jeg er vinteren og er for gammel til at tenke paa denslags ting. Men gaa til min søster høst, kanske hun kan finde en brud til dig.“

Prinsen takket den hvithaarrede kone og red videre. Snart la han merke til at sneen forsvandt og at træene var bugnende fulde av frugt. Endelig kom han til et litet, brunt hus, og banket paa. Han blev mottat av en pen, mørkøiet kvinde, som venlig spurte:

„Hvaad søker du her i mit rike, unge mand?“

„En hustru,“ svarte prinsen.

„Det kan jeg ikke hjelpe dig med,“ svarte den pene kvinde. „Jeg er høsten og har det meget travlt med at samle frugten ind. Men gaa til min

søster sommer, kanske hun har tid til at skaffe dig en hustru.“

Prinsen drog videre og saa snart at græsset var vokset, og at kornet var modent. Det var ikke længer kaldt, men meget, meget varmt, og han var glad, da han naadde et litet, gult hus. En ung kvinde med brunt haar og røde kinder lukket døren op og spurte, hvaad han ønsket. Prinsen svarte igjen, at han søkte sig en hustru, men sommeren hadde ikke tid til at hjelpe, hun henviste har til sin søster vaar, som kanske hadde mindre travlt.

Da han kom til den unge, lyshaarrede vaar, som bodde i et litet grønt hus paa en eng der myldret av vaarblomster, og hun hadde hørt, hvaad han søkte, var hun ogsaa straks villig til at hjelpe ham.

Hun hentet tre store appelsiner, en pen sølvkniv og et guldbæger, rakte ham dem og sa:

„Disse tryllefrugter vil hjelpe dig til at finde det du søker. Naar du kommer hjem til din fars slot, saa stans ved brønden og skjær den første appelsin midt igjennem med sølvkniven, straks vil en pen prinsesse staa for dig. Hun vil be dig om en drik vand, og hvis du straks rækker hende guldbægeret, saa vil hun bli hos dig og bli din hustru, men hvis du nøler bare et eneste øieblik, forsvinder hun, og du ser hende aldrig. Hvis du har betænkt dig, og hun er forsvundet, maa du prøve om det vil gaa dig bedre med de to prinsesser som viser sig, naar du skjærer de andre appelsiner over, men hvis du ogsaa lar dem forsvinde, vil du aldrig faa en hustru og har heller ikke fortjent det, for saa er du allfor taapelig.“

Prinsen lyttet oppmerksomt til vaarens ord, tok kniven, bægeret og appelsinene og red bort. Han kom igjennem vaarens, sommerens, høstens og vinterens riker og naadde kysten hvor skibet laa, og det seilte ham tilbake til hans fars land.

Ved brønden nær slottet steg han av hesten og skar den første appelsin over.

I samme øieblik stod en ung prinsesse, hvit som sneen og skjøn som morgenforan ham og bad:

„Vil du ikke række mig en drik vand, prins, jeg er saa tørst!“

Men prinsen var saa fortapt i at beundre hende, at han nølte et øieblik, — og saa var det forsent, prinsessen var forsvundet.

Ærgerlig og vred paa sig selv for sin dumhet skar prinsen den næste appelsin i tu, og en anden prinsesse, endnu penere end den første, stod foran ham og bad om en drik vand. Men prinsen stirret bare beundrende paa hende og glemte at gi hende vandet, indtil ogsaa hun forsvandt. Da ærgret han sig endnu mer og gjentok sikkert hundre ganger:

„Hvor jeg dog er en dumrinn!“

Saa skar han den sidste appelsin over, og en tredje prinsesse, vakrere end de to første, stod foran ham.

„Jeg er tørst, prins,“ sa hun blidt, „gi mig litt vand!“

Denne gang spildte han ikke tiden, men rakte hende hurtig bægeret, og da hun hadde drukket, spurte han hende om hun vilde bli hos ham og være hans dronning, og hun svarte ja.

Men for han kunde føre hende ind til sin far, vilde prinsessen hente en av sin søsters pene kjoler til hende istedfor det løse gevant hun bar. Prinsessen var meget ængstelig og rød for at være alene, men hun gav ham dog lov til at gaa, og prinsen skyndte sig ind til sin far og fortalte ham at han nu endelig hadde fundet sig en brud penere end alle andre, og at han i løpet av en time vilde bringe hende til kongen. Saa laante han en pen, hvit silkekjole av sin søster, gav befaling til at den bedste karet skulde kjøre frem, og ordnet alt for at prinsessen kunde bli mottat med ære.

Imidlertid var prinsessen krøpet op i et træ ved brønden, og hadde skjult sig i dets grener, bare hendes pene ansigt var synlig og speilet sig i det klare vand.

Litt efter kom en negerpik til brøn-

den for at hente vand. Hun hadde en stor krukke paa hodet og lænte sig over vandet for at fylde den. Da saa hun det pene ansigt i vandet, og da det ikke var andre i nærheten, trodde hun det var hendes eget.

„Aa, hvor jeg er pen!“ utbrøt hun glad. „Min frue sier altid: 'Lucy, du er saa styg at man kan bli ræd for dig', men jeg kan nu rigtignok se, at det ikke er sandt. Jeg er allfor pen til at bære vand!“ Hun knuste krukken mot stenene og gikk hjem og sa til sin fru, at hun ikke vilde være hendes pik mer, hun var allfor pen. Men fruén skjændte bare paa hende, fordi hun hadde slaat krukken istykker, og sendte hende tilbake til brønden med en ny.

Da negerpiken atter saa ansigtet i vandet, ropte hun igjen:

„Aa, hvor pen jeg er!“ Men denne gang ropte hun det saa høyt at prinsessen hørte det og brast i latter.

Da opdaget negerpiken hvem det pene ansigt tilhørte; hun spurte hvem prinsessen var, og fik da vite at hun ventet paa prinsen, som vilde føre hende til sin far kongen, hvorefter de skulde holde bryllup. For at hevne sig klatret den onde negerpik op i træet og boret en lang naal ind i prinsessens ansigt. Men i samme øieblik utstøtte denne et skrik og forsvandt. Lucy blev meget forbauset, og da hun saa op, fik hun øie paa en hvit due, som skrikende fløi bort gjennom luften.

I det samme kom prinsen tilbake, og da han saa negerpiken i træet, spurte han hende om hun ikke hadde set en pen, ung prinsesse, som skulde vente paa ham ved brønden.

„Det er mig, svarte Lucy, jeg er den pene prinsesse og din forlovede, men mens du var borte, har en ond trolldmand forvandlet mig til en negerinde.“

Saa maatte prinsen hjelpe hende ned fra træet, og tolv hofdamer maatte gi hende den hvite silkekjole paa; for naar hun virkelig var den samme som den han forlovet sig med, syn-

les prinsen, han var nødt til at holde sit løfte og gjøre hende til dronning. Men det var med et tungt herte, og han kunde slet ikke forstaa at den dumme, indbildske negerpiken virkelig skulde være hans vakre, fine prinsesse.

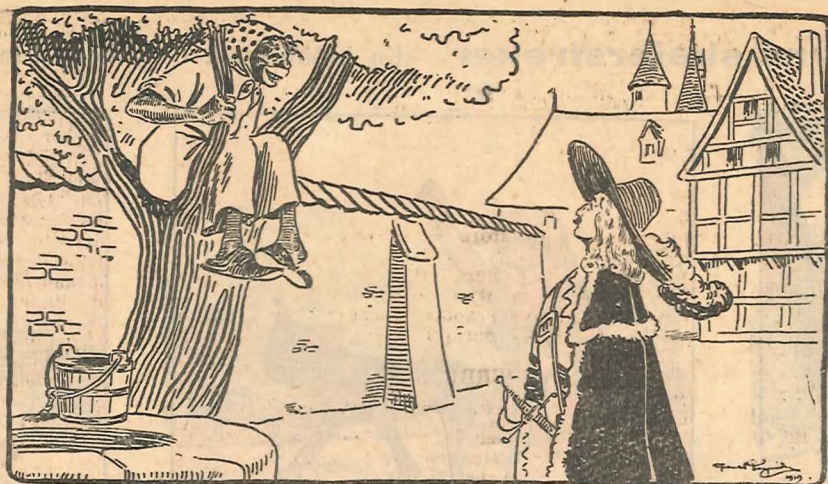
Den gamle konge tok imot dem ved porten. Men da han fik øie paa bruden, stirret han forferdet paa hende og ropte til sin søn:

„Hyad skal det bety? Du sier, din brud er en fin prinsesse, hvit og vakker, og saa kommer du med en negerkvinde som er saa styg at man kan bli ræd, for hende!“ Han vendte sig om og gik ind i sine værelser og lot sig ikke se mer, saa vred var han.

Men prinsen førte negerpiken ind i slottet, bad hende raade over det og tjenerne som om det allerede var hendes eget, og sa at deres bryllup skulde feires næste dag. Det var noget Lucy likte! Hun gik omkring i hele slottet og gav den ene ordre efter den anden til de uheldige tjenerne, som slet ikke visste hvorledes de skulde gjøre hende tilpas. Tilslutt kom hun ned i kjøkkenet, og mens hun var der, saa hun en hvit due sitte i et træ utenfor vinduet, og hun befalte kokken at dræpe den og steke den til hende.

Kokken gjorde som hun sa, men da han dræpte duen, faldt tre røde bloddraaper ned paa jorden. Prinsen, som sat ved sit vindu og bedrovet tenkte paa sin vakre, søte prinsesse, saa det tilfældigvis, og et øieblik etter la han merke til tre smaa planter, som vokste op fra det sted hvor dueblødet var faldt.

De smaa planter vokste saa hurtig

Da prinsen kom tilbake, saa han negerpiken sitte i træet.

at de faa minutter etter var blitt til træer med nydelige, hvite blomster; snart forsvandt imidlertid disse, og i deres sted sat tre frugter, en paa hvert træ. De modnedes paa et øieblik, og forundret saa prinsen at det var tre appelsiner. Han gik hurtig ned i haven, plukket de tre frugter, vendte tilbake til sit værelse med dem og fylde guldbægeret med vand. Saa tok han sølvkniven i sin haand, og med bankende herte skar han den første appelsin over.

I samme øieblik stod den første prin-

sesse foran ham og bad ham om en drik vand. Men prinsen svarte:

„Nei, nei, skjønne prinsesse, det er ikke dig, jeg vil ha til hustru.“

Ogsaa den næste prinsesse lot han hende hurtig bageret for at hun ikke skulde forsvinde for ham igjen.

Nu maatte hun fortælle ham alt hvad der hadde hendt hende, og han hørte hvor ond negerpiken, den falske prinsesse, hadde været mot hende.

Imidlertid var kongen kommet forbi sin søns værelse, og da han hørte stemmer derinde, banket han paa døren og spurte hvem som var hos ham.

„Min rigtige brud, som jeg endelig har faat tilbake,“ svarte prinsen glad og lukket op døren. Kongen blev meget overrasket og glad ved at se den vakre prinsesse, og da han hadde faat høre hele historien, kastet han et langt slor over prinsessens hode og førte hende saaledes ind i den store sal, hvor negerpiken stod klædt i en kostbar, rød silkedragt, oversaadd med perler og diamanter og omgitt av alle hoffolkene.

„Hvilken straf synes du der skulde tilkjendes den, som prøvde at gjøre min søns tilkommende hustru skadet?“ spurte kongen hende.

„En saadan person fortjente ikke at være ilive,“ svarte Lucy hovmodig. „Han skulde bindes til et baal og brændes levende.“

„Det er din egen dom du uttaler,“ sa kongen, idet han løftet den rigtige prinsesses slor; „her staar min søns brud, hvis plads du ved ondskap og bedrageri har tat.“ Graatende og hylende kastet negerpiken sig for kongens føtter og tigget om naade. Han vilde ikke høre paa hende, men da prinsessen ogsaa bad for hende og sa, at negerpikens benaadning var det eneste, hun ønsket sig i bryllupsgave, saa slap Lucy for at bli brændt og blev sendt bort fra landet.

Men næste dag blev prinsens og prinsessens bryllup feiret med stor pragt, og landet har aldrig haft en bedre dronning end „appelsinprinsessen“, som var likesaa god som hun var vakker.

Dr. X's aveling.

Med lommepenger- og dr. X-konvolutter for barn.

1. Ved lommepenge- og konvolut-opgavene faar 1 løser som lommepenger 5 kroner og 25 faar ukens dr. X-konvolut.
2. Ved konvolut-opgavene faar 25 løsere ukens dr. X-konvolut.

Alle innsendte løsninger henligges uløst indtil 1. sept. — Den paa denne dag tørst uttagne, rigtige løsning tilsendes lommepenger, de følgende 25 faar dr. X-konvoluttene.

Lommepenge- og konvolut-opgave nr. 122.

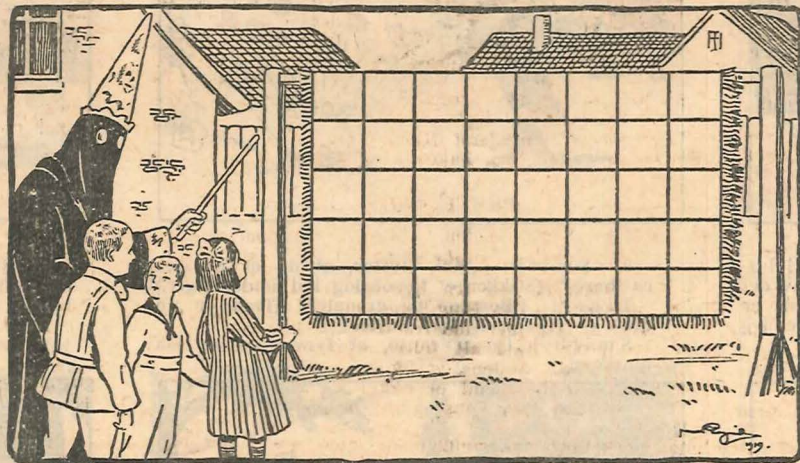

Hvis ball kommer først bort til muren — pikens eller guttens?

Finn og hans søster Karen moret sig med at trille ball nede i haven. Deres „maal“ var havemuren. „Min ball kan trille meget hurtigere end din!“ sa Finn. „Nei, den kan ikke!“ svarte Karen. „Men vi kan jo prøve!“ Og saa prøvde de. De trillet hver sin ball saa kraftig de kunde bortimot muren. 1) Hvis ball naadde først muren, naar Finns ball fylder otte ganger saa meget i rumfang som Karens, og naar Karens ball gjør fire omdreininger i samme tid som Finns bare gjør en. 2) Hvor langt fra muren er den ene ball i det øieblik, da den anden, netop berører muren som er 40 meter fiernet fra de to barn?

Om lommepenger og dr. X-konvolutter for barn ved denne opgave se ovenfor.

Lommepenge- og konvolut-opgave nr. 123.

Hvor mange kvadrater kan det telles op paa dette teppe?

Dr. X kom en dag ind i en have, hvor nogen barn lekte. Paa en stang hang et gulvteppe med et kvadratmønster. Optødt av vanlig, nidkjær embedsiver samlet dr. X barnene og forela dem følgende opgave med hensyn til gulvteppet: Hvor mange kvadrater kan der telles paa dette teppe? Et par minutter etter ropte alle barna i kor, at det var 10 kvadrater. „Nei, det er forkjert!“ svarte dr. X. „Der er 40 smaa kvadrater. Det er let nok at se. Men der

findes jo ogsaa endel større kvadrater. Prøv at telle dem allesammen og se, hvormange det kan bli!“ Det gik et halvt snes minutter, saa hadde en av de flinkeste av barnene optalt mer end det dobbelte antal kvadrater, end det for nævnte. Hvor mange hadde han fundet, naar hans tal uttrykte det høieste antal kvadrater, som kan optælles paa teppet.

Om lommepenger og dr. X-konvolutter for barn ved denne opgave se ovenfor.

Lommepenge- og konvolut-opgave nr. 124.

Logogryf.

1. 3. 2

Saaledes man kalder paa mangen fugl og katte, en del av deres krop, det er let at fatte.

1. 6. 5. 3.

Jeg er et kongenavn, mange har mig baaret, og hæder og ære mig ofte var beskaaret.

5. 2.

Mange mig elsker, men faa kun mig Eier, dog alle mig faar, naar døden vinder seier.

Løsningene paa opgavene i dr. X-avelingen i nr. 31 findes i dette nummer av bladet, side 21.

3. 4. 5

Et nyttig materiale, fra jorden det tages, til mange ting det formes og tørres og „bakes“.

5. 6. 1. 3. 4.

Paa træer man ser mig, dog ikke paa alle, og hurtig til jorden jeg pleier at falde.

3. 2. 1. 6. 3. 4.

Jeg samler ofte mange i min rummelige favn, naar sang og tale lyder. Find saa mit navn!

1. 2. 3. 4. 5. 6.

Naar jeg drager hen over livsglade jord, da følger gjerne døden tæt i mine spor.

Om lommepenger og dr. X-konvolutter for barn ved denne opgave se ovenfor.

Løsningene paa opgavene i dette nummer offentliggjøres sammen med navnene paa mottagerne av lommepenger i bladet nr. 37.

Konvolut-opgave nr. 125.

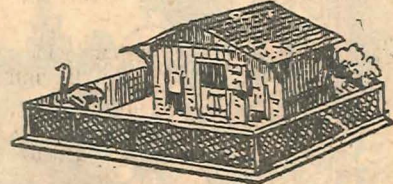
**SOM MERF UGLE NGL
EMMERT IOTA' DENH
ARVÆR ETKA ALORM**

Hvem kan læse kurdistansk?

Om dr. X-konvolutter for barn ved denne opgave se ovenfor.

Denne uke har ny dr. X-konvolut for barn:

42. Zoologisk have. VI. Strudse- og paafuglehus som modelkartong. Indholder desuten klatrefugler og vil i forbindelse med de øvrige til serien hørende deler utgjøre en hel liten zoologisk have.

Strudse- og paafuglehus.

Mottagerne av lommepengene for opgavene i nr. 31:

Opg. 110: A. Rydgren-Knutsen, N. Storgt. 39, Drammen, 5 kr. A. Braathen, Odingsgt. 1, Krania, 2 kr. David Hjelle, Volda, Sunnmør. 2 kr.

Opg. 111: T. Dahl, Ø. Muralm, 4. Bergen, 5 kr. J. A. Slettevold, Slettevold pr Florø, 2 kr. Amalie Olsen, Skarsgt. 85, Stavanger, 2 kr.

Opg. 112: A. Bakke, Sagatungt 4, Hamar, 5 kr. F. Lyche, Kirkevn 7, Krania, 2 kr. L. Böhmer, Sjorsvik pr. Kragerø, 2 kr.

Opg. 113: A. Grieg, Wulfsgt 11, Bergen, 5 kr. M. Haug, Sam. Eydesgt., Bjukan, 2 kr. D. Bjørseth, Eugenielt 7, Krania, 2 kr.

Anvisning

til løsnings indsendelse:

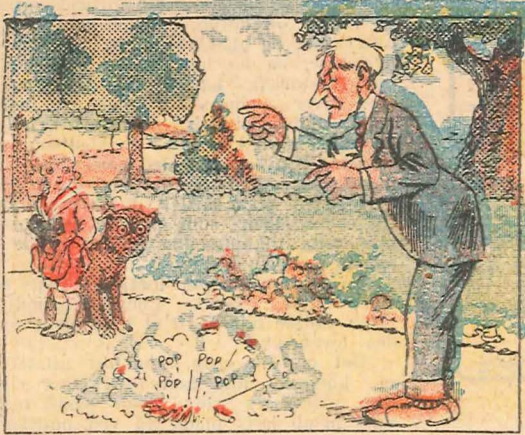
Besvarelsene — hver løsning paa et særskilt stykke papir, men flere løsninger kan godt sendes i samme konvolut. — maa være dr. X. ihvænde inden 1. sept., og brever med løsninger adresseres saaledes:

Til dr. X (nr. 31)

„Allers Familie-Journal“, Kristiania.

Enhver som innsender løsning kan sikre sig ovennævnte dr. X-konvolut for barn ved at vedlægge et 10 ores frimerke.

Buster Browns skøierstreker. En indholdsrik dag med „kinesere“ og kanonslag.

1. Naboen: „Din uskikkelige gut! Brænder du av kinesere her i min have! Hvorledes tør du vove det? Avsted med dig, og gjør du det en gang til, faar du en dragt pryll!“
Buster: „Undres om De nogengang har været en gut selv?“

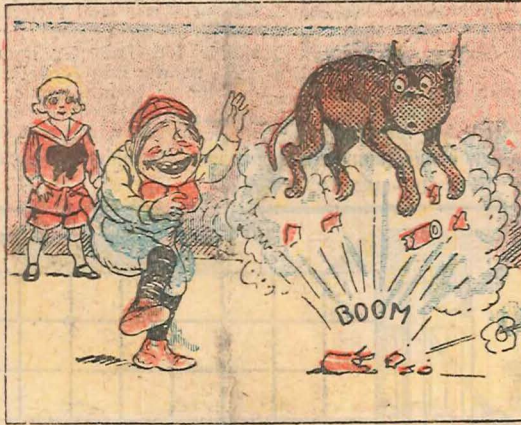
2. Buster: „Hallo, Smith! Skynd dig, vi lic der paa med noget meget morsomt; jeg og Tiger brænder av fyrverkeri!“
Tiger: „Aa, som vi morer os, Smith! Kom bare — fyrverkeri er saa morsomt!“

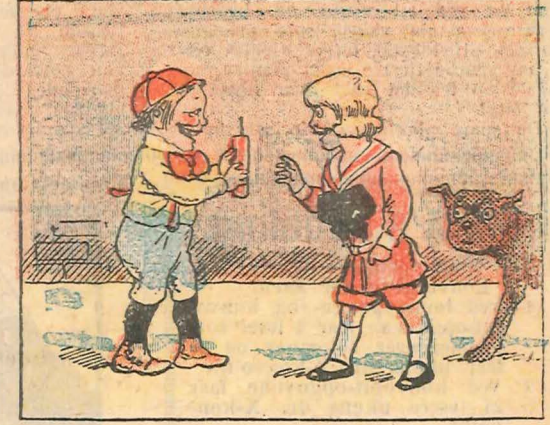
3. Smith: „Kinesere! Er det noget ved det? Nei, jeg har kjøpt kanonslag, dere kan tro de smelder! Jeg fik to kroner paa min fødselsdag, og dem har jeg kjøpt for.“ (Han lister et antændt kanonslag bak Buster.)

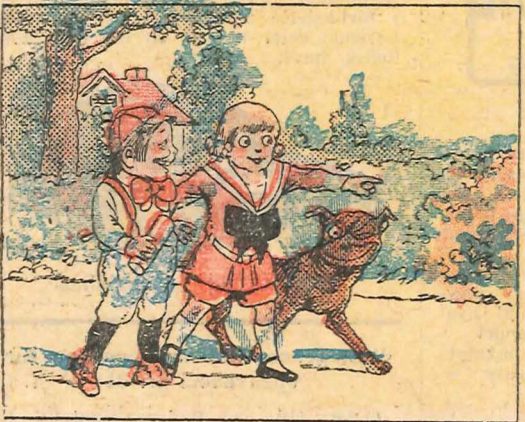
4. Buster: „Hjælp, hjælp, jeg springer i luften! Aa, hvad var det? Jeg er næsten død av det frygtelige smeld! — Smith, er det dig som er ute? Jeg blev saa forskrækket, jeg trodde jeg skulde fare like op paa maanen!“

5. Smith: „Nei, Buster, at du er en slik rædhare!“ (Stikker et kanonslag ind under Tiger.)
Tiger: „Bomber og granater! Hvad er nu det? — Hjælp, hjælp, Buster!“
Smith: „Du synes jo, at fyrverkeri er saa morsomt!“

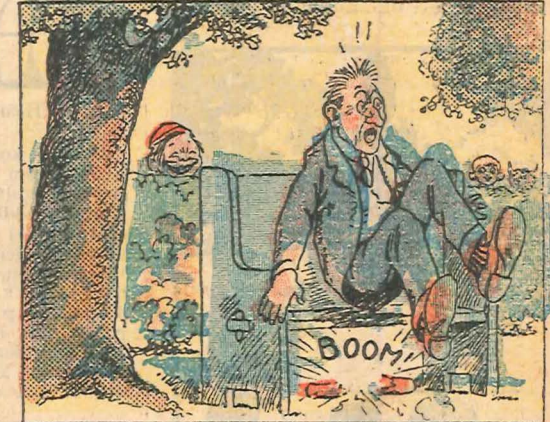
6. Smith: „Hvad tror dere, jeg har endnu det allersterste kanonslag igjen! Hvad skal vi bruke det til?“
Buster: „Aa, jeg faar en glimrende idé; jeg kjender en som ogsaa liker fyrverkeri!“

7. Buster: „Se, Smith, der paa den anden side av hækken begynder vor nabos have. Han er en egen gammel en, som slet ikke kan huske at han engang har været en liten gut som vi. Antænd nu lunten“

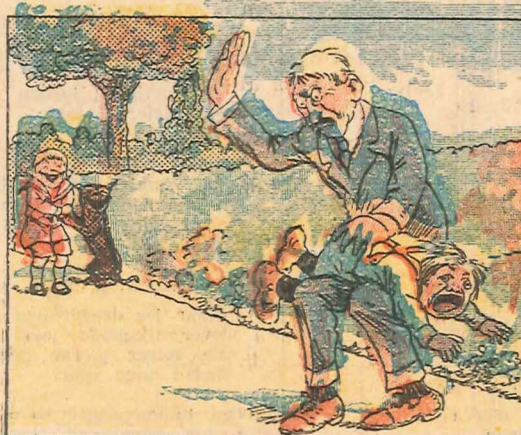
8. og kryp ind under hækken, saa du kan lægge kanonslaget under bænken, saa vil det nok hjelpe litt paa hr. Mollers hukommelse.“
Tiger: „Fyrverkeri er allikevel meget morsomt!“

9. Naboen: „Er fienden i landet, eller siter jeg paa et ildsprutende fjeld? Er jeg vaaken eller drømmer jeg endnu? Jeg drømte om Vesuv og skulde netop til at drikke et deilig glas vin, og saa farer jeg pludselig i luften!“

10. Smith: „Saa, nu avsted i en fart!“
Naboen: „Nei, stop litt, dit lille avskum, saa let slipper du ikke! Det er en nydelig ven, du har, Buster, han passer til dig og din velopdragne hund! Dere er et fint trekløver!“

11. Naboen: „Kan du nu huske at holde dig fra min hæk og min bæk en anden gang? Kommer du nogensinde i nærheten av min have, saa tilkaller jeg politiet! Klask, klask, klask! Har du forstået mig?“
Smith: „Hold op, hold op, jeg kommer aldrig igjen!“

12. Buster: „Har du set paa maken, Tiger, nu ser Smith allerede glad ut igjen! Og det efter en slik omgang!“
Smith: „Jeg hylte bare for at forskrække ham; han slog slet ikke hardt; det gjorde vist for ond i hans haand!“

Romantik og virkelighet.

Avsluttede illustrerte fortællinger fra nær og fjern.

Den sorte perle.

Av Harry C. Douglas.

Oversat av P. Jerndorff-Jessen.

Blandt alle perlefiskerne i det østlige sydhav fra Broome og til Torsdagsoene gik der ry av den sorte perles skjønhed.

Hendes døpenavn var Marita, og hun var Charlie Swensons datter ved en spansk mor som hadde vært død i flere aar. Swenson eide Paroons største hotel, som han kalde „Perlenes hvile“ og som var tilflugssted for perlefiskerne, naar de ved sæsonens slutning søkte hjem fra sine fiskepladser.

Rygtet sa, at Swenson ved sin brutalitet hadde drept sin hustru som skulde ha vært meget pen. Datteren hadde i fuldeste maal arvet morens mørke, sydlandske skjønhed, og hun lik da ogsaa, da hun begynte at bli voksen, beilere i snesevis; men indtil hun var atten aar, hadde hun holdt alle disse beilere tre skridt fra livet. Men nu sa faren hende at hun, inden aaret var gaat, skulde vælge sig en mand; for han blev gammel og hun kunde vente snart at staa alene. Desuten var det ingen Sinecure i Paroon at passe paa en datter, hvis skjønhed satte alle mænds hjerter i brand, og Swenson som kjendte Paroon og Paroons mænd forutsaa mange brydrier, hvis Marita ikke snart blev gift.

Tilslidst hadde alle friere med undtagelse av to trukket sig tilbake eller var blitt vist vinterveien av Marita. Disse to var Nevada Burke og Saigon Bostick. Begge var førere av en perlefiskelugger, og begge blev paa grund av sin fysiske styrke og hensynsløse mod betraktet som leder av de andre perlefiskere, der regnet nævnte egen-skaper for uforlignelige dyder. Burke var en hoi, mager amerikaner med nerver og sener som en indianer. Hans hjemstavn var Nevada, derav hans tilnavn. Bostick var sandsynligvis kommet fra Australien; men han kunde likesaa vel være kommet fra ethvert andet sted. Han hadde faat sit tilnavn av den tvilsomme berømmelse; han hadde bragt med sig fra Saigon, og det vilde si meget; for Saigon er saa at si to verdenshavets og alle fastlandets slamkiste.

Til disse to sa Marita ved sæsonens begyndelse:
„Jeg vil gifte mig med den av dere, som bringer mig den kostbareste perle. Ikke fordi jeg sætter saa megen pris paa perler — langt fra! Men jeg bryr mig ikke saa meget om nogen av dere; at jeg av fri vilje vil vælge mellem dere. Det er plat og krone — krone, saa egter jeg Saigon — plat, saa egter jeg Nevada!“

Saugons øine lyste, idet den unge pike paa sin hurtige, sydlandske maner bevæget haanden, som om hun kastet en mynt tilveirs. Nevada derimot som tilsynelatende forholdt sig ganske likegyldig, sa paa sin langsomme maate:

„La os forstaa hverandre rigtig, Marita; det kommer altsaa ikke an paa, hvem av os der kommer hjem med den rikeste fangst i det hele; men det gjælder om at kunne lægge den største og kostbareste perle paa bordet for dig — ikke sandt?“

Den unge pikes melodiose latter lod med munter klang i den tunge, lumre luft:

„Ja, saaledes er det,“ svarte hun. „Det skal ikke sies, at den sorte perle blev kjøpt som en lugger eller en tonde fisk — nei, jeg bryr mig slet ikke om at bli gift; men — her trak hun paa sine vakre skuldre — „far sier jo at jeg skal, og saa —“ Med et uttryk af resignation slog hun ut med haendene.

Der var stor spænding blandt perlefiskerne i denne sæson. Da tiden nærmet sig, da høststormene vilde jage luggerne tilbake til Paroon, blev der væddet ivrig blandt flaatens mandskap om hvem der vilde vinde. De ventet sig noget mer end almindelig spændende av de to mænds kappestrid. Den sorte perle vilde da ialfald komme til at tilhøre en av de to ledere — hun som altid hadde vært saa utilnærmelig som Himalayas snetopper.

Saigon Bostick hadde skrytt en hel del; men det var de saa vant til at de ingen vejt la derpaa. Nevada hadde som sedvanlig ikke sagt meget. Imidlertid fæstnet det rygte sig dog mer og mer, at Saigon var kommet i besiddelse av en vidunderlig perle.

„Den overgaar alle andre!“ hadde en kjæmpe-mæssig queenskænder sagt. „Jeg har latt mig fortælle, at siden den berømte ‚Sydens Dronning‘ er dens make ikke set. Saa skal den være saa klar helt igjennem som det reteste vand. Saigon kan nu være sikker paa piken, for to perler av den slags kan ikke findes i samme sæson.“

Nevada frygtet da ogsaa for, at han skulde bli overvundet; for skjønt han aldrig før hadde gjort saa rik fangst av mindre perler og egte perlemorsskaller, hadde han ikke fundet en eneste perle av usedvanlig størrelse. Han smilte bittert ved sig selv; hvad kunde det nytte at hans fangst i værdi langt overgik Saigons? Marita hadde jo lovet den av dem sin haand som bragte hjem den peneste og kostbareste enkelte perle.

En dag sat Nevada i forstavn av sin lugger og talte med den mand som han av alle perle-

„Det gjælder om at kunne lægge den største og kostbareste perle paa bordet for dig — ikke sandt?“

fiskerne satte mest pris paa. Han var kjendt under tilnavnet Marquisen og var av den slags englændere, som hvor de saa end findes i verden, bevarer sin rolige og dannede optræden. Kanske var han virkelig marquis. Om de hvite eventyrere der findes syd for Ækvalor kan man være berettiget til at tro all mulig.

De to mænd droges til hverandre av den lov, der finder sit uttryk i ordet: „Like søker like!“ For skjønt de i flere henseender var meget forskjellige, hadde de dog meget tilfælles. Begge var høie, magre og langsomme av tale — og likegyldige, indtil en eller anden rodvendighet pludselig vækket dem til hurtig og kraftig handling og utfoldelse av hele deres legemes og sjæls spændstighet og energi. Begge hadde en fortid, som de med den fuldmodne mands overlegenhet kunde tale fortrolig om, og som yderligere tjente til at dra dem til hverandre. De likte udmerket godt hverandre og de hadde agtelse for hverandre.

Englænderen vendte sig mot sin ven. Hans skarpe, blaa øiner og den hængende knebelsbart, der var bleket av den sterke sol, tegnet sig skarpt mot de mahognifarvede kinder.

„Jeg haaber oprigtig at du maa vinde hende, Nevada. Hun vil passe hundre ganger bedre til dig end til den slyngel Saigon.“

Der blev en kort pause, som blev avbrutt av Nevadas langsomme tale:

„Jeg mener det samme; men jeg er ræd for at Saigon allikevel faar hende.“

„Hvorfor tror du det?“

„Jo, for der er ikke en perlefisker-kaptein her som ikke har faat i det mindste en perle, som er større end min den største, og du vet jo, at der sies at Saigon har faat den største av dem alle sammen.“

Marquisen plystret sagte; han betænkte sig lidt, men saa sa han halvt hviskende, for at ikke andre end Nevada skulde høre det:

„Har du ikke hørt noget om, paa hvad maate slyngelen har faat den omtalte perle?“

„Nei! Hvad sies der om det?“

„Der sies at han ikke er kommet ærlig til den. Der sies at den japanske dykker som druknet, fordi hans lunger sprængtes, i virkeligheten blev

drept av vor værdige ven Saigon ved hjælp naturligvis av dem der betjente luftpumpen. Den perle som han nu skryter av, at skulle vinde Marita med, skal være stjaalet fra japaneseren.“

„Er der noget bevis paa det, du der sier?“

Englænderen trak paa sine brede skuldre.

„Kan du bevise eller motbevise noget som helst ved asiatiske vidner, Nevada?“

„Ja, saa hjælper det jo altsaa ikke noget, selv om man nok saa gjerne vilde benytte det.“

„Aa, det kunde dog være.“

Amerikaneren saa skarpt op til englænderen, men ventet taalmodig paa en nærmere forklaring.

„Jeg har en perle som kan si Sparto til kjællringens, og jeg har ikke sagt et ord om den til nogen — ikke engang mine folk vet noget om den; for du vet jo at man ikke kan stole det mindste paa de brune kavalerer. Kan den nytte dig noget, saa er den dig vel undt. Du kan jo betale mig for den i mindre perler og perlemorsskaller.“

Der blev atter taushet, som blev brutt av Nevada:

„Du skal ha mange tak, Marquis — jeg skal ikke glemme dig det; men jeg kan ikke ta mot dit tilbud.“

„Hvorfor ikke?“

Nevada saa fast paa ham.

„Det vet du jo,“ sa han.

Englænderen lo.

„Du mener at det ikke er ærlig spil; men her er du altfor samvittighetsfuld, Nevada. Jeg vet — vet det bestemt, skjønt jeg ikke kan fremføre roget retsgyldig bevis derfor, at det, jeg har sagt om Saigon, er sandt. Men under de omstændigheter maa du da ha ret til at benytte dig av mit tilbud. Er det da ikke synd og skam at den nydelige unge piken skal bindes til et saadant utyske? Tænk nu over hvad jeg har sagt, Nevada.“

„Det nytter ikke noget. Jeg er dig meget taknemlig; men dette her b'ier en ting mellem Marita, ham og mig. Selv om han vil benytte sig av bedriggeri overfor mig og hende, vil jeg handle ærlig og redelig, ellers vil jeg aldrig kunne bli lykkelig med hende.“

„Kanske du har ret; men jeg synes ellers, at du her handler som en rigtig Don Quixote. Han fortjener ikke en saadan ærlighet.“

„Jeg tænker ikke paa ham, Marquis, men paa hende og mig selv. Men der er jo endnu elpar uker tilbake, for stormene sætter ind, og i den tid kan der hændes meget.“

Englænderen reiste sig og banket ut sin pipe.

„Jeg ønsker dig alt mulig held,“ sa han, idet han gik, „og kan jeg være dig til hjælp med noget, saa vet du at du bare kan si til.“

Dagene gik, og en for en forlot luggerne grundene og stevnet mot Paroon. Den stormfulde tid var nær for haanden, og veddemaalene paa de to beilere blev stadig flere og større. Uvissheten gjorde spændingen og forventningen næsten utholdelig, og alle hadde en fornemmelse av, at de to rivaler, naar sæsongen var forbi, paa en varig maate vilde avgjøre sit mellemværende, samt at dette mellemværende ikke vilde bli Marita alene.

Nu styrte ogsaa Saigon mot Paroon.

„Ser jeg dig hos Charlie Swensons?“ ropte han spottende, idet han styrte saa tæt forbi Nevadas skib, at det saa ut som han vilde seile det isænk.

Amerikaneren bet sig i læben; men han svarte muntret:

„Jeg skal nok komme, stol paa det; jeg pleier alltid at møte paa det avtalle sted.“

Amerikaneren forblev paa perlebankene til det sidste øieblik — næsten længer end det var raadelig. Mange trodde det var for at føre rivalen paa vildspor, andre mente at han i sin desperation blev liggende i det fortvilede haab at kunne finde en perle, der overgik den som rygtet sa at Bostick hadde fundet.

Da han endelig kom tilbake til Paroon, fandt han alle perlefiskerne forsamlet hos Swensons. Saigon, hvis ansigt blusslet av den lykke han mente var indenfor hans rekkevidde, og av det han hadde drukket, stod brautende og stortalende i skjenkestuen, idet Nevada med stor-

troien kastel over den ene arm gik forbi det aapne vindu og svingte ind gennem døren. Da Nevada var kommen forbi vinduet, hørte han et larmende latterutbrud. Han rødmede av vrede: det var tydelig, at hans rival var kommet med en haanende udtalelse om ham. Han rynket brynene og knep læbene sammen.

Marita stod ute paa verandaen med haanden hvilende paa det av varmen revnede rækverk. Hun var meget blek, og hendes store, sorte øine skinte med en næsten feberagtig glans. Hun var iført en dragt av hvid musselin med vide ærmer, og om livet havde hun et broget skjørt. Nevada rev hatten av og blev staaende med den ene fot paa verandatrappen.

„Naa, nu er du kommet.“ Hendes ellers saa melodiose stemme lød hæst av undertrykt bevægelse.

„Ja, Marita, nu er jeg her; hadde du ikke ventet mig?“

„I det samme lød det fra en raa stemme indenfor:

„Hvor er yankee-dykkeren? Han venter vel der ute for at faa sin perle til at vokse litt mer.“

Det var Saigons stemme, og den efterfulgtes av en skurrende og onskapsfuld latteralve. Det lynte fra Nevadas graa øine, og hans ene brune haand lekte nervøst med kniven i hans belte. Marita iagttok ham med et spændt blik; men for hun kunde si noget, traadte Marquisen til. Han gik bort til Nevada og sa i en dæmpet tone og med et talende blik:

„Husk, Nevada, at jeg vil gjøre for dig hvad jeg kan. Vor ven derinde — han pekte ind mot skjenkestuen — er nok i meget godt humør!“

„Tak skal du ha, Marquis; men denne gang maa jeg være alene om det.“

Englenderen trak paa skuldrene og gik tilside. Amerikaneren gik forbi ham og ind i skjenkestuen.

Den var fuld av tobaksrøk og av spiritusdunst. Den larmende samtale stanset øieblikkelig, da Nevadas høie skikkelse viste sig i døren, hvor han blev staaende et øieblik med Marquisen og Marita like bak sig. Nevadas langsomme tale brot tausheten.

„Det forekom mig, at jeg hørte mit navn nævne, og derfor kommer jeg like ind. Mine forældre lærte mig nemlig, at jeg aldrig maatte bli staaende og lure, naar jeg hørte andre folk tale om mig.“

Saigon stod og støttet sig til skjenken i den anden ende av værelset. Hans kinder blusset av drik og spænding, og hans øine stod helt stive i hodet paa ham. Han var i en meget krigersk stemning og viste tænder som en bidsk hund, da Nevada hadde talt ut.

„Det var mig som ropte paa dig!“ sa han med raa stemme. „Du og jeg har jo saal hverandre stevne her, og jeg holdt næsten paa at tro, at du var blit — litt forsinket.“

„Det behøvede du ikke at være ræd for, Saigon; jeg sa dig jo ogsaa for nogen faa dager siden, at jeg nok skulde være paa pletten. Ingen behøver at hente mig!“

Under disse ord var Nevada gaat tvers over det smudsige gulv og bort til skjenken, paa hvilken han skjødlest slængte sin stortroe.

„For vi kommer til vor fremvisning,“ sa han, idet han saa omkring paa alle de tilstedeværende, „kunde jeg ha lyst til, gutter, at gi dere allesammen en omgang.“

Alle de solbrændte fiskere trængte sig sammen om skjenken. De to rivaler trykkes ind mot midten, og de andre dellte sig i to flokker, av hvilke den ene stille sig bak Saigon, og den anden bak Nevada. Blandt de sidste var Marquisen.

Swenson, som rokte paa en av de uendelig lange borneo-ceruter, skjøv flaskene og glassene bortover skjenken, eftersom mændene bestilte sine drikkevarer.

„Din skaal!“ sa de og nikked til Nevada — nogen ganske formelt, andre med et tydelig uttryk av hjertelighet.

„Jeg drikker paa det som ligger her!“ ropte Saigon, idet han slængte en slangeskindspung bort paa disken, hvorefter han tomte sit glas.

Med et utgrundelig smil tok Nevada sit glas

og drak, hvorefter han tok sin stortroe, trak en tobakspung av skind op av dens brystlomme og kastet den bort ved siden av Saigons. Mændene saa til med spændt interesse. Derefter sa Marquisen paa sin rolige og dannede maate, hvori der dog laa en ganske svak antydning av spot:

„Jeg synes, gentlemen, at Miss Marita bør overtage disse to pungen, for de er jo av større vigtighet for hende end for nogen anden. Men jeg foreslaar ogsaa, at hun venter med at ta frem deres indhold saa længe, at vi kan faa istand nogen smaa veddemaal om resultatet. Derefter kan hun saa tomme dem ut paa bordet der —“ hermed pekte han paa et skropelig furutræsbord i midten av værelset. „Undskyld, at jeg har fat mig den frihet at blande mig i denne affære; men jeg syntes vi andre ogsaa skulde ha litt moro av dette her.“

Han taug og saa paa de to mænd, hvem saken nærmest angik. Nevada noidet sig med at ikke samtykkende, og Saigon noidet noget om at han var likeglad, hvem som overtok hans pung, for den skulde nok i alle tilfælder klare sig. Men

„La det nu faa en ende,“ sa han. „Ut med den, Marita, og la os saa faa brylluppet bestilt.“

da Marita traadte frem og tok pungen, ropte han høit:

„Dere kan trygt holde paa den, godtfolk!“ Maria trykket pungen mot sit bryst. I sin hvite, fine kjole med det nydelige skjært og med sin sydlandske skjønhed stod hun i sælsom motsætning til de vilde og raa mænd som omgav hende.

Med høie rop begyndte perlefiskerne i det samme at indgaa sine veddemaal om utfaldet. Skjønt de visste at Saigon var en storskrøyer og Nevada en behersket og faatalende karakter som ikke vilde la sin seiersbevissthet komme tilsynne, selv om han var aldrig saa sikker paa at vinde, hadde de dog størst tiltro til manden fra Saigon, og derfor blev de fleste veddemaal tre mot en paa Nevadas chance. Saigon saa sig triumferende om, da det sidste veddemaal var gjort.

„Nu kunde jeg unde dere en liten omgang til, gutter!“ ropte han. „Denne gang gir jeg den. Dere skal ikke komme til at angre, at dere har holdt paa mig — det kan jeg forsikre dere!“

Mens Swenson hadde travlt med et opvarde mændene, lo Saigon haanlig til Nevada og sa: „Jeg hadde ellers trodd, at du vilde holde noget paa dig selv; — men kanskje du ikke tør?“

„Jeg synes, Saigon, at dette er en sak som er mer vigtig end penger. For mig blir ialfall tapet eller gevinsten større end pengers værdi.“

Efter disse ord hortest der en bifaldsmunnen fra næsten alle tilstedeværende. Saigons over-

mod og uforskommethet støtte endog mange av hans tidligere venner fra ham. Denne bifaldsmunnen gjorde ham imidlertid aldeles rasende.

„Jeg bryr mig ikke en døit om, hvad dere idioter mener!“ ropte han og saa omkring paa mændene, „og hvad dig angaar,“ — her saa han bort paa Nevada, — „saa skal du snart faa vite, at der ikke blir nogen gevinst til dig.“

Nevada saa ham ganske rolig stivt i øinene og svarte:

„Dine ord rører mig ikke, Saigon, og jeg er hverken ræd for dig eller for nogen anden — heller ikke for at holde litt paa min egen lykke. Se her, jeg sætter tyve sovereigns paa, at jeg nok skal gaa av med seiren i denne kappestrid!“ Med disse ord kastet han en dynte guldmünter paa disken. „Vil du ta dig av indsatsen,“ sa han, idet han vendte sig til Marquisen.

„Med fornøielse,“ sa denne, idet han skrapte guldet til sig og vendte sig mot Saigon.

Denne rakte ham tyve punder; men Marquisen vedblev at indta en avventende holdning, og da Saigon forblev ubevægelig, sa han tilside:

„Dine venner har rigtignok sat tre mot en, Saigon; men det tør du altsaa ikke indlate dig paa.“

Saigon blev rød av vrede og vilde til at svare; han betænkte sig imidlertid.

„Laan mig firti pund, Charlie,“ sa han til Swenson. Du skal faa et skriftlig bevis for dem.“

Eieren av „Perlenes hvile“ trak en cigarkasse frem, der tjente ham som pengeskat, og tælltet summen op. Saigon rev et blad av sin notisbok, skrev nogen ord derpaa og gav verten dette gjældsbevis, hvorefter han skjøv guldet over til Marquisen.

„Se der,“ sa han, „det skal ikke komme saa noie an paa myntene, for de blir dog i familien, skal du faa se.“

Mændene skyndte sig at drikke ut, hvorefter de flokkedes om bordet, hvor Marita stod, meget blek og med skjælvende læber. Swenson blev ganske likegyldig staaende bak skjenken, beskjøttiget med at tørre glassene av med en forfærdelig smudsig fille. Næst efter ham var Nevada tilsynelatende den roligste og mindst interesserte av de tilstedeværende. Mens de andre boide sig fremover og med spændt blik stirret paa bordet, hvor perlene laa, lænet han sig op mot væggen og rullet sig med fast haand en cigaret, som han derefter tændte.

Marita tok slangeskindsposen og rystet dens indhold lempelig ut over bordet. Der hortest en svak, dump lyd, idet Saigons perle faldt ut av den og rullet bortover det smudsige, vaalte bord. Derefter fulgte tyve sekunders dyp stilhet.

„Det var som pokker! Hvilken skjønhed!“

Der kom likesom et lettelsens suk fra forsamlingen efter dette utbrud fra den høie Queensländer. Marquisen bøide sig ind over bordet, tok perlen op, undersøkte den et øieblik og la den ned igjen.

„Ja, en stor skjønhed!“ sa han rolig. „Veier omtrent hundre gram, tænker jeg, og jeg vilde gi seksten hundre pund for den.“

Alles blik søkte bort til Nevada; men han stod med aldeles ubevægelig ansigt og blaaste røken fra sig i ringer over mot Saigon. Ikke saa meget som en dirren i hans øielokk forraadte hans tanker, hvorledes de saa ellers var.

Marquisen kunde derimot ikke skjule sin sindsbevægelse. Han følte sig overbevist om, at hans ven ikke i den sidste uke hadde opfisket en slik perle.

Som fortryllet stirret Marita paa perlen. Hendes store øine var unaturlig runde og skinnende, og hendes barm bølget voldsomt under den hvite musselin. Hun famlet ved tobakspungen; men ingen kunde si, om hun følte sig tilfreds eller skuffet ved at se Saigons indsats i kappestriden om at vinde hendes haand.

Nevada saa ikke engang over mot den hvitklede skikkelse, som nu stod med hans pung i sin haand; men alle de andres øine var spændt rettet paa de smaa, brune hænder, som nu skulde avgjøre tre menneskers skjebne — for ikke at tale om alle de hundre pund, der var blit væddet om.

Spændingen var næsten ikke til at holde ut, og uttrykket i Saigons øine motsa tydelig det paatatte, likegyldige smil som laa om hans læber. Hvad indeholdt da den træmand av en amerikaners pung! Sikkert kunde dens indhold

(Forts. side 29.)

MUSIK. Prislister mot 30 øre i porto.
A. TH. NILSSONS MUSIKHANDEL. Norrköping 1.
 Musikinstrumenter, strenge og tilbør bedst og billigst. Violiner, gitarer, messinginstr., sextetnoder, taleapparater og plater, ital. trækspil m. m.

ALT PAA EN HAAND
 Cement-Papir Ovn-Bad Fliser
 Bygningsvat Kammer-Tapeter. Ventil
 Betræksrie Linotol. Komfurer
 Bygningsbeslag Linoleum. Gibs
BYGNINGSARTIKEL COMP.
 Drammensveien 6. Kr.ania

Parba
 Gjør et forsøk med Parba, der er hudens naturlige næringmiddel; den renser alle porer og gir den fine hvite teint, som er saa eftertragtet av alle.
Parba crème i tuber, i krukker.

Otto Grande
 EIENDOMS-AVDELING
 STORGT. 10. TELEF 26114
 KRISTIANIA

ERNEMANN CAMERAS
 anses for uovertræffelige. Vore stadige Bestræbelse for yderligere at fuldkommengøre selv de allerbedste Modeller retfærdiggjør denne Tillid og gør enhver Køber til en overbevist Ven af vort Fabrikat. Erholdes gennem alle Forretninger for fotografiske Artikler. Prislister gratis.
ERNEMANN-WERKE A.G.
 DRESDEN 269.

Ved kjøp av lomme-, væg- og vækkeure, urkjeder, medaljoner, ringe m. m. billigste pris for videreforhandlere. Illustreret prislister sendes gratis.
Jared Johansson, urlager,
 Värnamo, (Sverige).

Alf Bierckes FERNISSER

Den norske Handelsbank
 Forhen TRONDHJEMS HANDELSBANK opprettet 1885.
 Kristiania, Kirkegaten 17. Trondhjem, Søndregate 13.
 Aktiekapital og fonds kr. 80.000.000.
 Forvaltningskapital pr. 30/6 1918 kr. 325.000.000.
 Mottar midler til indskud paa 6 maaneders opsigelse paa 5 pct. rente.
 " " " " " sparevilkaar 4 1/2 " "
 " " " " " folio 2 " "
 Utfører alle arter av bankforretninger.

METALUTSTYR.
 Oppudsning. Patinering. Oksydering. Reparationer. Metaltrykning. Fornikling. Formessing. Forkobring.
 Dør- og firmaskilter i messing. Metalarbeide efter bestill. og tegn.
John Heide. Metalutstyr, Dronningensgt. 40, Kr.ania. Tlf. 21058.

Deres graa Haar
 gjenantager sin naturlige farve ved 8 dages bruk av det prisbelønnede, vandklare, franske haarmiddel *Jouventine de Junon*. Faaes à kr. 3.00 pr. flaske i parfumerier, damefrisørsaloner. Hovedplaget **Olga Bakke**, Akersgt. 20, Chr.a.

En distraitt læge.

 „For at kurere den mavelidelse er det nødvendigt at De foreløbig kun tager flytende næring til Dem, og — hvad der er det vigtigste — at De tygger maten ordentlig.“

Lilleborg
 Kjerne-sæpe
 tilfredsstillende selv den mest krasne humors fordringer til en god vaskesæpe.

Cyklen Gjøa
 fabrikeres av Hjalmar Johnsen, Møllergate 17, Xania.
 Alle mesterskaper og landsridt er i aar vundne paa **GJØA CYKEL**. Kun kontant salg, men rimelige priser.

Vigor
 er bevist at være den bedste barneernæring. Barna kan forlange det bedste.

Køb i Tide!
 30 forsk. Krigsm. Kr. 1.—
 50 " " " 3.—
 150 " " " 20.—
 100 tysk Kol. M. " 20.—
 (disse M. stiger enormt).
 Kat. gratis. Alle M. køb.
 500 forsk. L. 4.00, 1000 12, 2000 40 Kr.
Frimærkebørsen
 KLOSTERSTRÆDE 9 KØBENHAVN

NORSKE KJØSEMÆND
 Forsikringsaktieselskap.
 TELEFON 265872
INDBRUD

— 196 —

„Allers Familie-Journal“s Sykurv.

Ukentlige tilskaarne silkepapirmønstre til dame- og barnegarderoben. Skriv navn og adresse paa nedenstaaende blanket og send den, tillike med 15 øre i frimerker, til „Allers Familie-Journal“, Storgaten 49, Kristiania, og De vil pr. post porto frit, mota nedenstaaende snitmønster utklippet i silkepapir, færdig til bruk.

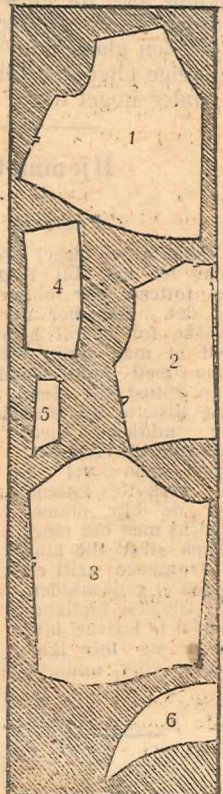
Bluse med let broderi.

Denne meget pene bluse av hvitt batist er pyntet med broderi i plattsom. Knappes med kantede knaphuller og knapper. Smaa, fine læg paa forstykkene, heie mansjetter med huffala og knapplukning. Der medgaar til størrelse 48: 2 meters stof, av 90 centimeters bredde. Mønsteret bestaar som bill. viser av 6 deler.

- Fig. 1. Forstykke.
- „ 2. Den halve ryg.
- „ 3. Erme.
- „ 4. Mansjet.
- „ 5. Skulderdel.
- „ 6. Den halve krave.

Ved tilklippingen lægges mønsteret langsmed stoffet. Midten av ryggen og kraven langsmed stoffets bredt.

TOJETS FOLD

Bestillingsseddel paa
Sykurv nr. 34 Pris 15 øre.

A.B. Utydelig skrift volder fenlekspektion!

Gjerrighet og ødselhet.

Hvad er vel den største feil: at være gjerrig eller at være ødsel? Jeg synes at der ikke er den mindste forskjjel, det ene er akkurat likesaa galt som det andet. Kanske var oprindelsen til begge disse egenskaper god og velsignet; hos den gjerrige var aarsaken vel sparsommelighet, hos den ødsle var den rundhaandelhet, men enden paa begge deler blir for det meste den samme, for den gjerrige dør likesaa av som ødelanden paa et leie av straa og dette er ikke engang billedlig ment; men det er desto altfor ofte den sorgelige virkelighet. Og livet som gaar forut for denne avslutning? Saavel den ene som den anden har bekymringer: den ene fordi hans formue ikke vil række til, da hans midler for eller senere vil slippe op, naar han fører et saa ødselt liv, og den anden fordi han aldrig kan faa nok, fordi han med ængstelse og mistenksomhet skal vogte paa det, han allerede har.

Herom har en digter uttrykt sig paa følgende slaende maate: „Den gjerrige,“ sier han, „sam-

ler hensigtsløst gods og guld sammen, ødelanden tar det likesaa hensigtsløst forsvinde! Den gjerrige har ingen nydelse av sin eiendom og ødelanden har en aldeles unyttig nydelse av det. Den gjerrige kunde nyde sine skatter, men nænner det ikke, ødelanden vil det gjerne, men hans ønsker gaar langt ut over hans inkomsters rækkevidde. Den ene skaper sig fiender, den anden erhverver sig venner som er værre end fiendene. Den gjerrige pines av ønsket om alltid at komme videre, alltid at samle flere skatter sammen. Den ødsle lider under angeren over at ha forbrukt saa meget!“

Forholder det sig vel anderledes? I hvilket øiemed skraper den gjerrige sammen penger? Er det for at kunne efterlate verden, det vil si sine arvinger, saa mange penger som mulig? Aa nei, det vilde da være et maal, selv om det var litt merkelig. Nei, han vil bare ha sine penger for sig selv, han under ingen anden dem, og den tanke piner ham at en anden engang skal komme i besiddelse av alt hans gods. Og

Marine Pudsekrem
pudser den smudsigste metalgjenstand straalende blank.

Raste lave priser. Godt utvalg i barne-, sports- og dukkevogne, barnestole m. m. Ill. katalog mot 0 øre i frim. Carl J. Sjøstett, Søndregt. 4 (ved Ankerbroen), Kr.a.

PERFEKT
-Haarfjerner-
Til spot og spe
Gaar mange damer enten med lange haar paa haken, en vel utviklet bort eller de optrer med en bar, haarbevokset arm. Utsæt Dem ikke langer for alle de nærgaaende blikke. Bruk «Perfekt», som sjeblikelig tar de generende haar og derved samtidig gjør Deres utseende 10 aar yngre.
«Perfekt» garanteres uskadelig for huden og har varig virkning. Pris kr. 4,20 for stor portion. Erholdes i alle velassorterte drogeri- og parfumerforretninger — eller direkte fra „MORSEAGENTURET“, Rusefokveien 12, Kristiania.
Utenbys mot postoprav eller forskuttbetaling til anførte priser + porto.

Frimærker
i Faksimil. Rep. af beskadigede Mærker. Indkøb, Salg, Bytte. Priskurant gratis og franco. Prøver sendes. F. Fournier's Efff., Genf, 1. Schweiz.

Med tilfredshet

konstaterer enhver dame, at intet er saa velgjørende og behagelig for huden som F. Paulis Liljemelkcrème, der uten at efterlate nogen fettglans absorberes helt av huden og gir denne et friskt, vakkert utseende. Benyt derfor altid
F. Paulis Liljemelkcrème.
Parfumeri F. Pauli A/S. Kristiania.

Enhver, som lider af Blegst, Afmagring, Mavekatarrh, Appetitløshed eller Fordøielsesbesværigheder, bør anvende

Langebeks Pepsinsaft.

Udtalelser haves fra ansete Læger om hurtig Helbredelse af kronisk Mavekatarrh ved Bruget af Langebeks Pepsinsaft, selv i Tilfælde, hvor andre Pepsinpræparater har vist sig ubrugelige, og hvor en rationel Diæt har været vanskelig at gennemføre. Gulmed.: Paris. Sølvmed.: Kjøbenhavn. Neapel. Malmø. Gulmed.: Stockholm 1897. Faas kun paa Apotekerne.

Reparationer av trækspill og talemaskiner
utføres paa vort verksted av førsteklasses fagfolk.
Nordisk Musikforretning A/S, Søgaten 2, Kristiania.
(No ges største specialforretning i trækspill og talemaskiner).
Luksuskatalog gratis og franko.

Korrespondanceundervisning i violinspil, harmonilære og messinginstrument. Alle kan nu lære sig disse fag. Prosp. grat.
Musikdir. C. EKBERG, avd. 1, Villa Strandtorp, Tjørnep, Sverige.

Det gaar! Det gaar! Det er gaat!

Brük Bilrin, itide, saa mister De ikke haaret.
Bilrin, er det mest effektive middel mot Haar.
BIBRINFABRIKEN · FREDRIKSVÆRM

MACKO
-Balsam-

Hudkløe og Udslet
eller rød, irriteret Hud er meget almindelig, yderst plagsomt og vanskelig at bli kvit. Almindelig Hudcreme, Salve, Pudder eller andet hjælper ikke her. Det sikreste Middel er derimod „Macko“ Balsam, der desuden fjerner Kviser, Hudorm og anden Urenhed i Huden og gjør den fløielsblød og fin. „Macko“ Balsam er ogsaa det bedste Middel mot Flas i Haaret samt ømme og phovnede Hænder og Fødder. „Macko“ Balsam indeholder kun de rene og mest lægende Stofte, ga antees virkningsfuld og velgjørende. Bør ikke mangle i noget Hjem. **Pris Kr. 3,30 og 5,00 pr. Krukke.** „Macko“ Balsam erholdes i Kristiania i: Norsk Medicinsk Varehus, A/S, Akersgd. 53, Trondhjem: Einar Lehn, Nordregt. 11, Haugesund: O. J. Hanssen, samt i velass. Drogeri- og Parfymerforretninger eller direkte fra „Morseagenturet“, Rusløvk. 12, Kristiania.

AMERIKANSK SKOTØI

12 Grændsens Skolemagasin 12
Christiania.

Damer! bruk kun
„Queen“
Sanitetsbind.
Faas o erat. — E. gros & en detail.
Daniel Olsen. — Kristiania.

„NORSKE FOLK“
Livsforsikring med maanetlig præmiebetaling.

Gramofoner og plater.
Norges største utvalg Forlang katalog. Avbetaling indrømmes solide kjøpere.
Iwerslund & Co. A's
Kristiania, Torvgaten 18.
Musik- & Fotohandel

M. ZADIG'S
HVITE TJÆRE CREME
Krukker à 1.80.
HVITE TJÆRE SÆPE
GIR REN HUD.
M. ZADIG A.S. Kr.a.

Ennas fotografi-
apparater er de bedste, med dem kan enhver straks fotografere overalt. Pris fra 9 kr. 50 øre komplet. „Amatør-Fotografen“, Vammel-skiftet 47, Kbhvn. Forl og pris liste.

Fregner
fjernes paa faa dage kun med **Crème Any.** Efter at ha prøvet alt mulig uten resultat bør De gjøre et sidste forsøk med **Crème Any;** det vil De ikke angre! Pris kr. 4.50. Utenbys porto 50 øre.
3-dobbelt portion 10 kr.
postitrit mot beløpet kontant i rekomm. brev
Kun ekte fra
Apotheker Wolff's Magasin,
Grændsen 10, Kristiania. A.

hvis døden kom uforutsat, hvilket den gjerne gjør, hvem vet saa, hvad mangt et gjerrig menneske vel kunde falde paa at gjøre med sine penger! Til og med ser man gang paa gang det aldeles uforstaelige fænomen at gjerrige mennesker lider alle slags savn, ja, likefrem nød, mens store formuer findes i deres usle hjem, gjemt under fillebunker, stoppet i strømpe-lægger eller indsydd i meningsløse steder.

Og hvorfor sætter ødelanden sin formue overstyr? Han har ingen glæde av selve pengene, bare av at gi dem ut, og til syvende og sist har han hat likesaa litet virkelig gagn og velsignelse av sin eiendom som den gjerrige.

Gjerrighet og ødselhet er begge skadelige for sundheten. Den som for at spare under sig selv for litet mat og drikke vil snart komme til at bote for det. Men den samme skjæbne rammen ogsaa den som har vennet sig til at spise og drikke uten maatehold og i det hele tat tillatt sig selv at hengi sig i over-dreven grad til materielle nydelser.

Der ligger vel i et elhvert menneskes karakter en hang enten til gjerrighet eller til ødselhet, men derfra er der endnu et langt skridt til at han for-tjener navn som gnierpind eller ødeland. Mange mennesker har anlæg til en forkjert an-bragt rundhaandelhet, likesom mange har tilboielighet til over-

dreven sparsommelighet, og begge parter burde kjæmpe tap-pert mot dette „for meget“. Selv om begge disse tilboieligheter ikke likefrem utarter til liden-skap, saa gjør de dog skade hver paa sin maate, for den som har tilboielighet til sparsomme-lighet, har som sagt ofte ingen rigtig glæde ved livet, fordi han holder sig tilbake fra alt hvad der er pent og nyttig, men ikke likefrem nødvendig, og lukker sit hjerte for mangen fattig stakkart eller trængende slegtning, mens den allfor rundhaandede let staar ifare for at bli utnyttet av hyklere og falske venner, saa at han gir bort mer, end han har raad til og derved nedkalder fattigdom og elendighet over hans nærmeste, for eks. egte-fælle og barn.

Den gjerrige lægger for stor vekt paa jordiske ting, den ødsle tænker for litet paa det. En middelvei er derfor den rig-tige. Sparsommelighet er en stor dyd og sparsommelighet men-nesker vil næsten altid bringe det til noget. Man kan være sparsommelig paa luksusens om- raade; men man maa ikke være det, naar det gjelder det nød-vendige; man skal spare for at ha litt i bakhaand til uforutsete begivenheter, men man skal ikke hohe penger sammen.

Et menneske som har lyst til at gi er virkelig beundringsvær-dig! Det er ved gavmildhet at alle barmhjertighetens gjernin-ger blir fuldbragt. Men man kan ogsaa meget godt gi uten

at ødsle, ja, men kan vel nepo-paastaa, at det er de sparsomme-lige mennesker som har mest tilovers for andre, da de ødsle gjerne ofrer det meste paa sig selv og tilfældige venner. Man kan derfor meget godt gi uten at ødsle, men skal bare forstaa at holde maate og indrelle sig paa fornuftig maate. Den der gjør det som kjender pengenes verdi og har god orden i sine finanser, kan oftere, end nogen skulde tro, ha meget tilovers til andre og forskaffer derved sig selv den glæde som hverken den gjerrige eller den tankeløst ødsle kjender noget til.

Hjemmet.

Fotsvett.

Dette er et meget ubehagelig onde som let kan bli meget besværlig, da fottene blir ømme og hudløse av det. Man bør derfor gjøre sig umake for at bli herre over ondet ved at man rigtig ofte vasker fottene med kaldt vand, hvori man har opløst litt alun. Man kan ogsaa tilsætte litt brandevin. Da slike midler bare hjælper litt efter litt, gjør man vel i at beskytte fottene for de blir ømme, ved at man om morgenen strør litt kiid i strømpe; kritt er ogsaa et godt middel. Da trækkes fugtigheten b.o.t. fottene blir tørre og blir ikke ømme eller nudløse.

P. O.

At farve blonder, bluser etc. blekrøde.

Iaar, hvor rodt er saa moderne, bruker man ogsaa blekrøde blonder som kjølepynt. Man kan godt selv farve hvite blonder og benytte rodt blæk som farvemiddel, idet man hælder etpar draaper blæk i skyllevandet. Jo mer blæk som hat i vandet desto mørkere blir det naturligtvis. Man kan ogsaa farve alle slags lette, hvite bluser med det (ogsaa av vaskesilke), likesom hele kjoler av lette, hvite stoffer. Men det maa indtrængende til-raades at man først foretar en prøve-farvning med et litet stykke blonde eller en lap av blusens eller kjø-lens stof, da det er meget forskjellig, hvorlades tøiet tar imot. Naar det er et større stykke tøj som skal farves bør man helst først trække det gjennom klart vand og bare trykke det let av og saa lægge det i skyllevandet; herved er man mer sikker paa at farven avsettes regelmæssig paa stoffet.

Bordtepper og tepper og duker av voksdruk

holder dobbelt saa længe, hvis man forer hjornene med skind eller tyndt lær. Man kan meget godt bruke gamle hansker til dette, men da maa man ta dobbelt hanskenskind. A.

Fra „Nordisk Mønster-Tidende“s broderiavdeling bestiller undertegnede hermed materiale til haand- arbeidet nr. 34

Pris. _____ kr. _____ øre.

For beløp under kr. 200 bedes betalingen indsendt i frimerker sammen med bestillingen. — Betalingen tas pr. postoprav uten utgift for abonnenten.

ikke maale sig med hans; men allikevel var uviss-
heten nær ved at gjøre ham sindssyk. Han slukte
med øinene enhver linje i Maritas yndefulde
skikkelse, mens hun stod der bøiet over bordet.
Det sydlandske blod, hun hadde faat i arv ef-
ter sin mor, og det tropiske klima hun var op-
vokset i, hadde forlenet hende med en fortryl-
lende ynde, som maatte beta enhver mand. Hvad
vilde han ikke gi for at eie hende. Hans aande-
drag kom hurtigere, en taake la sig for hans
øine, idet han følte sig sikker paa at den sorte
perle vilde bli hans. Men han kunde ikke lenger
holde ut spændingen, hans tunge slikket hen-
over de tørre læber.

„La det nu faa en ende!“ sa han med hæs
og tyk stemme. „Ut med den, Marita, og la os
saa faa brylluppet bestilt.“

Den unge pike skattet hen til ham med et
sælsomt, utgrundelig blik. Han visste ikke hvad
det var hant læste i disse sorte øine; men en
gysen gjennemfor ham og bragte ham til taushet.

Hun lukket op pungen, la den paa bordet
og stak haanden ind i den for at føle efter perlen.
Man kunde se, at hun fandt den; men hendes
haand blev derinde endnu nogen øieblik, mens
hendes øine atter søkte Saigons med hint sæl-
somme blik. Langsomt trak hun derefter noget
frem. Nevada betragtet hende nu opmerksomt;
men hans ansigt var likesaa ubevegelig som
før. Nu rullet hun perlen ut paa bordet og
traadte litt tilbake med sammenknepne læber.

Tausheten varte lenger end før, og mændene
saa uendrende paa hverandre. Nevadas øine lyste
med forøket liv; det saa ut som om han vilde
gjøre et skritt fremover, men han betvang sig og
beholdt sin skjodesløse stilling. Maritas øine had-
de søkt ham i et sekund, derpaa hadde hun
slaaet blikket ned.

Med aapen mund stirret Saigon paa de to per-
ler, indtil Swensons raa stemme lod skjærende
gjennem tausheten:

„Naa, hvad blir det saa til?“

Mændene rettet sig, og atter tok Marquisen
perlen mellem sine tynde fingre, undersøkte den
og la den tilbake paa bordet. Det blev ham
som svarte Swenson:

„Den vakreste perle, der er tat paa disse perle-
banker i min tid — hundre og femti gram
— uten plet og lyde og værd sine to tusen
og fem hundre pund. Nevada, jeg ønsker dig
tillykke! Regner vi Marita med, saa er du nu
eier av de to kosteligste perler paa den øst-
lige halvule, du lykkens skjødebarn!“

Han gikk over til Nevada og grep hans haand.
Den var underlig tør og slap, og engländeren
blev igjen forvirret og forbauset.

„Var det dit tricks?“

Nevada talte saa dæmpet, at bare Marquisen
kunde høre det; men et blik ind i engländerens
øine var ham svar nok. Men den vidunderlige
perle var allikevel slet ikke Nevadas. I det første
øieblik trodde han, at det var lyktes Marquisen
at legge sin perle i pungen istedenfor den, han
(Nevada) hadde lagt i den; men hans blik sa
ham som sagt tydelig, at dette ikke var tilfældet.
Allikevel hadde der fundet en forbylning sted.
Uten haab var Nevada kommen til Paroon —
hans bedste perle var bare et farvelig eksem-
plar, og dog var der av hans tobakspung tat
ut en saa kostelig juvel. Der var hændt et mi-
rakel — men hvorledes var det gaat til? Det
gikk rundt for ham.

Men nu brøtes endelig tausheten av larmende
utrop, og straks derefter hævet en røst sig over
alle de andre — hæs og skjærende av skuf-
felse og raseri. Hadets glør, som hadde ulmet
længe, brøt nu endelig ut i ustyrlige flammer.
Saigon og Nevada Burke skulde nu gjøre op sin
sidste regning, og hvad det vilde medføre, visste
perlefiskerne bare altfor godt.

„Det er et fordømt bedrager!“ ropte Saigon,
idet han styrtet bort til bordet og slog i det,
saa det danset. „Det er den amerikanske hund,
som har laget denne rævestrek. Aldrig før er
der tat op en saadan perle som min — endnu
mindre en som kunde overgaa den!“

Hans lynende øine søkte Nevada, og alle de
tilstedeværendes blik fulgte hans. Maritas hæn-
der famlet nervøst ved hendes bryst, hendes
øine stod vidt aapne, og hendes læber skiltes.
Nevada flyttet sig ikke en tomme fra væggen.
Hans mund smilte; men hans øines blik var
saa skarpe som lansespider. Han betragtet sin
cigaret, som om den var den interessanteste ting
han kjendte. Endelig saa han over paa Saigon.

„Naa, saaledes!“ Hans stemme lod som han-

merslag paa en ambolt. „Du er en løgner saavel
som en gul hund og en kjeltring, Saigon. Jeg
har latt mig si at den japaneser som druknet
hadde fundet en perle som akkurat lignet din
her.“

Kanskje var der bare tre av de tilstedeværende
som forstod den fulde mening av ordet „druknet“;
men den ene av disse tre var Saigon. Et øieblik
taug den sortskjeggede kjæmpe, mens han luk-
ket hændene i og op; men derefter sprang han
med et uartikulert skrik ind paa sin rival.

Nevadas bevægelser var saa hurtige at de nep-
pe kunde følges av tilskuerne. Hans skjodes-
løse holdning forsvandt i en brøkdelt av et se-
kund. Han kastet sin cigaret, traadte tilside og
gjorde et utfald — alt paa samme tid, syntes
det. Saigons blinde fremstyrten førte ham med
et brak mot væggen, og idet han som en ball
blev kastet tilbake derfra, ramte Nevadas knyt-
tede haand ham like bak øret, saa at kjæmpen
styrtet til gulvet som en okse der er slaat for
panen.

Alle mændene traadte tilbake mot væggen.
Swenson la armene over kors bak skjanken og
saa til. Ingen lot til at røse Marita, for Mar-
quisen gikk bort til hende og hvisket hende noget
i øret. Hun rystet paa hodet, og han trak
paa skuldrene og førte hende bort til det hjørne
i værelset som var nærmest utgangsdøren.

Nevada frembød et prægtig bilde av jern-
fast, uovervindelig manddomskraft som han stod
der med let bøiet hode som en vaksom falk,
ventende paa at hans motstander skulde reise
sig. Men mange av hans venner som sammenlig-
net hans slanke, magre skikkelse med Saigons
kjæmpekrop, nærer dog ængstelse for hans
skjæbne. Saigon hadde et daarlig rygte paa sig:
den sidste hvite mand han hadde været i slags-
maal med, var kommet derfra med tre brukkede
ribben.

Med et hæslik fortrukket ansigt reiste Saigon
sig. En stor aare i hans lave pande var svulmet
op til en fingers tykkelse, hans øine gnistret
av raseri, og hadet la dobbelt kraft i hans
sener og muskler.

Mellem perlefiskerne gaar der endnu ry av det
slagsmaal som fulgte. Frem og tilbake tvers
over gulvet fra væg til væg raste kampen, indtil
de to kjæmpendes klær hang i filler om dem,
og det nakne legeme indenfor viste de røde
merker av motstanderens slag. Marquisen var
sagte traadt utenfor efter at ha tat de to perler
fra bordet. Dette var vel betænkt; for de to
kjæmpende væltet det snart, saa det splintredes.
Før kampen var tilende var det gaat slik med
alle de andre møbler i værelset. Alle kamp-
regler var sat ut av betragting; det gjaldt av-
gjørende seir eller avgjørende nederlag, og vaab-
nene var de bare hænder.

Tilslidst fikk Saigon revet sig løs fra Nevadas
tak og rullet sig bortover gulvet. Et sekund
etter var han paa benene og det glimtel i luften
av staal.

„Ta dig iagt!“ lod det gjennomtrængende skrik
fra Marquisen. „Han vil bruke kniven!“

Saaledes var det. Rasende av smerte, ydmygelse
og av den erkjendelse at han hadde fundet sin
overmand hadde kjæmpen git det utseende av
at han ikke kunde mer. Men idet han sprang
op, hadde han trukket en kniv op av sin ene
støyle.

Nevada gjorde et sprang høit op i luften, og
da han var høiest oppe, sparket han opad med
den ene fot. Med støvlenæsen rammet han Boslick
under haken, saa denne igjen styrtet til jorden.
Han rullet om paa ryggen og blev liggende al-
deles stille.

Amerikaneren ventet i nogen minutter; men
da hans motstander vedblev at ligge ubevegelig,
knælte han ned ved hans side og stak sin kvæ-
stede haand op under hans iturevne skjorte.

„Der er ingenting iveien,“ sa han; „men han
vil dog bli liggende slik i en tyve minutters tid.
Jeg vilde nodig gripe til at sparke; men jeg holdt
dog endnu mindre av at la mig stikke ihjel
av den slyngel.“

„Der er bare skedd ham hans ret,“ sa Mar-
quisen, og ved disse ord lod der alter en bi-
faldsmumlen fra de fleste av tilskuene. „Udyret
vilde sikkert ha dræbt dig, om han hadde kun-
net.“ Beundrende tilføide han derpaa: „Men hvor-
ledes kunde du gjøre det kunststykke, Nevada?
Det var paa ære det bedste stykke arbeide jeg
endnu har set av den slags.“

„Det er hvad der i Amerika kaldes at gi en
liten klap,“ svarte Nevada paa sin langsomme

maate. „Jeg har lært det av en kanadisk tom-
merfløter fra Quebeck.“ —

Tre timer efter stod Nevada og Marita ute paa
et næs, hvorfra de kunde se utover havet. En
lugger holdt paa at krydse ut av Paroon-bugten,
og Solen som holdt paa at gaa ned kastet en
lang, gylden stripe henover havet.

„Jeg antar, det er det sidste vi ser av Saigon
Boslick,“ sa Nevada rolig, idet luggeren duvet
i de store dønninger fra oceanet og styrte
sydpaa.

„Det haaber jeg.“ Der var en haard klang i
hendes stemme. „Jeg hadet ham!“

Nevada knep øinene sammen; han syntes at
spekulere paa noget. Tilslidst sa han blidt, idet
hans øine vedblev at følge luggeren:

„Jeg husker, hvad du sa for et aars tid siden,
at du ikke brydde dig saa meget om nogen av os,
at du hadde lyst til at gifte dig. Jeg vil ikke
binde nogen kvinde til mig som ikke holder av
mig. Jeg tok bare mot dit vilkaar for at holde
den — den skurk fra dig. Min kjære, lille, sorte
perle, du skal vedbli at være saa fri som fuglen
i luften, hvis du ønsker det!“

Han sendte hende et stjaalent blik; men hen-
des øine fulgte guldstrimen paa havet.

„Men der er noget jeg gjerne vilde ha opklart,“
vedblev han. „Var det dig som laget det tricks
med perlen? Og hvis du gjorde det, hvorledes
bar du dig saa ad dermed?“

„Det var mig. En gammel perlefisker som het
Rally Fanshawe gav mig perlen før flere aar
siden. Jeg pleide ham engang han var syk, og
han kom til at bli meget glad i mig. Jeg kaldte
ham papa, og han var da ogsaa den eneste rig-
tige far, jeg har haat. Han var en eiegod mand,
og han fortalte mig om min mor som han hadde
kjendt godt. Han sa at jeg kanskje kunde komme
til at trænge til en slik perle, — for han kjendte
ogsaa min far.“ Hun taug et øieblik og skjøv
læbene frem. „Da dere alle sammen hadde saa
travlt med eders veddemaal, byttet jeg perlene
om; for jeg hadde min parat. Var det blitt
opdaget, vilde jeg heller ha dræpt mig selv end
gifte mig med ham!“ Hun pekte ut mot lug-
geren som holdt paa att forsvinde.

„Naar begyndte du at hate ham saa sterkt,
Marita?“

Hun saa sky bort til ham; derpaa tok hun
øinene til sig og sa blidt:

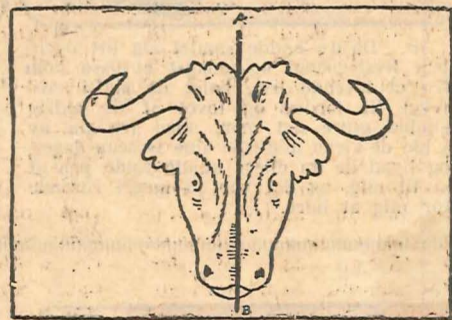
„Næsten straks efterat du var reist og jeg
fikk tid til at tænke mig rigtig om.“

Han begyndte at forstaa hende. Han var neppe
herre over sin stemme, da han, idet han grep
hende saa fast om armen, at det næsten gjorde
ondt, sa:

„Begyndte du saa ikke paa noget andet ogsaa
foruten at hade?“

Han behøvde intet svar. Det som stod at læse
i hendes ansigt, da hun vendte det om mot
ham, fortalte ham alt hvad han ønsket at vite.
Idet han omfavnet hende, forsvandt luggeren
bak et høit næs; men den gyldne solvei laa
endnu over havet.

En liten forvandlingskunst.

Ingen som kaster bare et flygtig blik paa
ovenstaaende liten tegning, er i tvil om, hvad
den skal forestille: hodet av en ku.

Det eneste som muligens kan virke forstyr-
rende er streken som gaar ned over kuens an-
sigt. Dog har ogsaa den sin bestemmelse. Streken
A—B er en slags tryllestreke som forvandler
kuen til en svane. Man skal bare dreie billedet,
saa vil man øieblikkelig faa øie paa den stolte
fugl, svømmende paa vandspeilet A—B og spie-
lende sig klart i de stolte vover.

Et nyt kampvaaben mot de vilde.

1. „Hvis det virkelig laa for mig at skryte saaledes som folk sier at jeg gjør, vilde etterfølgende historie være blitt fortalt paa en ganske anden maate. Men som man vil se fortæller jeg beskeden og stillfærdig om en liten morsom hændelse, som jeg hadde sidste naar da jeg med et skjønnsomt utvalg av mit indbo drog paa sommertur.

2. Jeg vet ikke hvad det kan komme av, men jeg har lagt merke til at folk som i likhet med mig er vant til at leve i overdaadighet og rigdom, og med alle kulturens goder op over begge øren, elsker engang imellem at faa hengi sig til et ubudent naturliv under de mest primitive former — rigtig paa indianermaner og med opofrelse av al komfort.

3. Det maa sandsynligvis være fordi det styrker nerverne, for det gjør det — som regel da. Men det kan ogsaa gis undtagelser! Det maatte jeg bekjende. Jeg hadde ikke tat mig ordentlig iagt og undersøkt de klimatiske forhold i den egn nærmere, og en nat da jeg laa i min søte søvn, blev mit nydelige, lille telt revet bort av en hvirvelstorm.

4. Som en anden Marius vandret jeg rundt paa Karthagos ruiner, bare klædt i en enkel toga, dannet av mit laken, som stormen hadde været naadig nok til at skaane. Regnet skyllet ned i stridende strømmer, men gjennom regntykket opdaget mil skarpe øie et andet telt. Det hadde stormen latt være ifred — det laa nemlig i læ av en bakke.

5. Misundelse er ikke min største svakhet, men enhver vil vist indømme at i dette tilfælde kunde det unskyldes om jeg blev litt gram i hu. Mens mit lille hjem var splittet for alle vinde, laa nogen aldeles likegyldige mennesker kan-ske derinde i sin søtste søvn! Nei, tænkte jeg, — nu dammer jeg bækken op, saa faar vi se!

6. Jeg anbragte saa nogen store stener i strømmen, saa den forandret retning og løp ned mot teltet, og da kan det nok være jeg fik se noget! Jeg hadde ventet at der vilde komme etpar søvndrukne, almindelige europæere ut av teltet, men hvad kom...? En flok hylende negrer med hævdede assegaier og køller, alle i fuld krigsmaling!

7. Da sviglet mit mod mig for en gangs skyld — hvorfor negte det! Istedetfor at sette mig til motverge, — jeg hadde jo ikke andet end mine bare hænder, — grep jeg til harens verge og sprang — sprang søgt en gal. Under hujing og skrik fulgte de vilde efter mig. Da kom jeg paa min vei til en hul træstamme som laa paa jorden.

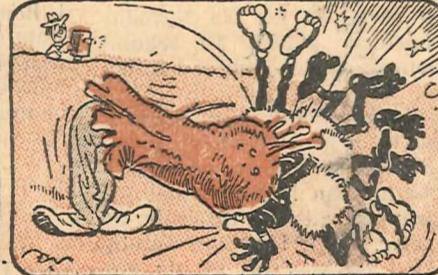
8. I en fart krop jeg ind i det hule træ. Men jeg regnet snart ut at hvis jeg rolig blev liggende der, vilde mine dager hurtig være talte — det skulde de sorte nok sørge for! Da fik jeg en lys og lykkelig idé: Jeg vilde forestille træaad — træaad er de vilde rædde for. Derfor reiste jeg mig op med træstammen paa kroppen som en kappe.

9. De sorte kunde ikke begripe hvor jeg var blitt av saa hurtig, men det skulde de snart faa vite. Forsiktig snek de sig frem — forbi træet, og pludselig gav jeg livstegn fra mig — kraftige livstegn endda, som man vil se av billedet. Mine livstegn gjorde et dypt indtryk paa de sorte — jeg vilde nødigt ha været i deres sted!

10. Da de hadde samlet sig litt ovenpaa 'livstegnene' og opdaget at disse kom fra et levende træ, boiet de sig i ærefrygt til jorden og lovet at de aldrig skulde gjøre det mer, men fra nu av vilde de tjene mig alle sine livs dager, og hvad de nu ellers kunde finde paa at si til mig, og det var jo meget rørende for mig at høre.

11. Det var derfor heller ikke mer end rimelig at jeg som den høflige mand jeg altid har været, bukket dypt for de sorte og sa tak. Men da jeg boide mig forover, fik træstammen overbalanse, — den var virkelig temmelig tung — og derved kom jeg til at gjøre endnu mer 'indtryk', om jeg saa maa si, paa de stakkars vilde.

12. Indtrykket var saa sterkt at de besvimte. Og det samme hadde jeg nær gjort, da en fotograf pludselig dukket op i landskapet og overrakte mig en kontant belønning for den udmerkede film' jeg hadde spillet, og som det hadde været ham en stor fornøielse at opta. Det var da en mand som er om sig, kan man si!

Fotografien i skolens tjeneste.

„Vor skolelærer er en rigtig snil mand. Men han kan undertiden faa slike merkelige indfald. Forleden bandt han saaledes en liten kasse bakpaa ryggen.

Med den paa kom han ind i skoleværelset. Vi syntes nok det saa litt underlig ut, men drev av hjertens lyst vor sedvanlige sport: at peke næse til læreren bak ryggen hans.

Det skulde vi imidlertid ikke ha gjort. Dagen efter kom han med et fotografi som tydelig avslørte vor adfærd igaar. Den lille kasse paa lærerens ryg hadde nemlig været hans fotografi apparat!“ s

Smaapluk.

Fruen (til sin mand): „Kan du ikke gi tjene-gutten en liten irretesættelse nu paa morgenkvisten?“
Herren: „Hvorfor det? Jeg er meget godt til freds med ham.“
Fruen: „Ja, men han skal bank teppene mine idag... og jeg skal si dig, han slaar me et haardere, naar han er i daarlig humør!“

Faa ridebanen.

Hesteeieren (til sin jockey): „De ve'er for meget, John! Kan De ikke se til at bli litt lettere?“
Jockeyen: „Jeg har tat paa mit tyndeste toi og har ikke spist hele dagen og har netop klippet neglene mine.“
Hesteeieren: „Gødt... se saa til at komme bort og bli bærbert!“

„Hvad sa hr. Damberg til dig igaar Gerda da han stod og knappet dine hanske?“ spurte moren interessert.

„Aa... han sa at det burde ikke lillates nogen hanskefabrik at lige hanske som var saa vanskkelige at knappe som mine“ svarte datetere.
„Se-se, mit barn.“ sukket moren vil du følge mit raad saa spild ikke mer tid paa ham!“

Dommeren (til en snakkesalig arrestant): „Naa... hvad har De at si?“

Den anklagede: „Meget hr. dommer! Hvis De vil gi mig tid til at tale.“

Dommeren: „Selvfølgelig... seks maaneder!“

Kontorchefen (til filimænti en): „Hvorledes gaar det med den nye kontorist? Kan han noget?“

Fuldmægtigen: „Umulig! Han har nu været her i 14 dager og jeg har lært ham alt hvad jeg vet... og han er fremdeles saa uvidende som et faar!“

Av en dyrepassers interessante dagbok.

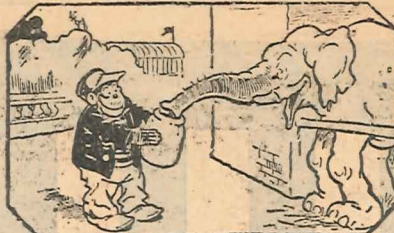
1. Det er både godt og ondt at sove trygt. Forleden morgen, mens jeg laa i min søteste sovn, trænge chimpansen ind i mit soveværelse, uten at jeg vaaknet.

2. Den tok paa sig min dyrepasser-uniform med luc og det hele og bortfjernet lilike en krukke med snus. Den første som skulde ha en pris, var løven.

3. Den fik saa rikelig av det næsekildrende stof, at den nos alle, løslaaende ting ut av sil bur. Baade maffatet og maten som var deri, og den var nær selv gaaf samme vei.

4. Saa gik turen til Jumbo, elefanten. Den snuste ofdentlig til sig, saa snablen blev omtrent helt fyldt, og da nysset endelig kom, lod det som et jordskjælv.

5. Jumbo slog bakkroppen iveiret, saa taket nær hadde gaaf med, og jernstængene i dens hus sprang saa let som det var skjort glas. Det var et ordentlig nys!

6. Nu skulde den skikkelige flodhest holde for, og den skoieragtige abe drysset med rund haand, det pirrende pulver utover rhinoceros ens brede næse.

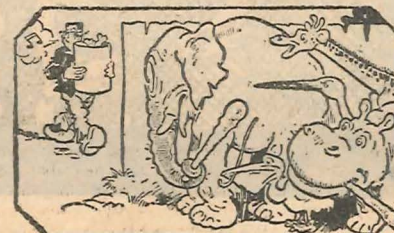
7. Saa kom skraldet, og det var om mulig sterkere end det. Jumbo foranlediget. Lufttrykket slyngtet aben op mot muren som en ball. Det gjorde ondt.

8. Og hvad der heller ikke gjorde godt, var at mester apekat fik hele resten av snuskrukkens indhold ut over ansigtet. Nu var det dens tur til at nysse med.

9. Men nu var leken forbi — stoppet paagrund av ammunitions-mangel! Mr. Chimpanse leverte derefter de laante saker, mens jeg fremdeles sov min tryggeste sovn.

10. Endelig vaaknet jeg, fik i en fart klærne paa mig og gik, lystig plystrende en morgenmelodi, ned til dagens første gjerning, at fore de sultne dyr som ventet mig med længsel.

11. Jeg skal love for, jeg fik en varm mottagelse! Man kunde fornemme at det var en som hadde misbrukt min uniform og sat den i den sorgeligste miskreditt!

12. Giraffen hotat mig mens de andre morbanket mig med stokker, kjøtben og hvad de ellers kunde finde. Jeg skal nok i fremtiden passe mig for at sove haardt og la chimpansen spille oppasser!

Alt til Haven
Frø - Trær - Busker - Stauder - Roser - Løk - Gjødning - Redskaper.
Katalog gratis.
Herlofson's Frøhandel, Kristiania.

Imiterede malerier.
Netop utkommet ny katalog over imiterede malerier (oljetryk) i størrelsen 32 x 42 cm. og 39 x 51 cm., samt mange andre let sælgelige artikler.
Katalogen sendes gratis og franco.
Vi sælger kun til handlende og agenter.
Abels Kunstforlag, Christiania. Post box 496.

Haarfletter
av søgte haar og i alle farver fra 9.00, 12.00, 15.00 og 20.00 kr.
Prøve av haaret indsendes. Exp. diskret mot opkrav.
Nordregt. II. **Einar Lehn** Trondhjem.

Mot fotsved, saarbenhed og arm-sved er
Vasenol-Armé-pudder,
(fjerner al svedluft),
n verdens bedste læge-anbefalte middel.
Forl. Vasenol-Armé-pudder paa apoteket.

Livsforsikrings-Selskabet BRAGE

Novocrin
Alderen merkes,
naar de første graa haar begynder at komme. — Lad ikke verden se dem. Du er endnu ung av sind. Bruk „Novocrin“. — Denne elixir er ifølge offentlig analyse fri for alle skadelige stoffer. »Novocrin« gir haaret sin oprindelige farve, sin ungdommelighet og voksekraft tilbake, og har varig virkning. — Forsendes utenbys med bruksanvisning mot postopkrav eller forskuttsbetaling for kr. 5,50 pr. flaske + porto fra „Morseagenturet“, Ruseløkvien 12, Kristiania.

Hvad er MACKO?
„MACKO“ er en balsam, en uadregjørende salve, fremstillet av de rene, mest lægende og velgjørende stoffe. — „MACKO“-balsam helbreder for utslet, fjerner kviser og hudorm. „MACKO“-balsam har endog helbredet ondartet exeme. „MACKO“-balsam er det bedste middel mot den plagsomme hudkløe og rød, irriteret hud. „MACKO“-balsam er et uovertruffet middel mot fluss i haaret. „MACKO“-balsam er en utmerket hjelp mot ophovne og ømme hænder og fødder. „MACKO“-balsam fjerner al urenhed i huden og gjør den fløielsblød og fin. „MACKO“-balsam kan brukes i ansikt, paa hænder, paa hals og bryst og hele legemet. — Bør stadig brukes efter vaskning av hænder og ansikt eller efter bad, hvis huden er tør. — „MACKO“-balsam bør ikke mangle i noget hjem. Drøi i bruk. Sendes utenbys mot postopkrav eller forskuttsbetaling for kr. 3.50 eller kr. 5.00 pr. krukke + porto fra „Morseagenturet“, Ruseløkv. 12, Kristiania. — Forhandlere aaar. —

Generende haarvekst
fjernes straks ved bruken av
Dr. Thompsons Depilatorium.
Kr. 4.25 pr. æske. Porto for utenbys 50 øre.
Wolffs Magasin, Grønsen 10, Kristiania A.

Patentér Deres Opfindelse.
Hos os faar De hurtig, grei og samvittighetsfuld behandling.
Det Tekniske Finansinstitut a.s.
Aktiekapital: Kr. 1,000,000.00.
Telefon 16 76.
Chr. Augustgt. 14. Telgr.adr. „Teknikerbanken“. Kristiania.

Vi bruker Nordström & Düe's
Crème Suzon og Savon Crème Suzon!

„Handy“ cykler, cykkeldeler og alle slags sportsartikler. = Fama symaskiner =
i stort utvalg til billigste priser.
*En gros og en detail. o Forlang tilbud.
Bernh. Øye's Maskinforretning, Sportsavdelingen, Kristiania.

BERTR. C. MIDDELTHON, FRIMERKEFORRETNING, Stavanger, Norge.
Utvalg tilstilles samlere og handleere i Skandinavien. Samlinger kjøpes gjerne.

Urmakere Fourmitur og verk-tøi for urmakere. Billigst og bedst!
Skriv etter katalog!
Aktieselskabet „JUDITH“
Christiania St. H. 3.

„OHIO“ Støvsugere
er bedst, billigst i bruk og har storst sugeeve. Forhandlere og agenter søkes.
DEPOT:
A/S „Ohio“ Company, Toldbodgt. 31. 3. KRISTIANIA.
Telef. 8473 — 25514.

Agenter antas for salg av „Tiger“-Cyklernerne. Alle modeller. 5 aars garanti. Prisliste gratis til enhver.
OLAF B. ANSETH, Cykelforretn., Markveien 58, Kristiania.
Telefon 21140. Telegr.adr. „Tiger“.

Tegn Deres forsikring i
„NORSKE LIV“

BEILD
NORSK SKADEFORSIKRINGSSELSKAP
forsikrer mod INDRUDS-TYVERI paa gode Betingelser. Hurtigt og greit Opgjør.
Storthingsgd. 2. Tlf. 8601.

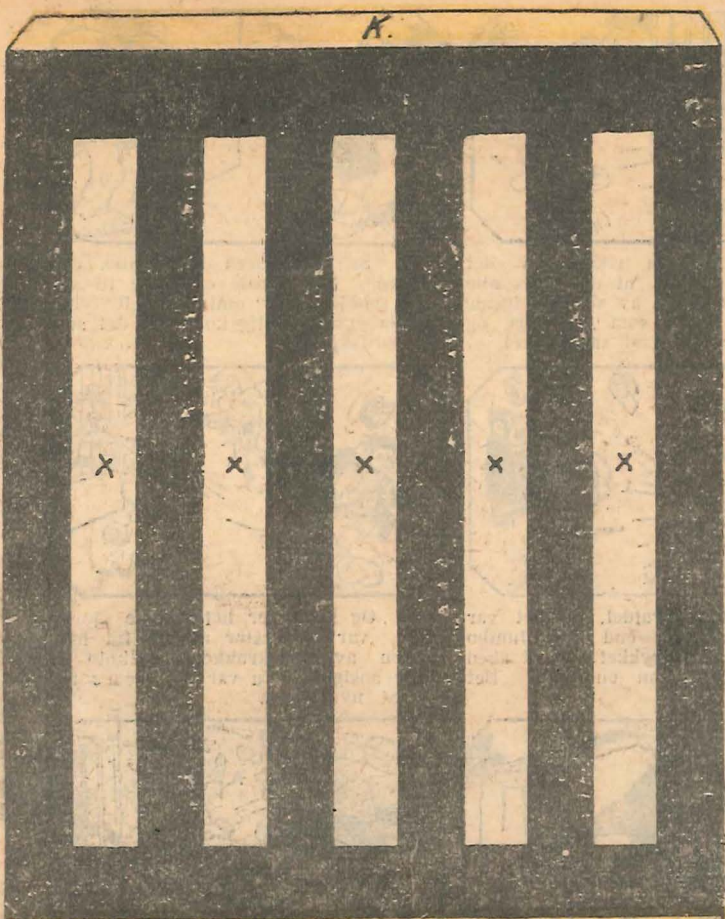
VIL DE BLI
dygtig el monter, maskinist, verkemester, tegner, dampmaskinist, fyrbøter etc., saa deltag i vor velkjendte undervisning pr. korrespondence. Inne forundskaper fornødne.
Bemerk. Vore kurser anbefales av flere av Sveriges mest fremragende ingeniører. Flere anbefalinger bekræfter dette. Vi underviser ogsaa i enkelte fag saasom matematik, mekanik, maskintegning, elektr. ledningers montering, elektr. maskiner, vandturbiner, dampkjøledere, dampmaskiner, dampturbiner, deres pasning og drift, landmaaling m. m. Forlang prospekt for det fag eller den beskæftigelse, som interesserer Dem! De faar det gratis.
Sveriges Tekniske Korrespondens-institut, Kungsg. 53, Malmö.
Dir.: Civilingeniør C. F. Lundberg.

Ure en gros.
Jens P. Larsen.
Aarhus, Danmark.
Kun salg til forhandlere.
Forlang tilbud.

Ny illustrert
Frimerkekatalog
Nr. 47 mot 25 øre frim.
Harry Wennberg,
Stockholm I.

Slipning av barberknive ut-føres av Bergs Bok-lag Eskilstuna. Guldmedaille: Stock-holm 1897. Paris 1900.

Gammelt Kobber, Messing, Aluminium m. m.
Kjøpes til høie priser. **Kristiania Kunst- & Metalstøberi, E. Poleszynski, Øvre gate 7 og Kongensgate 29.** Telef. 16703. Ved forespørsel opgi kvantum.

A-1

Forvandlingsbilleder fra zoologisk have.

Klæb hele siden paa kartong, klip de fire forskjellige stykker ut, og skjær de med x merkede, hvite stykker bort.
 Bøi derefter stykkene A-1 og B-1 sammen som fig. 1 viser, sæt stykkene A-2 og B-2 ind bak sine respektive gittere (fig. 2) og klæb kanten K til.
 Træk saa billedene bak gitterne et kort stykke frem og tilbage, og forvandlingen av billedene vil straks vise sig.

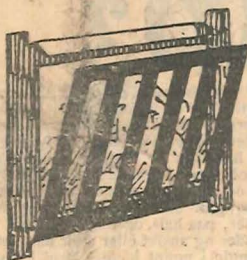
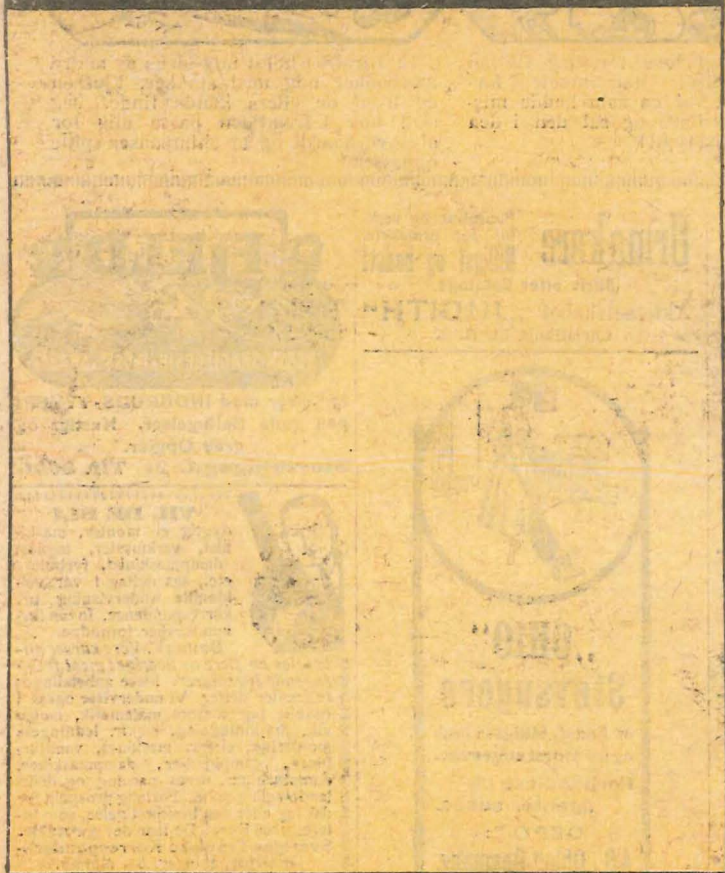

Fig. 2.

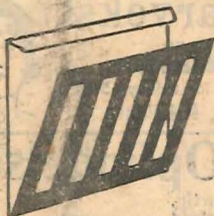
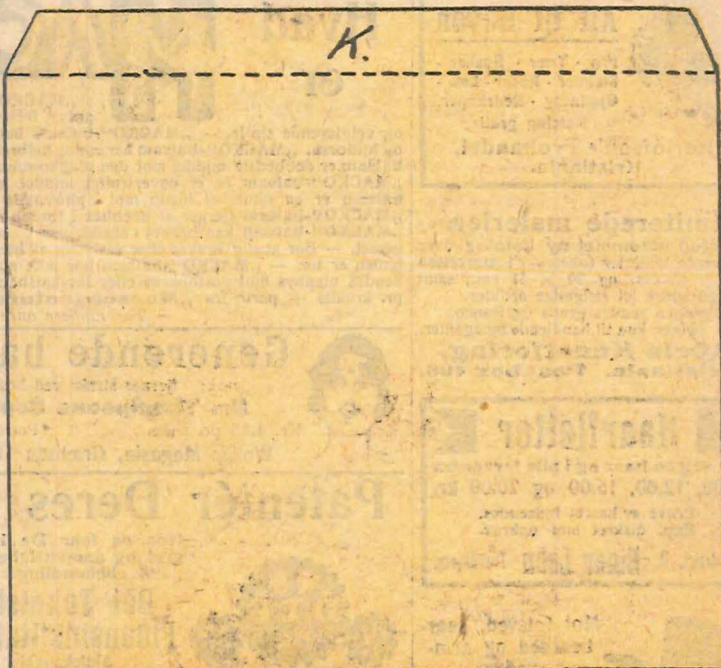

Fig. 1

B-1
B-2

